

A

11-450

Biblioteca Univ. Granada
 GRANADA
 Sala A
 Estante 14
 numero 287

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL
 GRANADA
 Sala A
 Estante 11
 numero 450

78

7

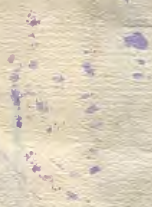
7-7

De

E

12. 1. 1871

Del Colegio de la Comp^a de Ihs de Granada
1888

VINCENTII FABRICII

P O E M A T A.

EDITIO SECVNDA,

priori multo auctior, & emen-
datior, ut plane sit alia;

Accessit

B-5458

PRANSVS PARATVS,
Sive Satira in Poetas, & eorum
contemptores.

AMSTELODAMI,

Typis IOANNIS IANSSONII.

Anno Dom. M. DC. XXXVII.

sus
fcer
catu
qua
tate
lum
fici
que
mis
quo
etia
non
non
levi
potu
rofti
prel
proc
a vi
dun
ptat
stius

AD LECTOREM.

A Mice Lector. Quoties à molestis cogitationibus aliqua hilaritate abducendus est animus, aut cum aliis studiis lassato nihil serium agere libet, nasci mihi verus solent. Id prædixi, ne tu me tempora alia à te poscere putes, quam cum ipse quoque graviores meditationes levibus oblectamentis distinguis. Novi, quanta ingenii laude, quam insigni carminis ubertate aliquot poetae nostri seculi memorentur. Eorum luminibus à me, aliisque æmulis febriculosis non officitur. Denique nihil nisi honesti otii voluptatem quesivi, & adolescentiæ indulsi. Saltem si cum primis annis non illiberaliter egerunt Musæ, habebor, quod splendorem curis altioribus conciliet: et atem etiam sequentem oblectet. Itaque si famam carmine non consequar, non mirabor; quando ea ludentibus non contingit. Et si quid vitii erit in his libellis, id levius videbitur, si hoc ver ætatis respexeris. Non potui esse tam tetricus, ut festivos annos inepta morositate damnarem, & ridiculo schemate senectutis præluderem. Ergo aliquem lusum mihi dedi, qui tam procul abesset ab obscenitate omni, quantum absunt à virtute, qui invidiam, odiumque pro iudicio induunt. Quid enim, an ego maximum studiorum voluntatem ponte mea abijciam, ut pauci Zolli modestius supercilium habeant? Qui cum omni sensu lan-

dis,

dis, & eruditione vacui sint, barbaram, atque inhumanam maledicentiam etiam ad otii nostri delicias porrigunt. Serias autem scientias semper jactitant. Ad quas quoties vocantur à nobis, contrahunt sese demisso aculeo, ac elabuntur. Itaque elegantias studiorum, quas non capiunt, traducunt: earum autem, quas sibi vindicant, artium opinionem duntaxat, & fastum habent. Et tamen si me diversa sequentem ferre non possunt; sane oderint. Οὐδέ ποτε βα σποιδῶν ὁ πόλεμος ἐπ' ἵτω. Ad hanc porro editionem nihil me impulit magis, quam quod succurrendum pudori fuit, quo me prioris conatus mei infelicitas confudit. Cum enim ante annos quinque, aliquo puerili terrore abreptus, temere me publico credidissem, pariter cum tenellis Musis famam meam prostituui. Sed id fortassis excusatius erit, si autoribus summis, maximisque viris, blande huic, nec illiberali ambitioni consensi. Ergo ante biennium operam dedi, ut, quæ nuda erant, & rudia, auctiora denuo & nitidiora prodirent. Et jam sesquiannus est, ex quo paratum editioni opusculum, Belgium transiens, penes amicos reliqui. Quorum industria in exequendo negotio mirifice hæcenus intricata, & districta est: donec ipse huc redidissem. Hæc apud te familiaris, mi Lector: quoniam potius visum est simplicitatem, & candorem in ipso limine, quam adulandi libidinem profiteri. Neque enim molestus esse possum magnatibus, quos remissiones nostræ non capiunt. Eorum plurimi totum hoc dedicandi officium, exsculpendi munusculi astutiam interpretantur. Mææ autem tam simplices

Musæ,

Musa, & exiles, contemptim admodum haberentur, & perfunctorie. Singulos itaque libellos singulis clarissimis viris inscripsi, quos ingenii, iudicii, & gloria tum omni aeternitate; amicitia etiam mecum coniunxit. Agnoscis lenocinium poeta. Qui, quam ipse laudem desperat, eam viros incomparabiles audacter compellando, invite posteritati extorquet. Sed me amplissimorum hominum tam profusa, & pene domestica benignitas facile absolvet. Et, si nihilominus hac in re ambitionis plurimum inesse videbitur; id malim sane, quam aut impudens, aut sordidus videri. Ceterum ex illos ordine collocatos videbis, quem ipsis casus, non consilium meum dedit. Cum enim nugarum mearum histrionia ageretur, posse convenire viros summos ad spectandum credidi, remotis dignitatum rationibus. Quemadmodum, si confluerent ad funambulorum ludicra fortuito consisterent, sublata inde pompa omni, ubi festivitas, & animi remissio quaritur. Vale.

Series Librorum.

Elegiarum Liber primus continet

Querelam matris Moïſis, cum filium in fluvium abjiceret. *Eleg. I. fol. 1.*

Næniam Davidis poſt nuntiatam Cædem Sauli, & Ionathæ. *Eleg. II. fol. 3.*

Querelam Dinæ devirginatæ. *Eleg. III. fol. 5.*

Querelam Davidis, cum filium Abſalonem fugeret. *Eleg. IV. fol. 7.*

Orationem Iudithæ poſt interfectum Holofernem. *Eleg. V. fol. 9.*

Elegiarum liber ſecundus continet

VINC. FABR. Ad IANVM BODECHERV. BANNINGIVM. Hyemem amatori maxime aptam eſſe. *Eleg. I. fol. 20.*

ZACH. LVNDII, Ad CHRISTIANVM CASSIVM. Aſtatem amoribus maxime aptam eſſe. *Eleg. II. fol. 22.*

V. F. Ad IANVM MEIERVM. Nuptias Danicas ſpectantem; Amatorem Regi ſimilem eſſe. *Eleg. III. fol. 25.*

Z. L. Ad CORNELIVM CRISPINVM. Amatorem mancipio, & captivo ſimilem eſſe. *Eleg. IV. fol. 27.*

V. F. Ad DIDACVM PLANCIVM. Amatorem audacem eſſe debere. *Eleg. V. fol. 28.*

Z. L. Ad CAROLVM GENTILEM. Amatorem timidum eſſe debere. *Eleg. VI. fol. 30.*

V. F.

V. F. Ad ERASMV M SELTAM; de ejus
Nyctide: Deformes pulchris præferendas esse.
Eleg. VII. fol. 32.

Z. L. Ad ALEXANDRV M LÆLIV M, de
ejus Margaride. Pulchras deformibus esse præ-
ponendas. *Eleg. VIII. fol. 34.*

V. F. Ad THEODORVM BOVLIV M; Se
puellas simplices maxime amare. *Eleg. IX.
fol. 36.*

Z. L. Ad BRANDANVM DÆTRIV M; Se
prudentem maximè amare. *Eleg. X. fol. 38.*

V. F. Ad PHILIPPVM RVBENIV M: Pi-
ctura Merillæ. *Eleg. XI. fol. 39.*

Z. L. Ad Charintam, de ejus laudibus. *Eleg. XII.
fol. 41.*

V. F. Ad IOHANNEM FREDERICVM
GRONOVIV M: Virgines viduis præferen-
das. *Eleg. XIII. fol. 44.*

Z. L. Ad CORNELIV M GROTV M: Vi-
duas Virginibus præferendas. *Eleg. XIV.
fol. 46.*

V. F. Ad DANIELEM HEINSIV M: Ama-
torem absentem minus proficere. *Eleg. XV.
fol. 48.*

Z. L. Ad AVGVSTVM BVCHNERVM:
Amatorem absentem maxime proficere. *Eleg.
XVI. fol. 49.*

Elegiarum liber tertius continet

A D DAN. HEINSIV M: De laribus Dou-
ficis. *Eleg. I. fol. 55.*

Ad ZACH. LVNDIVM: Novi amoris initia.
Eleg. II. fol. 57.

Ad IANVM MARIVM: Quo pacto Merillam
amare cœperit. *Eleg. III. fol. 59.*

Amorem tempestati comparat. *Eleg. IV. fol. 61.*

Ad PETRVM SCRIVERIVM: Nullas sibi
amandi inducias dari. *Eleg. V. fol. 62.*

Nimis verecunde se amare. *Eleg. VI. fol. 63.*

Ad Cupidinem. *Eleg. VII. fol. 65.*

De Ancilla, quæ cum diu virum simulasset, & mi-
litem egisset, tandem Amstelrodami uxorem
quoque duxisset, postremò capta est, & pœnas
dedit. *Eleg. VIII. fol. 67.*

Ad MERILLAM. *Eleg. IX. fol. 70.*

Ad MERILLAM, in Angliam navigantem.
Eleg. X. fol. 72.

Ad CASPAREM BARLÆVM: Amorem
suum pudicum esse. *Eleg. XI. fol. 74.*

Elegiarum liber quartus continet

AD CONSTANTINVM HVGENIVM:
Eleg. I. fol. 80.

Ad CHRISTIANVM CASSIVM: Delusu
virginum Batavarum in glacie. *Eleg. II. fol. 82.*

Ad FRANCISCVM LEVVIVM à GOVDA:
Optima ingenia amoribus operam dedisse.
Eleg. III. fol. 84.

In Lâpades, & reliqua dramata BERNHARDI
MEIERI. *Eleg. IV. fol. 85.*

Ad ZACH. LVNDIVM: Vt in Hollandiam
veniat, hortatur. *Eleg. V. fol. 86.*

Ad

Ad ADOLPHVM VORSTIVM: cū ipso
præsides de omnibus cerebri ac capitis affe-
ctibus publice disputaret. *Eleg. VI. fol. 88.*

Ad CHRISTIANVM CASSIVM Lugdun.
Batav. in patriam revertentem. *Eleg. VII.
fol. 89.*

Epistolæ Merillæ ad V. FABR. postquam ex
Hollandia in patriam redisset. scripsit Z. L.
Eleg. VIII. fol. 91.

Ipsæ ad superiorem epistolam respondet. *Eleg.
IX. fol. 93.*

Ad Z. LUNDIVM: elegias venatorias edentem.
Eleg. X. fol. 96.

Ad AVGVSTVM BVCHNERVM: Cū
post horrendam illam inundationem, quæ
Anno 1634. contigit, in Cimbrica Cherson-
so viveret, & aliquot orationes ab ipso VVi-
teberga dono missas accepisset. *Eleg. XI.
fol. 98.*

In Nuptias CHRISTIANI CASSII: *Eleg.
XII. fol. 99.*

Ad CORNELIVM GROTIUM ex Germa-
nia in Sueciam discedentem. *Eleg. XIII. fol.
101.*

Silvarum liber unus continet

IN Obitum ERMGARDIS RVTGERSIÆ.
DAN. HEINSII VXORIS. fol. 106.

Ad Civitatem Hamburgensem, cum ibi ageret
HYGO GROTIUS. fol. 110.

Ad

Ad PETRVM CVNÆVM IC. cum primo
Lugdunum Bâtavorum venisset. fol. 113.

Ad HIERONYMVM VOGLERVM. fol.
114.

Ad CLAVDIVM SALMASIVM: De stu-
pendo & admirabili casu, qui in Hollandia
tempore pestis contigit. fol. 115.

Ad FRIDERICVM LINDENBROGIVM
IC fol. 120.

De cruenta expugnatione Civitatis Magdebur-
gæ. fol. 121.

Ad DAN. HEINSIVM: Cum Lugdunum
Bat. venisset. fol. 123.

Ad Civitatem Leidensem: pro Oratione, de ob-
sidione, & liberatione ejusdem Urbis Anno
1632. 4. Octob. à se habita. fol. 125.

Ad MARCVM SVERIVM BOXHOR-
NIVM: De natali utriusque, qui in annum
eundem, & diem incidit.

<i>Miscellaneorum liber unus.</i>	fol. 134.
<i>Manes CORNELIÆ VOSSIÆ.</i>	fol. 157.
<i>Pandemia Annichio cxxxvii.</i>	fol. 166.
<i>Elegiarum Iuveniliū reliquie.</i>	fol. 178.
<i>Elegia in Natalem NICOLAI HEINSII</i> <i>D.F.</i>	fol. 193.
<i>Carminum adoptivorum Liber.</i>	fol. 197.
<i>PRANSVS PARATVS Satyra.</i>	fol. 232.

E

VINCENTII FABRICII
E L E G I A R V M
L I B E R I.

In quo Biblica.

*Admodum Reverendo, & maximo
Viro*

GERHARDO IO-
ANNI VOSSIO,

ECCLESIAE METROPOLITA-
NAE CANTVARIENSIS CANONICO,
ET

in illustri Amstelredamensium Gymnasio

DOCTORI PVBlico.

S.D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

*Quantum me tibi obstrinxeris, Vir in-
comparabilis, atque adeo tota domus
Tua profiterer in hoc limine, si summis
beneficiis paria verba reperirem. Oc-
currit mitis, & mansuetus ille vultus, illa in amorem
nostri effusa benignitas, ille candor,*

Καὶ τοῦ πεινῆς, καὶ τὸ μὴ ψευδοσπεῖν.

*Quibus Tu laudibus c. useri maris, quam tanta li-
terarum, omniumque scientiarum gloria. Accedit
amicæ.*

amicitia clarissimorum filiorum tuorum, & qualis inter fratres esse solet, consuetudo. Nec oblivisci possum universae familiae Tuae affectum; quo me intralares Tuos continuus saepe diebus liberalissime habent. Ut, quem ipse, quoties ad vos excurro, saluberrimis monitis instruis, Tui conviviorum etiam comitate detineant. Quae merita, quanquam nulla oratione adsequi licet, tamen inter familiares meos latissima semper predicatione circumfero. Hac enim dulci ambitione delectatur animus meus, quoties alii non ignorant, quanta benivolentia studia mea foverint clarissimi homines, quos eruditio consummata, & consensus fame supra humanam proficiendi sortem extulit. Porro de communibus beneficiis Tuis, quibus totum terrarum orbem demeruisti Tibi, jam ante omnibus constabat. Quae quamvis ad me quoque pertinerent, qui scriptis Tuis quotidie juro: gloriosius tamen videbatur, gratitudinis argumentum ex privata benivolentia petere. Pro qua haecenus nihil reponere possum, nisi consecratum Tibi, Tuisque animum, votumque ardens, & solenne,

Ω Ζεῦ δίδοις τοῖσι τοῖς τοῖσι εὔ.

Paucas tamen elegias istas Tibi inscripsi, Vir Summe; quibus argumenti gravitas duntaxat patrocinator. Quod, ut vides, ex sacris literis desumptum est. In plerisque ingenio indulsi, & inveniendi facilitatem praeuli. in Davidis saltem lessio cum non usquequaque negligerem eam curam, ut poeta ap-
pare-

parerem; malui tamen interpretasse. Si non infelici-
ter hoc scribendi genus tentasse Tibi visus fuero,
fortassis, ubi otium erit, libellus iste augebitur. Quod
si abstinere melius erit, facile levi iactura desunge-
mur. Nunc enim solummodo τὸ γεῦμα τὴν ὥρην κα-
λεῖ, ut ait Euripides.

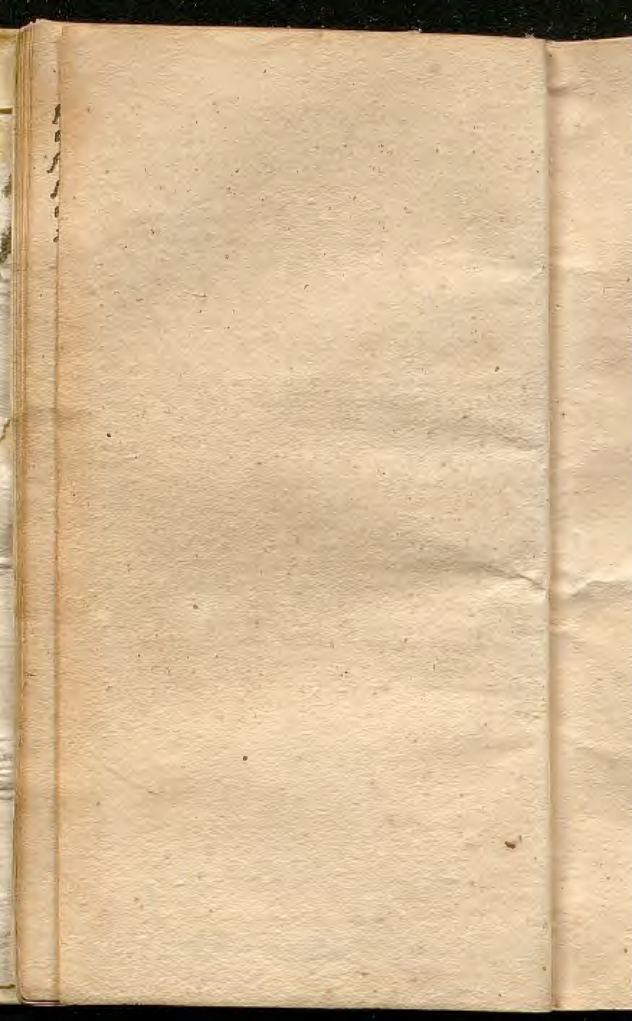
VIN-

Opusce
rarum
notavi
moteri
23. Om
sum p.
v 9. On
v. 14. u
p. 95. v.
10. τῆς
13. divi
Iocus. p.
tius. p.
p. 141.
ib. v.
spectan
ore. q. 1
ib. lin.
center. i
deripit.
primul
1. 10. a
ἀπό
252. l.
Θυσ
zigo p. 2
Oenopli
ipse em

LECTOR.

Opusculum hoc me absente excusum est. Itaque operarum aliquot errata irrepserunt: Istas sunt quae propere notavi. fol. 1. v. 5. iuncos p. 2. v. 20. oppressis. p. 3. v. 13. moreri. p. 5. v. 16. composuique. p. 16. 14. Quintus. p. 26. v. 23. Omnia. p. 33. v. 19. Servent. p. 55. adde: Ad Dan. Heinsium p. 57. v. 9. Hippocrates. p. 64. v. 15. Hippomenes. p. 69. v. 9. Omnia. p. 71. v. 25. Sisyphiden. p. 74. v. 18. grata. p. 81. v. 14. urbe. p. 89. v. 26. Gambriuiosque. p. 90. v. 35. vetaret. p. 95. v. 33. dixi. p. 96. v. 9. ut. p. 101. v. 17. patrie. p. 105. l. 10. τῆς. p. 107. v. 21. Sperare. p. 112. v. 36. Tiphys. p. 114. v. 13. diuis. p. 116. v. 3. tabis. p. 119. v. 6. quem. ibid. v. 19. Iocus. p. 120. v. 17. est. p. 125. v. 10. Iberus. p. 126. v. 17. tertius. p. 135. v. 11. diu. ib. v. 32. colonum. p. 136. v. 7. probatus. p. 141. v. 21. ingeni. p. 155. l. 11. περιέειν. p. 159. v. 2. extinctis. ib. v. 33. turbati sunt duo versus: *Ut steterat summa spectans insignis ab arce: Mox odit; toto surgens scintillat in ore.* q. 160. v. 29. *Tarvus* ib. v. ult. *que.* p. 164. l. 9. ἐλθοι. ib. lin. 11. εὐχαρί. p. 168. v. 4. *delicata.* p. 171. v. 15. *innocenter.* ib. v. 25. *dele te.* p. 172. v. 14. *ingeni* p. 173. v. 22. *deripit.* p. 207. v. 12. *Meoni.* p. 210. v. 2. *Teius* p. 211. v. 25. *primulum* p. 213. v. 21. *urgent.* p. 214. v. 23. *natorum.* p. 230. l. 10. *avocaremus.* p. 239. l. 6. περιέειν. p. 242. l. 30. ἀδρό. p. 248. l. 30. *gratitantes.* p. 251. l. 34. *valere.* p. 252. l. 9. *egerat.* ib. l. 30. Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐν ἀγῶνι. p. 255. l. 10. *agmen.* ib. l. 18. *eum.* p. 258. l. 22. *tenax* p. 260. l. 2. *Auruncanum.* ib. l. 6. *rippula.* p. 264. l. 12. *Oenoplutum.* ib. l. 22. *diffindi.* Reliqua æquus Lector ipse emendabit.

2-

2

Aur

E

Q

Exig

VI

Aug

M

Parc

Q

Nil r

Il

Ille l

Sp

Illin

Hi

E

VINCENTII FABRICII
ELEGIARVM
LIBER PRIMVS.

In quo Biblica.

ELEGIA I.

*Querela matris Moysis, quum filium in fluvium
abjiceret.*

Nte annos ergo, fili miserande, natabis?
Tam tenero quàm non convenit ille la-
bor.

Sed tamen immiti si rege benignior unda
est,

Parve puer, placidas experiaris aquas.

Exiguos iuncos, nexasque bitumine cannas

Ultima perculsæ dona parentis habe.

Augebunt lacrimæ flumen, suspiria ventos.

Me miseram! summa est muneris illa mei.

Parcite crudelem steriles clamare puellæ.

Quod peperì, quo sum crimine facta nocens?

Nil merui. Phario convitia dicite regi:

Ille parum mites cogit habere manus.

Ille latus tenerum quærit mucrone corusco,

Spirat & infestas ore furente minas.

Illinc non una madidus stat cæde tyrannus:

Hinc Deus, & Nilus, & male fida ratis.

A

Aur

Aut morere infelix, fatisque occurre sinistris :
 Aut fluvium tenta, propitiumque Deum.
 Si tamen, ut pereas, superi voluere, ratumque est;
 Tutius est superos, & pia fata sequi.
 Deliciis saltem feralibus aula carebit,
 Et minus ad lethum flebilis illa via est.
 Non ego carnificem venientem cernere possum,
 Nec rutilos enses ferre, nec arma pati.
 Ante oculos ut te latro discerpere tentet,
 Inficiatque tuo saepe cruore sinum,
 Parvaque crudeles ut raptent ossa ministri,
 Non animi satis est ista videre mihi.
 Quam miserum est, Reges pueris indicere bella?
 Quam miserum est fortes heic habuisse manus?
 Debuerat validis concurrere tanta potestas :
 Vt puero noceat, non habet ira locum.
 Sat fuerat misero plebem lassare labore.
 Post operas, nostri sanguinis ecquid eges?
 Cur domino jungis tortorem? Sufficit illud
 Nomen, & oppressos est satis esse semel.
 Ut facias servos, cur servis jungimur orba?
 Ah nimis indignè pena secunda premit!
 Vtere mancipiis: operas intende flagellis :
 Plurimus immisto sanguine sudor eat.
 Ætati saltem teneræ post omnia parcens,
 Vltorem sceleris disce timere Deum.
 Quin tamen incassum sterilis consumitur ira.
 Crescimas ante oculos, sæve tyranne, tuos.
 Crescimus Ifacidæ: tantisque furoribus acti
 Sensimus à nostris partibus esse Deum.
 Sola tibi rabies superest, horrorque, metusque,
 Et scelus, & multo sanguine tincta manus.
 Intrus adest animus tortor, versatque, rapitque,
 Hoc precio servi, nec sine cæde sumus.
 Necesse est, tandem lux candida fessos,
 Anguor hanc miseris non procul esse diem.
 Te tua perpetuo damnabunt fata furori;
 Hærebit lateri, visceribusque dolor.

Adsta-

Adst
 Et
 Adst
 E
 Hic
 Pa
 Da v
 Qu
 Præ
 Di
 Iam
 Qu
 Sin
 M

Na

In
 T
 Ecce
 Tu
 Iam
 He
 Nesc
 La
 Asc
 De
 Neve
 La

Adstabant tumulo furia, scelerataque cura,
 Et diri gemitus, attonitusque pavor.
 Adspicies tristes circa maestissimus Umbras,
 Et faciem sceleris quolibet esse loco.
 Hic quoque supplicium teneris ploratibus auget
 Parvulus extorrem, quem facis ante diem.
 Da veniam trepidæ, fili dilecte, parenti:
 Quod potui, feci, consuluique tibi.
 Præripui gladio jugulum, regique frementi:
 Disponet placidus cætera fata Deus.
 Iamque vale, puer infelix; miseramque salutem
 Quæras in mediis, inveniasque vadis.
 Sin moreris: fato tecum tollemur eodem;
 Me lacrimæ tristes, te tua merget aqua.

ELEGIA II.

*Nenia Davidis post nuntiatam cadem Sauli,
 & Ionathe.*

Ex lib. 2. Reg. ca. 1.

Inclita posteritas Iudæ, si fletibus ullum
 Tempus eget, misere est hæc tibi flenda dies.
 Ecce decus regni, columenque, & regia pubes
 Turpiter indigna morte perempta jacet.
 Iamque madent summi regali sanguine colles.
 Hei mihi quot clades illa ruina dedit!
 Nesciat hæc, nostrum ne Gatta superba dolorem
 Lætitiæ causam, materiemque putet.
 Ascelon immitis nulla cognoscere fama
 Debuit, insignes occubuisse viros.
 Neve leves choreas, infandaque carmina discat
 Lætior ante suos virgo Pelistha Deos.

Quod jactent, nolim quicquam superesse puellis,
 Hæc patris amplexum dum petit, illa viri.
 At vos Gilboi jubeo sterilefcere colles:
 Invidiam fccleris sustinet ille locus.
 Et nocuas valles, & conscia culmina cædis
 Imbribus, & nullo rore madere decet.
 Tam funestus ager nullo renouetur aratro;
 Nec segetem cultor colligat inde sibi.
 Non illic ponendi aris nascantur odores,
 Aut quæcunque dari est fasque, piumque Deo.
 Impius est campus tantorum strage virorum,
 Criminis ultorem sentiat ille Deum.
 Heic clypeum Saulo potuit rapuisse Pelisthus.
 Regalem frustra texerat iste manum.
 Hei mihi! ludibrii summam fortuna peregit:
 Rex cum plebe pari conditione jacet;
 Non Ionatha melius quisquam lunaverit arcum:
 Certior ad cladem nulla sagitta fuit.
 Nec Sauli gladios impune lacerare posses:
 Sanguinis hei quantum dextera tanta dedit!
 Regius occubuit juvenis cum patre peremptus.
 Vna dies belli fulmina bina tulit.
 Quæ fuerat vitæ quondam, & concordia morum,
 Nunc etiam fato junxit utrumque pari.
 Miraris celeres aquilas, per inane volantes.
 Desine mirari: talis uterque fuit.
 Vidisti validos descendere monte leones:
 His etiam majus robur utrique fuit.
 Exequias Saulo plorantes ite puellæ:
 Gloria cum Saulo vestra jacente jacet.
 Vobis ille croco, & fulgentem murice vestem,
 Et rutilum gemmis tegmen habere dedit.
 Crinibus ah quis deinde dabit flaventibus aurum?
 Quo se jactabit munere pulchra manus?
 Hei mihi, quod rapuit fortissima pectora fatum?
 Cur Ionathæ facta est sanguine Parca nocens,
 Si, quis adhuc superest sensus felicibus unbris,
 Et meminisse mei post tua fata potes,

Accipe

Accipe fraternos, Ionatha dulcissime, fletus :
 Occubuit tecum vita, salusque mea.
 Quod juvenis teneræ castus largitur amicæ,
 Hoc, donec licuit, tu mihi semper eras.
 Quod facit, ut placeat sponso, pudibunda puella,
 Amplius in nostro, frater, amore fuit.
 Hei mihi, quid fieri potuit crudelius istis,
 Tantus amor populi quod cadit ante diem.

ELEGIA III.

Querela Dina de virginitate.

SI lacrimis possem læsa succurrere famæ,
 Criminis immunis fletusque, dolensque forem.
 Post lacrimas, gemitusque, manent vestigia culpæ,
 Et peragunt sceleris, flagitiique ream.
 Tunc potius decuit pectus diducere luctu,
 Cum, mihi per Solymos impetus ire fuit.
 Quin ego Sidoniam sumpsi fœderosa pallam,
 Quin ego distinxi, composuissæ comas.
 Et manibus data sunt, & sunt redimicula collo:
 Et simul infelix, & speciosa fui.
 Pone sequebantur famulæ. Sed cætera vicit
 Maxima virginitas pompa, meusque pudor
 Laudabant Solymæ formamque, pedesque puellæ,
 Funeris auspicium laus fuit ista mei.
 Converti juvenum vultus, & amare coëgi.
 Quod placui, nocuit, perniciemque tulit.
 Hoc erat, ut rapto tam pulchra pudore redirem :
 Id fuerat facies illa, decorque mihi.
 Do veniam juveni: pulchram Sichemus amavit.
 Debuerat facilis Dina manere domi.

Debuerat sancti monitus audire parentis.
 Ah quoties dixit: tu tibi, nata, cave.
 Ah quoties dixit: moderatius utere forma:
 Lubrica res pudor est; disce manere domi.
 Vt nihil admittas: dum lata vagatur ubique;
 Quod tamen excuset, scemina semper habet.
 Aetatis florem nimium ne credito Soli;
 Ille tuus tener est, insidiisque patet.
 Abstulit ambitio miseram, vitiumque iuventæ:
 Et pia pro vano dicta monentis erant.
 Discite formosæ monitis feliciter uti,
 Et iuvenes oculis sollicitare minus.
 Vt peccare viri dicantur, & esse protervi,
 Illecebras nostro crimine semper habent.
 Nos oculis miseros, nos blando ducimus ore:
 Nos trahimus roseis sponte, vel arte genis.
 Dum movet argutum variæ lascivia corpus,
 Forma que luxurians dum placet ipsa sibi;
 Dum vaga nequitiam, morbumque lacinia prodit,
 Lactea que adducta veste papilla patet:
 Omnia dum facimus; stultum est deposcere culpam
 Vt caveant iuvenes, abstineantque manum.
 Sic ego deliqui, sero mea crimina sensi,
 Nunc patior penas, promeruique pati.
 Quæ modo compta fuit, furioso scinditur ungue,
 Materiesque mali desinit esse coma.
 Quantus inest oculis, lacrimæ fecere tumorem:
 Hos etiam turpes esse coëgit amor.
 Os quoque peccavit, scelerataque basia sumpsit,
 Quæ nunc infesto pollice sæpe luit.
 Pulchra olim, rabidis lacerantur pectora palmis,
 Debuerant aliam non ea ferre manum.
 Hoc miseram decuit Solymis occurrere vultu,
 Vt miseranda magis, quam rapienda forem.
 Quod potui incompta facieque, comaque tueri,
 Excidit ornata, deperiitque decus.
 Et tamen una fui venerando filia patri:
 Scilicet ut nullam mallet habere pater.

Quin ego tot fratrum quondam germana vocabar:
 Omnibus ut fierem dedecus una soror.
 Sola ergo, post facta patris, fratrumque meorum,
 Ludibrium tantæ posteritatis ero?
 Laudibus illorum scribetur Dina pudenda,
 Quod levis, & turpi non sine labe fuit?
 Et merui. Tantum cupiat succedere culpæ,
 Erroremque meum nulla puella sequi.

ELEGIA IV.

*Querela Davidis, cum filium Absalonem
 fugeret.*

Filius ad portas aderit: fugiamus amici.
 Est dandus sceleri, flagitioque locus.
 Agmina jam volitant: jam rauco tympana cantu,
 Iam tuba ferales edidit inde sonos.
 Ille meus rabidam conquirens undique plebem
 Dux præit, & socios impietatis habet.
 Festinate viri, ne tam scelerata caterva
 Omina de nostro sanguine prima petat.
 Fatalis juvenem rapuit vecordia morum.
 Omnia nunc audet: nec putat esse Deum.
 Hanc modo cervicem funestus postulat ensis.
 Ni fugimus, peraget filius ipse nefas.
 Hæc quoque nobiscum ferali mania ferro
 Eruet, & junget crimina multa furor.
 Forsitan in vacua placidus dominabitur aula:
 Mitius ejecto sæviet ille patre.
 Et nos exilio pariter servemus, & urbem.
 Ille gerat manibus perfida sceptrâ suis.
 Ille capillatus nostrum diadema capeſcat:
 Succedatque patri filius ante diem.

Saltem regali non inveniatur in ostro
 Sanguis, & hæc careant sceptrâ cruore meo.
 Non ego fortunæ consensu invitâ, amici.
 Infelix merui deteriora pati.
 Ante oculos miseri cades versatur Vriæ,
 Et non legitimo Berseba juncta toro:
 Obruimur justis, post tam crudelia, pœnis;
 Et premit infandum numinis ira caput.
 Impius est gnatus: Sed summo crimine crimen
 Pensat, & exemplo est impius ille meo.
 Quamlibet immitis, peragit mandata Ichovæ:
 Peneque jam veniam tam sceleratus habet.
 At vos, ô focii, nostris involvere fatis
 Ah pudet! Ille dolor debuit esse meus.
 Eheu, cur, toties mihi quæ spectata secundis
 Rebus in adversis cogor amare fidem?
 Tu saltem tantis à casibus, hospes Ithai,
 Servatum patriæ subtrahe quæso caput.
 Si mea fors nondum (nec profuit) hastenus un-
 quam,
 Profuit; at saltem non onerosus ero.
 Me juvet exilio contentum hinc inde vagari:
 Tu poteris multis utilis esse domi.
 Te tua seposuit blandæ fortuna quieti:
 Me mea fors solitis versat, agitque modis.
 Quæ dulcem misero quondam rapuere juventam,
 Exercent eadem fata secuta senem.
 Quas ego non latebras didici, cum Saulus adesset,
 Et caput infesto quæreret ense meum?
 Exul eram, cum sceptrâ Deus concessit, & ostrum.
 Nunc ego privatus rursus, & exul ero.
 Si nunc restituar pecori, vitæque priori,
 De superis nondum iusta querela foret.
 Illa pedo posito vidistis sumere sceptrâ:
 Cur querar adsumpto ponere sceptrâ pedo?
 Nil mihi de tanto, præter fastidia, regno
 Restat, & exilium, sollicitosque metus.

Quod-

Quodque dedi scelerum pœnas, sed & hostibus olim
 Materiem risus, ludibriumque meis.
 Hanc ego cur aulam campis mutare recusem?
 Pascētes melius vivitur inter oves.
 Illic insidias ignorat rustica pubes,
 Et dominum pecoris non dolet esse patrem.
 Tam placida si me componant fata quiete,
 Quod juvat, exul ero: nec gravis illa fuga est.
 Sin Deus ereptas rursus mihi destinat arces;
 Obsequar. Obsequi gloria major erit.
 Dulce erit interea cognoscere, vivere gnatum,
 Et sceleris juvenem pœnituisse sui.

ELEGIA V.

Oratio Iudithæ post interfectum Holofernem.

POST libertatem, Cives, vitamque receptam
 Ut decet, ultori solvite vota Deo.
 Truncus in infami, tabo fluitante, cubili
 Dux jacet hac cecidit barbarus ille manu.
 Ultra foemineum gladios tentare vigorem
 Ausa, dedi patriæ, quod nequiere viri.
 Sed tamen id meritum superis transcribere præstat.
 Impetus æterni numinis ille fuit.
 Ipse Deus teneram dextram direxit ad ictum:
 Ipse Deus jugulum pressit, opemque tulit.
 Parcius huc cumulate rosas, & munera, Cives:
 Servantur melius tam pia dona Deo.
 Rem tamen, ut gesta est, si qua, est audire voluptas,
 Discire, non gravis est commemorare labor.
 Prodieram sola (nostis) comitata puella.
 Cingebat nitidum splendida vitta caput.
 Luxurians Syrios coma diffundebat odores,
 Ornataque manus: & rubuere genæ.
 Candida Sidoniam velabat palla lacernam:
 Nec caruit gemmis utraque pulchra suis.

Hei, miseram quam non decuit tam pulcher amictus?

Hei, viduæ quam non convenit ille color?

Nec tamen hunc cultum persuasit foeda libido.

Sit procul à nostris moribus ille furor.

Nec pariter crocea cum veste superbia sumpta est,

Hac animum testor labe carere meum.

Hostibus ornabar: ut non impune placerem.

Barbarus ut caderet, compta, decensque fui.

Non didici junctis umbonibus ire per hostem:

Arma gerant fortes, qui didicere, viri.

Fœmina festivis oculis formosa genisque

Vincat, & argutis, quos dedit ore, sonis.

Tutius insidias, animis & viribus impar,

Instruit, & pugnat cauta puella dolis.

Hac ego pugnavi, superis suadentibus, arte.

Pro patria, Cives, ingeniosa fui.

Tempus erat, quo fusca comas Aurora resolvens

Solares primo lumine prodit equos

Inferimur castris: horrebant omnia pilis:

Plurimus ad portas miles, & intus erat.

Protenus ad primos qui jungunt agmina cervos,

Vndique concurrunt, injiciuntque manus.

Nec tamen erubui conspectis cominus armis.

Scilicet hæc oculi jam didicere pati.

Quod placuit cultus, quod non absurda videbar,

Assyrio ducor præda futura Duci.

Blanditias decori junxi, mendacia formæ.

Barbarus attonitus captus utroque fuit.

Ipse quidem rutilo tumidus recubabat in ostro:

Regius in lato firmate luxus erat.

Stabat inaurata galeatus veste satelles:

Omnibus in dextra cuspidis hasta fuit.

Et tamen imposui tam forti, & amare coëgi.

Hoc superi dederant, illaque forma mihi.

Mox infelicem, quoque exarderet in ipso

Funere, subjecit prima libido facem.

Et jacui supplex: sed non tulit ille jacentem.

Et flevi: lacrimas non tulit ille meas.

Inde dies, alterque dies: & tertius ibat;
Et licuit soli vivere more meo.
Iamque aditus, reditusque, & pervia castra patebant
Undique, nec quisquam qui prohiberet erat.
Luce tamen quarta, suadente libidine, tandem
Splendida regales instruit aula dapes.
Criminis interpres infamis semivir ibat
Vagous, ah domino turpior ipse suo.
Ut veni, Ductor sublimi in sede locari
Iusserat: & lateri proximus ipse fuit.
Hinc alios late proceresque, ducesque videbam
Ordine pro meritis quemque cubare suis.
Iam famuli totis ponebant vina Smaragdis,
Et solidæ gemmæ sustinuerunt dapes.
Sola ego, quod vetitas epulas gustare refugi,
Parte cibi modica simplicis usa fui.
Abra comes tostam posuit cum pane polentam:
Hanc veniam nostris moribus ille dedit.
Iam pateras vario cingebant flore corallæ:
Iam calidus, circum tempora Bachus erat.
Donec de vino sumpsit petulantia vires,
Flammaque de flammis, deque calore calor.
Sancta Dei, Cives, contestor templa, pudoris
Infandum spoliū non habet ille mei.
Ebrius amplexus solos, & basia sumpsit:
Hæc etiam casta mente, coacta dedi.
Cætera servabat thalamo, prior ipse locatur,
Insano fessus, deficientque mero.
Huc quoque concludor. Tempus Deus ipse, locum-
que,
Et mentem ausuræ, consiliumque dedit.
Languida purpureo pendebant colla cubili:
Auratis fixus postibus ensis erat.
Scilicet implevi facinus, cervice recisa:
Huc comes infandum condidit Abra caput.
Cernitis, ut multo caligent lumina tabo:
Felici tandem pressimus illa manu.

Ex sanguini superest vesana ferocia fronti:
Et præfert solitas turbidus ore minas.
Sed jacet. Auspiciū vestræ Iuditha salutis
Prætulit. Huic animos, armaque ferte viri.
Ductore amisso, pavidam prosternere turbam
Sufficit Exigui sanguinis illud erit.

VINCENTII FABRICII
&
ZACHARIAE LVNDII
Hyberna,
Sive
ELEGIARVM
LIBER II.

2

H
R

ti
in
ge
fa
v
m
n
te
ol

Illustrissimo Viro

HVGONI GROTI,
Regni Suecici apud Regem Chri-
stianissimum Oratori,

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

*Vm nuper Cornelius Tuus, juvenis ad-
mirabilis animi, atque ingenii heic esset.
Amplissime Groti, libens sensum pristi-
nae amicitiae tam jucunda, & honorifica
consuetudine resumpsi: Idque eo arden-
tius, quod in generosa fronte, vividisque oculis Tua,
indoles, illaque animi incomparabilis sublimitas le-
geretur. Et in partem quidem voluptatis Lundius,
familiaris meus, venit. Quē filio Tuo cādor, ingeniiq;
venustas facile conciliavit: cum tamen id ille, qua est
moestia, mei esse beneficii profiteretur. Caterum Cor-
nelium consiliorū suorū ratio aliō vocavit. Nobis sal-
tem hoc reliquit, ut, quoties tanta morum amānitas
obversatur oculis, ingēti delectatione persundi animū
neceſſe*

necesse sit. Quoties deinde ad virtutes, & magni-
 tudinem Tuam cogitando deventum est, nescio
 quo repente numine impletus animus adsurgat.
 Eoque ardore abreptus praconia Tua titulosque heic
 commemorarem, nisi scirem, Te virum talem, qui
 illam gloriam es consecutus, qualis vix orbe toto ca-
 pi posse videatur, magis Tua Te vi nosse, quam
 alienis laudibus aestimare. Nec sane huiusmodi virtu-
 tibus quicquam adungi vel exquisitis adulationibus
 potest, quas ut destrueret, ipsi etiam fortunæ locus
 defuit. Quod cum ab ineunte etate semper mihi per-
 suasissem; à Te tamen imposita mihi necessitas est, ne
 cetera pluris, quam conspicuam Tuam, & incredibili-
 lem humanitatem facerem. Quātus enim nunc an-
 nus agitur, ex quo res meas, studiorumque rationes
 ad Tuas curas pertinere pateris. Cum non contentus
 religiosum cultorem admittere, salva magnitudine
 Tua, ad amandi quoque facilitatem descendisti. Idque
 literis subinde ad me indulgentissimè scriptis testatus
 es. Porro occultus esse adfectus Tuus non potuit; quod
 non raro tum in patria mea, tum alibi honestissimis,
 & quod caput est, Tuis laudibus, ut aliis quoque lau-
 dandus viderer, effeceris. Cum autem tota vita me-
 cum Lundius ita vixerit, ut nihil ab ipso seorsim ha-
 berem: patere quæso, ut amoris quoque Tui, & sum-
 mæ benevolentiae usuram cum familiari dividam.
 Qui profecto, quoniam jam ante in possessionem me-
 volente venit, de ea jam non, nisi violenter, deijci po-
 terit. Quanquam autem ea nunc sit dignitas Tua, eo-
 que loco viuas, ubi nihil nisi angustum, nisi Te di-
 gnum

gnum occurrat · non invitum tamen puto ad versiculos à gravioribus negotiis deduci. Nunquam enim sine maxima delectatione reverteris ad memoriã adolescentiæ tuæ, qua omnibus omnis ætatis poetis induxisti caliginem. Calumniam omnino, aut invidiam non reformidamus, si iis quandoque oblectationibus seria studia temperamus, quas omnium gentium summi, atque celeberrimi viri inter remissiones suas habuerunt. Qui autem eas adspernantur, fastuosi, & sola omnium rerum ignorantia memorabiles, meminisse debebant, etiam ineptissimis versibus suavius, quam nihil agendo, otium perire.

Ερῶν δ' ἔδεν ὄνειδος, ἀεργὴν δὲ τ' ὄνειδος.

Inter quos tamen quidam maxime iniqui in carmine modestam lasciviam reprehendunt, & ingeniorum luxuriam non ferunt, qui, adolescentia inter vina & scorta intemperanter consumpta, in moribus nec lasciviæ modum, nec luxuriæ habent. Nobis semper diversa ab iis ratio placuit. Inprimis, cum manifestum esset, miseris istis, ex tam beatis, ut arbitrantur, occupationibus nihil, nisi scelerum memoriam, fractamque, & invalidam senectutem relinqui. Ferunt mandragoram, si juxta vites nascatur, vim suam vino communicare. Suavius enim dormiunt, qui id biberunt. Nobis profecto nunquam felicius succedunt graviora studia, quam cum ab his Musarum amœnitatibus non alieni sumus. Quibus refectus quasi, & mitigatus animus severius reliquarum artium supercilium minus expavescit, & majori dexteritate consequitur. Hac ratione inter alia Elegiæ complures Ludio meo, ac mihi aliquando nata sunt. Cum autem
ipse

ipse ante biennium in Cimbrica Chersoneso, quasi
 xul, agerem, qui id temporis calor poeticus illius cali-
 frigus mihi mitius reddidit, eum nunc Hybernorum
 titulo præscriptum tibi mittimus. Scimus, autem, Te
 in amando semper mores Tuos tenere. Nam, ut dixi,
 humanitatem Tuam privatim novimus: & amœni-
 atem ingenii cum infinitis publice, cognitam habe-
 mus. Cum ergo morosus, & arrogans, et si ipse velis, es-
 se non queas; Poesin autem, si odisses, naturæ Tuæ vim
 faceres: sumpsimus eam confidentiam nobis, ut Hiber-
 ia ista, cum nostra esse diutius nollent, Tua esse jube-
 amus. Quæ si in clientelam Tuam recipis, facis Tu-
 um idem, quod soles, ut nihil humanitatis in Te desi-
 derari sinas: sin respicis & excludis, ille minus pa-
 tiuntur, quam meruerunt.

B Ruma riget, gelidusque jubet torpere December,
 Et Ianus rigidas excubat ante fores.
 Saturnaliis redeunt sua tempora festis,
 Vnde sibi timeat non habet iste dies.
 Quid facis ô Vatum non infima gloria Lundi,
 Fabricio nunquam dissociate tuo;
 Aut tu, Vincenti, superat quem nullus, & unum
 Cui se contendat Lundius esse parem?
 Felices Phæbus quibus est, & amica Cythere,
 Quosque sibi petit hæc, & petit ille sibi.
 Vobis vel media sub grandine nascitur illud
 Quod placido Musæ condere Vere solent.
 At quibus est Paphiæ tenuis reverentia Divæ,
 His riget æterno Castalis unda gelu.

CORNELIVS GROTIVS

ELEGIARVM

LIBER SECVNDVS

VINC. FABRICII

AD JANVM BODECHERVVM
BANNINGIVM.

Hyemem amatori maxime aptam esse.

ELEGIA I.

Bliquam Phœbo submitit Aquarius urnam.

Paulatim relegunt sidera Solis equi.

Vicinus Boreas arctoa per arva vagatur,
Induratque nives, & remoratur aquas.

Ioc ego sub cœlo vobis, Bodechere, super sum.

Proxima stat capiti Parrhasis ur̄sa meo.

Te quoque, sed mihi sub sidere, lenius urit,

Optime Benningi, sed tamen urit hyems.

Incendant pueri congesti cespitis ignes.

(Deficiunt nobis hoc quoque ligna loco)

Vinâque libentur Batavis sincera Camænis.

(Fabricio gratas reddite fata Deas.)

Inter vina mihi dulces memorentur amici.

Hoc mihi de vobis Dî superesse volunt.

Quot lepidas noctes jucunda resumit imago!

Quos posui tecum, quot Bodechere, dies!

Volulus arrepto cyatho clamare videtur:

Dent pia, Vincenti, fata, quod opto, tibi.

Cœcivius applaudit: nec tu, reor, optime cessas,

Et memorem si quem non pudet esse mei.

Hæc ego dum meditor, vel tanquam facta recordor,

Labitur irriguus per mea membra Deus.

Vivatis

Vivatis focii. Superi feliciter annos
Continuent vestros, adjiciantque meos.
Sic nos ante focum ducamus suaviter horas,
Et delectet hyems, nec gravis esse queat.
Desipiat mecum, quisquis sapienter amabit.
Tutius hybernis noctibus illud aget.
Iam dudum tenebris uti didicere puellæ.
Simplicius nulla tollitur arte pudor.
Cum neque vicinæ custodia prodit amantem;
Cum sedet in primo limine nulla parens
Qui sapit, aut latebras trepidæ condonet amicæ:
Aut spem decipiat ne miser ipse suam.
Verticis Idæi metuit Saturnia lucem:
Nubibus obductis non negat illa Iovi.
Raro contemnit famam profusa libido;
Quæ cauta est, metuit, prostituique timet.
Rumorem quisquis postponi credit amori,
Ah nimium formam diligit ille suam.
Cum glacie steterint undæ, via pervia facta est,
Si tibi dilectam circuit unda domum.
Hoc tamen exiguum est. Sed, cum tibi venerit usus,
Exiguum majus, quam nihil, illud erit.
Nec te commoveat nocturni frigoris horror.
Ipse licet Boreas pulset utrumque latus.
Plenior officio merces mihi crede futura est,
Tam dulces dominæ cum patuere fores.
Hinc quoque, si nescis, cogetur am te puella:
Hinc quoque se dignam sentit amore tuo.
Si tamen in portum te detulit aurea Cypris,
Iamque patet votis tota puella tuis;
Elige de multis totius partibus anni,
Commodius nullum tempus habere potes.
Iupiter ut vellet binas committere noctes,
Causa fuit vernæ tam breve noctis iter.
Ludere qui vultis, nimium ne credite Soli,
Proditus hoc Mavors, & Venus ipsa monet.
Dissolvit Venerem, lateris cum viri us ætas:
Præripiat Brumam, si qua puella sapit.

Nunc

Nunc quoque candidulas lascivius implicat ulnas,
 Et propius tenerum jungit amica latus.
 Frigora causatur. Sed basia cætera dicunt.
 His etiam loquitur, sollicitatque pudor.
 Quæ tibi seponit tuâ Fulvia, Iane, precamur
 Brumali eveniant gaudia nocte tibi.

ZACH. LVNDII
 AD CHRISTIANVM CASSIVM,

Aestatem amoribus maxime aptam esse.

ELEGIA II.

CASSI, cui præ me ridet fortuna beato
 Sidere, & egregiis Pallas amica viris;
 Cum patre Grotiade natus quem Grotius arsit,
 Et pater Heinziades, Heinziadesque minor;
 Quem Franci, Belgæque sibi, Cimbrique reposcunt,
 Quem pridem voluit Leucoris esse suum;
 Dum calamo meliore refers convivia magni
 Principis, & socii regia festa tori:
 Ingenuos lusus: vel quæ spectacula Circus
 Exhibuit; vel quæ Comica turba dedit:
 Quid mea forsan agat, mihi si qua Charinta, requiris,
 An veteri gelidos temperet igne dies?
 Omnia confiteor: postquam se pronior ignis
 Solis in ociduas mergere capit aquas,
 Coepimus exclusis & nos torpescere flammis:
 Pectora brumali diriguere gelu.
 Tempora vertuntur: certè vertuntur amantes.
 Ut sese cælum, sic homo semper habet.
 Cum gravis ardebat Phæbeis ignibus æstas,
 Ardebant flammis pectora nostra suis,

Decre-

Decrescente die, decrevit pectoris ardor.
 Frigidus huc illuc, egelidusque feror.
 Nec bene, si credis, cum frigore convenit æstus,
 In gelidam brumam non agit Ignis amor.
 Nec Venus apta potest hyemi, nec filius esse:
 Hæc tenera est: toto corpore nudus Amor.
 Ipsa Charinta tepet multis hinc millibus absens:
 Nec quamvis cupiam visere, bruma finet.
 Ter volui veteres dominæ revocare calores:
 Irrita fecerunt ter mea vota nives.
 Intercluserit iter glacies fallacior Albis:
 Heu quod nec fragilis, nec solidata satis!
 Sis mitis; pater Albi mihi. vel transfer amantem;
 Tranandi liquidam vel mihi pande viam.
 Sed cedat potius glacies, & Vere reverso
 Flamma vetus redeat, cumque calore calor.
 Optat idem mea Lux: sed eo sapientius optat,
 Quo tunc commodius sentit amoris opus.
 Discite qui sapitis (si quis sapit inter amantes)
 Æstivos hyem præripuisse dies.
 Iupiter ut posuit cunctis sua tempora rebus,
 Iussit ut hoc tempus semper haberet Amor.
 Consilij usus felicibus inter amandum
 Elector calidi temporis ipse fuit.
 Cum dulcem tulêrat spatiola per æquora prædam,
 Nondum constrictus frigore Pontus erat.
 Omnia ridebant, & erat formosior annus
 Cum bos in latis luxuriaret agris.
 Prima cupidinibus si sola est apta juvenus,
 Et verum est, quod sit turpe senilis amor;
 Ver solum teneris dicetur amoribus aptum:
 Hic hyemis speciem, Veris at illa refert.
 In gelidam quisquis brumam suspendit amores,
 Crede mihi, flammæ negligit ille suas.
 Nubere Vere decet: sic ut juveniliior atas
 Firmior, & qua non ardeat ulla magis.
 Ut calor à bruma toto proscribitur orbe:
 Sic idem lato Vere receptus adest.

Vere calet gremium terræ, gremiūque puellæ.
 Vere calent flamma mundus amorque pari.
 Si tamen à brutis exemplum sumere fas est,
 Non unquam melius conciliatur amor.
 Tunc avis in silvis, & silva quod ardeat ipsa
 Ambit, & in media piscis Amator aqua.
 Oscula dant Conchæ: reperit sua murmura Turtur:
 Admittit cupidum foeta Columba marem.
 Palmæque vicinæ transmittit brachia palmæ,
 Mixtæque stat myrtis Laurus opaca suis.
 Quære toros, cum vena calet, cum sanguis abundat,
 Cum caput æquoreis exerit Hædus aquis.
 In Geminos transit Phœbus, duplicatque calores.
 Ardet, & in flammæ omnis Olympus abit:
 Hinc quoque, si nescis, flammæ geminantur & ignes;
 Hinc quoque, si nescis, fortius urit Amor.
 Fortius urit amor, flammæque incendia flamma
 Ventilat, & stimulos ignis ab igne capit.
 Dum redolet tellus herbis, dum campus aristis,
 Quin age festivo tempore disce frui.
 Si tibi dilectos paries disjungit amores,
 In rus cum sola solus abire potes.
 Hæc impune licet, quicquid fecisse voluptas
 Suaserit, & fieri quæ sine teste velis.
 Quod si conjugium cupis, & quod ludere possis,
 Omnia, præterquam carmina, silva dabit.
 Ne tamen hæc desint, versus Philomela parabit.
 Cætera de viridi gramine Lætus habet.
 Differ opus, cum Pléiadum se sidera condunt:
 Cum remeant eadem, tutius omen erit.
 Vere redit medio Tegeæ stella puellæ:
 Cur nisi quod caleat Vere puella magis.
 Tunc dat sponte tibi gratis, tunc basia vendit,
 Quæ vix hybernâ nocte coacta daret.
 Non est ulla Deæ Paphiæ pars aptior anni.
 Lætatur pulchro tempore pulchra Venus.
 Si qua mihi tecum, Cassi, concessa puella est,
 Maturo veniat non nisi Vere precor.

Ambæ

Ambæ formosæ formoso tempore dentur,
Quoque magis caleant, Veris adesto calor.

VINCENT. FABRICII

Ad IANVM MEIERVM,
Nuptias Danicas spectantem.

Amatorem regi similem esse.

ELEGIA III.

DVM quatit Arctoam tædis regalibus aulam,
Festâque Principibus gaudia condit Hymen;
Te quoque lætitiâ patriæ sentire putamus
Ante tuos positum, candide Iane, focos.
Cum tamen amplexus, & Principis oscula cernis,
Principis exemplo forsan amare potes.
Sæpius alterius quidam spectaverat ignes:
Spectanti tacitus venit in ossa calor.
Sed juvenes regum multo conspectius ardent.
Materies flammæ latior inde patet.
Vix Superum Rector fuerat manifestus amator:
Intepuit subito quilibet igne Deus.
Inde Venus precibus Gradivi cessit amantis,
Et Clytie Phœbo, Leucothoëque placent.
Inde replet terras, calumque licentia Divûm:
Inde timer Satyros rustica, si qua bona est.
Et tibi nunc quædam forsan regina vocatur:
Et dominum rursus te vocat illa suum.
Illius amplexu sceptrum transcendis, & aulas;
Et tibi regales credis habere manus.
Nec minus est formosa; nec incivilis habetur;
Basia nec quicquam rusticitatis habent.

Vt Princeps opibus nobis, vel origine distet:
Qui sapiant, oculos an tamen unus habet?
Cedimus obsequio: nunquam cedemus amore.
Hac quoque nos reges conditione sumus.
Qui superos cælo detraxit, Iane, Iovemque,
Æquat amatores regibus ille puer.
Deseruit regnumque Paris, regemque parentem:
Deserti precium, caussaque Nympha fuit.
Imposita quoties contingeret ubera dextra:
Iste locus regnum est, dixit, & aula mihi.
Nec me deficiet nostram jactare Merillam.
Principe digna viro, maluit esse mea.
Est mihi sectus humum, purisque liquoribus udus
Hortulus: hunc mecum possidet illa tamen.
Areolas horti quoties numeramus & herbas,
Tot populos regni credimus esse mei.
Illa legit violas, vel decutit arbore poma:
Lætaque de quavis gente tributa petit.
Interea carmen mihi provenit inter odores.
Imperii census dicitur iste mei.
Non diadema tamen, non sceptrum defuit unquam:
Implentserta caput, myrtea virga manum.
Omni pro regno: nisi quod nec sica timetur;
Et dolor occlusas non sedet ante fores.
Invidet & nemo: nisi quod fortassis amatur,
Penéque plus iusta parte Merilla favet.
Tutus ab insidiis: nisi cum blandissima Virgo
Versibus intento basia pauca rapit.
Nec terit ambitio limen, sed candor, & ille
Ingehuus puræ simplicitatis amor.
Hæc inter, teneram complexus, Iane, Merillam,
Principe dedignor quolibet esse minor.

ZACH.

ZACH. LVNDII

Ad CORNELIVM CRISPINVM,
Vandalum.

Amatorem captivo & mancipio similem esse.

ELEGIA IV.

CVi placuit Latiis exulta Batavia Musis,
Leidæque Cecropiis doctior una Scholis;
Cur jam Palladios, celeberrima pectora, catus
Despicias, ad patrios desidiose focos?
Quin age, Corneli, potior sententia prima est,
Si sapis, ad Phœbos disce redire tuos.
Non finit acris hyems, inquis, non pulchra puella:
Impedit hæc blandis vocibus; illa gelu.
Credo ego, nec miror: (quis enim bene fugit amorē?)
Dīs etiam pedicas extruit ille suas.
Basia causaris; nec opus fuit addere brumam,
Hactenus in causam sufficit unus amor.
Aspice captivos ut circumducit amantes.
Aspice, subiectis imperat ille Diis.
Degenerant alii: patrias hic vindicat artes:
Mulciber, exemplis utitur ille tuis.
Vincula quæ nectis furtim dum concipit uxor,
Vincula furtivus nectere discit Amor.
Ex illo totum sibi debellavit Olympum.
Quid mirum? si nos sub sua jura trahat.
Ille velit, subito deponet tela trifurca
Iupiter, & fiet bos, ovis, imber, olor.
Ille velit, mox oblitus cytharæque sui que
Perferet Æmonias pascere Phœbus oves.
Iusserit, abjecta quæret Mars Casside Cyprin;
Iusserit, ipsa sui nescia Cypris erit.
Alcides mollem versabit pollice telam:
O tantas poscunt altera tela manus!
Nescit Atlantiades frustra talaria plantis,
Ut fugiat pueri retia, & ipse volat.

Sæpe tibi eripuit virides, Semelëia, thyrsos;
 Excussa est liquido fuscina sæpe Deo.
 Nunc quoq; suspirat veteres Neptunus amores,
 Dum riget astrictis aspera Tethys aquis.
 Ipse domi didicit, quam sit res sava Cupido,
 Lundius exemplum cur aliunde petam?
 Nulla fugæ ratio est postquam sum factus amator.
 Impediunt cursus vincula lenta meos.
 Basiolis jungit blandissima verba Charinta:
 Sic volucrem visco fistula juncta capit.
 Explicat ornandos operosa ministra capillos:
 Adstat, & hinc tacite vincula nectit Amor.
 Sed neque Liçtores desunt, quos mittat, ocelli.
 Nec Carcer, nam pro carcere pectus habet.
 Omnia sustineo: nisi quod custodia duplex
 Excubat ad surdas spesque, metusque fores.
 Flagra tamen patimur: domina sunt verba minantis,
 Quodque supercilium fulmine pene necat.
 Subvenit & nemo: nisi cum fortasse Thalia
 Dulcia Castaliis porrigit hausta vadis.
 Sic ego mancipium pridem sum factus amoris:
 Nec fieri liber spero, nec esse volo.
 At tu, Corneli, me vindice, disce putare
 Servitium, puero sub duce signa sequi.

 VINC. FABRICII

AD DIDACVM PLANCIVM.

Amatorem audacem esse debere.

ELEGIA V.

DIDACE, quem misero trepidantem addixit amori
 Ridiculo forsan crimine læsa Venus.
 Quid iuvat insomnes gemitu producere noctes,
 Testarique Deos, de Dominaque queri?
 Si nihil ah simplex captis in amoribus audes;
 Fortunam trepido si premis ipse metu,

Nunc

Nunc tantum foribus surdis malesanus oberras,
 Ostendat Dominam si qua fenestra tibi.
 Callida furtivo ridens de poste puella,
 Suavius hoc misero nullus amavit, ait.
 Didace pone metum: quam si non ponere nosti,
 Tam male ponatur conciliatus amor.
 Sume animum, frontemq; viri; potiùre cupita.
 Rusticitate potest femina nulla capi.
 Quam miser erubui nuper præsente puella,
 Fortia præriperet cum tibi verba pudor.
 Illa quidem amplexus agitabat & oscula secum:
 Te tuus attonuit, destituitque metus.
 Senti purpureum totis traxisse ruborem,
 Cum pavidus stares, & sine mente, genis.
 Illa tamen vultuque oculisque exorat amorem:
 Coniungunt tacitas pectus & ora preces.
 Nec terribiles mores, nec credimus esse severam,
 Tam lepidam frontem cui Cytherea dedit.
 Formosam timide quisquis compellat amicam,
 Me sceleris tanti non agat ille reum.
 Te quoque de Domina quicquam sperare vetamus,
 Ni male consulta simplicitate cares.
 Rideant amatores Cytherea proterva timentes.
 Ludibrium pulchræ nolumus esse Dex.
 Crede mihi, cupiunt quæcunq; ubicunq; puella.
 Ah tam festivo crimine nulla vacat!
 Quod teneo gremium Dominae, quod basia libo;
 Præmia non pavidæ pectoris illa fero.
 Parcius id facerem; cum me vocat illa scelestum?
 Mitius irasci nulla puella potest.
 Cum nimis audacem clamat, petulantius insto.
 Vincitur, & cogi gaudet, & esse minor.
 Ah quoties matrem caussata, levesque susurros,
 Cum premerem, vanos prodidit ipsa metus.
 Vix mihi colloqui concessa est copia primi,
 Colloquio primo basia bina tuli.
 Nec tamen excludi merui tam liber amator.
 Profuit audentem non tenuisse manum.

Qualiter aversos incumbit victor in hostes,
 Id tamen ad famam non putat esse satis.
 Sed celer in tergis hæret, spoliisque potitus
 Arma tenet valida, raptaque signa manu.
 Sic dominæ dextram, mox colla genasque subegi,
 Illaque Acidaliis æmula labra rosis.
 Mox habiles sensim tangi didicere papillæ.
 Tam pulchro posui nostra trophæa loco.
 Vtlerius si quid: forsan succumberet illa,
 Nec nimium simplex me trahit inde timor.
 Sed quod amo Dominam, tangorque libidine nulla,
 Delitias modicas suasit utrique pudor.
 Qui timidus non est, ne sit lascivus amator,
 Qui sapit, exemplo discat amare meo.

ZACH. LVNDII

Ad CAROLVM GENTILEM.

Amatorem timidum esse debere.

ELEGIA VI.

CAsole, qui nondum quid sit Venus effera nosti,
 Cui nunquam illudit fraude protervus amor,
 Cur mihi jam toties, timidos cur objicis ignes,
 Et pavidum verè pectus amare negas?
 Præcipis ut poscam quidvis audacter amicam,
 Ne pereant turpi tot mihi dona metu.
 Non tutum est quod amice mones: sit blanda licebit,
 Mistra tamen casto est nostra pudore Venus.
 Atque utinam soli maneat mihi casta Charinta,
 Nequitiaque velit non meminisse mea.
 Fallor? an externos jam nunc conquirat amores.
 Lundius hæc calidæ præmia mentis habet.
 Et merito: quid enim monitus accepimus omnes?
 Illa levis facta est credulitate mea,

Causa

Causa tamen non tota mea est, ex parte puella est,
 Tertia pars, sed pars maxima sola tua est.
 Aspice, dum per te nimium petulanter amamus,
 Excidimus cunctis, Carole, pene bonis.
 Vera loquor: nec dum pulsas lux orta tenebris,
 Obsessumque gravi frigore corpus erat:
 Accessi Dominam solitos canturus amores,
 Quos ex quo capit temnere, mensis abit.
 Illa sed expassos thalamo formosa capillos
 Ut decet, hesternò lassa labore jacet.
 Qualis fessa olim peragratis Delia silvis
 Fertur in umbrosis accubuisse toris:
 Qualis & Hesperio quo signior exit ab ortu
 Pulchrior hyberno tempore Phœbus adest.
 Quid facies? dixi: mittenda occasio non est;
 Aude aliquid, subito tempora noctis eunt.
 At (memini) vigilem cum non ambire timebas,
 Nunc jacet, & nullo sanguine pectus habes?
 Ni facias, pudor est: facies? audacia magna est.
 At decet, & fas est, quod jubet acer amor.
 Plus valuere tamen tot amici verba monentis,
 Illa fere leti causa fuere mei.
 Illa coegerunt positos accedere lectos,
 Osculaque admota sumere pauca manu.
 Unica sumebam, somnoque excussa jacebat
 Plus nequii, pavidò dextra retenta metu est.
 Ah nimium sumpsi: nam quid nisi jurgia sperem?
 Dî precor, heic fluctus fregerit ira suos!
 Siccine Fur, inquit, nostram turbare quietem
 Ausus es, & labris tangere nostra tuis?
 Hactenus audaci licuit tibi, desine posthac;
 Aut nisi desieris, desinet ipse amor.
 Scilicet hoc nôram: nocuit fiducia certe
 Pluribus in rebus, plus in amore tamen.
 Quisquis amas Iuvenis, nimium non esto protervus:
 Vrit amor: tangi sulphuris instar amat.
 Sperabis mecum pariter, pariterque timebis,
 Quæ non est hodie, cras bona forsitan erit.

Nolumus audaces immitia vellere poma,
 Quæ matura sua postmodo sponte cadent.
 Ah! levis est, mites quæ moverit ira puellas,
 Quæque tot amplexus solverit hora brevis.
 Sæpe ratus salva portum subjisse carina,
 Nauta ruit mediis naufragus æquoribus.
 Carole, si qua mones, consultior admone amantes.
 Non habet eventus vox malesuada bonos.

VINC. FABRICII

Ad ERASMV M SELTAM,
 De ejus Nyctide.

Deformes pulchris præferendas esse.

ELEGIA VII.

A Nnos pene duos in Nyctide ludis, Erasme:
 Tam nimium fero displicet illa tibi.
 Crede mihi, quem non admittere turpe putabas,
 Turpiter infelix ejicietur amor.
 Ast nimis absurda est: talem reor ante fuisse,
 Cum tibi vel Leda pulchrior illa foret.
 Errasse tamen quereris. Quid fecit amica?
 Erroris pœnas cur dabit illa tui?
 Nempe verecunda est, vitiumque pudore rependit.
 Ille pudor formæ pondus & instar habet.
 Elige formosam: veniet metuendus adulter.
 Quod pateris, minus est, simpliciusque malum.
 Nyctidis haud onerant alieni colla lacerti;
 Nec tua, quæ jactet, gaudia mæchus habet.
 Præter anum matrem, Selta, verulumque parentem
 In tota, quod amet, non habet illa domo.
 Nemo mane notat positos in limine flores:
 Non ibi versiculi, non ibi ferta jacent.
 Non veniunt in idem pudor, & præstantia formæ.
 Ah satis insidias nulla venusta cavet,

Nec

Nec mirum, si mille dolis, totiesque petita
Læsa pudicitia est, succubuitque semel.
Amovit reliquos, Atridæ Tyndaris uni,
Et tibi me, dixit, trado meamque fidem.
Servassetque fidem, si non formosa fuisset.
Hoc vacuum Nyctis te jubet esse metu.
Archidamus sapuit: positis ante ora duabus,
Virginis illepidæ maluit esse procus.
Et pariter (multam Lacedæmon stulta poposcit)
Hoc precium fidæ conjugis, inquit, erit.
Adde quod & fastus sequitur plerumq; venustas,
Ipsa suam faciem si qua puella probat.
Hinc ancilla procax, & raro limen amicum,
Et Dominae mores janua docta suæ.
Quam turpe est nunquam recipi, nisi ploret amator,
Et macies miseras multa stet ante genas.
Pluræque, queis stolidus duravi sæpe ferendis.
Eveniat nulli, nec tibi, talis amor.
Fata tuam servent modo Nyctida dulcis Erasme,
Gratior haud ullum limen adire potes.
Ipse venis quoties, occurrit, & oscula jungit.
Quæ tamen invideat oscula nemo tibi.
Lætitiâ trepidando, oculis testatur amorem.
Omnia si poscas, non reor esse gravem.
Ille tamen vultus nullis violatur ab annis.
Formosæ senii damna subinde timent.
Eveniat morbus: minimum corrumpet in illa.
Vre alias; istic nil tibi, Phæbe, licet.
Quam tamen illepidam dicis, nec posse placere,
Quo tandem facies crimine facta rea est?
Prominulos oculos stulte damnabis, amice:
His quoque transversim, cum volet, illa videt.
Et simæ nares, oculis quod parcius obstant,
Sic etiâ laudem quo mereantur, habent.
Et quia commodius sic percipiuntur odores,
Vititur utilius naribus illa suis.
Has probat in nostra, mihi crede, Merilla Lycisca.
Hæc quoque iudicio, si valet ulla, valet.

Labra tument inquis. sed habent quoque talia Fauni,
 Quos Dryades pariunt, Naii desque Deæ.
 Nigricat. Andromede Cephæia talis amata est.
 Et niger uberius semina reddit ager.
 Tale merum canis Heroum apponit Homerus.
 His quoque gustandis ingeniosus erat.
 Oebalium florem, violamq; ad ferta requirunt:
 Et tamen hæc fusca est; & tamen ille niger.
 Accipe in exemplum volucres ratione carentes:
 Nigra placet niveo sape columba viro.
 Psittacus est viridis, turtur redamatur ab illo,
 Et merula à turdo: nec color ille nocet.
 Quod superest dicet pro Nyctide mater amorum.
 Ipsa nigri voluit esse marita Fabri.

ZACH. LVNDII

Ad ALEXANDRVM LÆLIVM
 de ejus Margaride.

Pulchras deformibus esse præponendas.

ELEGIA VIII.

FRigore quæque rigent & tu tamen ignibus ardes.
 Ah nimium Læli, rara in amore fides!
 Crede mihi, ceu Vere novo me fortius urit,
 Sic meus hyberno est tempore lentus amor.
 At tua formosa est: nec se male credit amari
 Illa Deæ facies, & decor arte carens.
 Scilicet is felix, quem forma venustior urit;
 Quem donat pulchra Virgine pulchra Venus.
 Et tibi tendebat quoniam sua retia Cypris
 Formosa melior præda futurus eras.
 Elige deformem: veniet decor alter emendus.
 Absumet nummos merx peregrina tuos.

Quam

Quam natura negat, chare mercabere formam.
Celari damno vult sua damna tuo.
Margaris externo precio formosa negatur:
Naturam, qua se rectius ornet, habet.
Non opus est sertis: ipsi suntserta capilli.
Pulchrior ingenio stat coma flexa suo.
Oesypanon coemes: meliores spirat odores,
Tinctaque nativo sanguine labra rubent.
Non placet empta Venus: formosam praefero: sed quæ
Sponte sua, nullo munere culta nitet.
Cesserit Ornatrix, & erit non pulchra Corinna.
Ablue rubricam: Delia turpis erit.
Cynthia, ne caperet formosior altera Vatem,
Pulchra peregrinis maluit esse bonis.
Margaris hoc nolit: satis est nativa venustas.
Ut placeat nullas clam tibi carper opes.
Nec pigeat, quod quisque tuos Rivalis amores
Ambiat, hinc etiam charior esse potest.
Non ego stultus amem, nisi, quod sibi quilibet optet,
Et mihi quæ nulli displicet, illa placet.
Invidiam pateris? plures tua Margaris ussit?
Invidiæ pudeat non tamen esse reum.
Dulce est tunc recipi, cum spes habet irrita multos,
Clausaque stant aliis limina, aperta tibi.
Nec te unum formosa minus constanter amabit:
Vulgus formosas credidit esse leves.
Fucatis studium est plures conquerere amantes,
Queis veluti facies est levis ipse pudor.
Penelope formosa fuit (quis credere nollet?).
Nempe illa innumeris sollicitata procis.
Pulchra fuit multis: uni sed fida marito.
Tu quoque Sisyphides hætenus alter eris.
Nulla mihi faveat, nisi quam concinna venustet
Gratia, non tetris frons maculata notis.
Hostibus eveniat, si quæ sit lumine lusea.
Forſitan eveniet hinc quoque luscus amor.
Odi turgentes, non dignas Virgine malas.
Polluitur nulla femina labe magis.

vidit, & abstinuit calamos inflare Minerva.
 I, dixit, tanti est tibia nulla mihi.
 Ut nos spreta decet facies, sic blanda puellas.
 Hæc plures, nullos sordida forma capit.
 Tyndaris Oenonæ Phrygio præfertur amanti;
 Scilicet absurda hæc, illa venusta fuit.
 Ipsa Venus sapuit: nigri pertæsa Mariti
 Belligero voluit concubuisse Deo.
 Scilicet haurimus puris è fontibus undas:
 Colluvies nulli pulvere crassa placet.
 Delitium nostræ nivea est Melitæa Charintæ.
 Agnam quæ molli vellere candet, amat.
 Aspice quos modo submittit bruma ipsa nitores,
 Candidior posita sub nive terra latet.
 Si quisquam afficitur formoso flore rosarum,
 Idalias vincunt pulchra labella rosas.
 Cerea pruna cupis? Sed quis non vellet amicam,
 Quæ superet flavis cerea pruna comis?
 Quod superest optes, quoties te Margaris urit,
 Vrat ut & Vatem non nisi pulchra tuum.

VINC. FABRICII

Ad THEODORVM BOVLIVM.

Se puellas simplices maxime amare.

ELEGIA IX.

DOcta parum est, inquis, quamvis formosa Merilla:
 Rusticus est, talem si quis amare potest.
 Illa tamen simplex animum sine crimine gestat;
 Hunc animum, Bouli, fas sit amare mihi.
 Quamlibet argutas tota tibi collige Leida:
 Conveniant quotquot nobilis Haga capit:
 His compone meam. Bouli, de mille puellis,
 Si pateris, tanta non amat ulla si de.

Illa

Illas à teneris crimen didicisse juvabit:
Nostra pudicitiam simplicitate probat.
Vt neque versuta est, sic nec facunda Merilla est.
Nec moveor Bouli. sufficit esse bonam.
Turpe vir imbellis: turpe est vinosa Senectus:
Turpe levis juvenis: turpe puella loquax.
Quæ tibi tam lepide dicit tua Phyllis in aurem,
Scilicet haud uni dixerat ante viro.
Illaque luctantes quæ nesciunt oscula linguas,
Queis Iuvenum castus sollicitatur amor,
Qualia nulla puto Phæbo debere Sororem,
Belligero Venerem sed dare sæpe Deo:
Et gemitus illos, nervosque juvantia verba,
Crede mihi, discit nulla puella domi.
De nostra, Bouli, fidissima basia sumo,
Afficiorque magis, quo minus artis habent.
Sic animum pariter, pariter conjungimus ora,
Blanditiasque inter plus tamen ille juvat.
Phyllida jactabas. cum Thaide Phyllida confer:
Et puto jam facta est ingeniosa parum.
Laida qui laudat, Tecmessam malit amare:
Tristior hæc quamvis, non rudis illa foret.
Si sapit Atrides, quamvis civilior ista est,
Andromachen Helenæ præferat ille suæ.
Lecta Corinna placet: sed non ut amata placeret.
Nasoni satis est imposuisse semel.
Lesbia amatori merito suspecta Catullo est.
Si nescis, simplex non erat illa nimis.
Frons sine pigmentis, si sit formosa, probatur:
Et decor arte carens: & sine labe pudor.

ZACH. LVNDII

AD BRANDANVM DÆTRIVM.

Se prudentem maximè amare.

ELEGIA X.

Ingenio non est felici dignus amator,
 Cui curæ non est ingeniosus amor.
 Quod rudis & simplex non est, trahor igne Charintæ.
 Si turpe est mihi, me iudice, turpis ero.
 Sit licet insanum: dum me sciat aptius uti,
 Et melius geminas conciliare faces.
 Rustica sollicitos moderari nescit amores,
 Quoslibet admittit, prostituitque suos.
 Ut mea nec fatua est, sic nec lasciva Charinta est.
 Basia poscenti sæpe, sed apta negat.
 Nulla puella sapit, quæ quodvis cedit amanti.
 Gignit amatori tadia pinguis amor.
 Cecropidæ interdum si Cressa puella negasset,
 Non ad desertas quæsta fuisset aquas.
 Hinc Paris Oenonem, hinc Colchida liquit Iason,
 Hippolitus Phædræ, Phyllida Demophoon.
 Vnica Penelope fuerat prudentior istis,
 Quæ quia cauta fuit, semper amata fuit.
 Dum neque dura nimis, nimium nec visa benigna est,
 Detinuit multos ingeniosa procos.
 Hoc quoque nostra potest, alias facunda puella.
 Rusticus est, quem non talis ubique capit.
 Seu me languor habet, seu tristitia nuncius adfert,
 Officio semper fungitur illa suo.
 Ne noceat, ludamus ait, datur alea fallax,
 Quin jacias talos, inquit, & ipsa jacet.
 Basiolis redimit, si quæ blandissima perdit:
 Ut rursus redimat, perdere sæpe studet.

Nunc

Nunc quoque concretæ cum stent Aquilonibus undæ,
 Brumæque præsentēs non sinat esse duos.
 Verba mihi scriptis transmittit amica tabellis,
 Quæ, nisi carbonis pulvere tacta, latent.
 Digna domus lacrymis, & Vir, cui desipit uxor.
 Hanc cum debet sustinuisse, ruit.
 Vir fuit inter aquas: nunc se sequiturque fugitque:
 Nunc sub Sisyphio pondere sæpe labat.
 Procurat dum Servus opes, Ancilla culinas,
 Clausas custodit fida catella fores:
 Sola sui simplex oblita est muneris uxor.
 Hostibus eveniat talis amica meis.
 Præter concubitus nihil est quod speret amator:
 Forsan & heic nimium simplicitatis habet.
 Vis sobolem ingenuam? prudentem præfer amicam.
 Quicquid habet simplex filia, matris habet.
 Socratis ut multa est soboles, sic degener omnis.
 Cur? nisi quod simplex & rudis uxor erat.
 Curia solerti dirimit sub Consule rixas;
 Sub Duce solerti litibus aula vacat:
 Est, si non rudis est uxor, sine bile matitus,
 Et sine labe torus, & sine lite domus.

VINC. FABRICII

Ad PHILIPPVM RVBENIVM,
 nobilem Pictorem.

Pictura Merilla.

ELEGIA. XI.

Formosos variè celebris miscere colores,
 Pingere sed solas digne, Philippe, Deas;
 Effigiem Dominæ facturus prome tabellam,
 Non tua nobilius dextera fecit opus.

Nec tamen illa Dea est, quamvis iuraveris esse,
 Si videas vultus, aptaque membra Deæ.
 Pinge modo Dominam: Dea debuit esse videri,
 Cum non mortali pingitur illa manu.
 Hac Venus amoto formari malit Apelle.
 Invideat Dominæ, quod precor, illa meæ.
 Quæ mihi nunc pulchra est, aliis laudanda Merilla,
 Hoc artis meritum crederet habere tuæ.
 Iamque sede, mercedem operis tria basia sumes.
 Basia custodit quarta Merilla mihi.
 Prima coma est: molli fuit illa coercita nodo,
 Aurea non aperit colla, tegitve nimis.
 Si tamen excussis, cervice patente, capillis
 Formosum quatiat latior illa caput.
 Phosphorus apparet cælo, nitidumque serenum
 Exserit, Eo pulchrior ipse suo.
 Non ego casariam possum contemnere Phæbi.
 Altera debetur palma Merilla tibi.
 Nec tamen inferior. Sed Phæbi deprecor iram.
 Novimus infestos quid sit habere Deos.
 Et Niobe terret temere prælata Dianæ.
 Cur Niobe saxum est? ambitiosa fuit.
 Crinibus exactis frontem suppone Rubeni,
 Desuper exigua luxuriante coma.
 Illud ebur raro melius perstringitur auro,
 Si nimium veles, non nitet illud ebur.
 Iamque supercilium, sed parcis ductibus, adde:
 Ex flavo leviter nigricat inde pilus.
 Sed neque divisus nimium distinguitur arcus,
 Sed neque confusas jungit uterque comas.
 Glauca subest acies geminati luminis illis.
 Iurabis totidem stare, Philippe, faces.
 His aliquid pati miscet pudibunda libido.
 Hoc Veneris, pulchræ Palladis illud habet.
 Ah nimis artifices, pictor, sepone, colores,
 Ipsa vibrat flammæ linea ducta suas.
 Aut preme dejectos obliquè cantus ocellos:
 Qui venit hinc ignis, parcus ille nocet.

Adde

Adde genas oculis hilari candore rubentes :
 Hæc amor excubias , hæc agit ipsa Venus.
 Sed modice tumidas formoso marmore nasus
 Deprimit, & limes inter utramque jacet.
 Ora rubent, tenerisque laceffunt oscula labris.
 Ah animæ sedes est locus iste meæ.
 Spem mihi regnandi fortuna, Philippe, negavit :
 Nec mihi sunt tituli, nec cumulantur opes.
 Quod numerem nihil est: numerantur basia sola;
 Et sedeo latas arbiter inter opes.
 Molle tibi mentum superest, & eburnea cervix.
 Cætera sunt oculis non adeunda tuis.
 Sed tumor, & leviter diducta lacinia pectus
 Prodat, & hanc digitis detque negetque viam.
 Vt geminas sub flore rosas complectitur uno,
 Et premit, & profert semiadaperta calyx.
 Sed risum mollem, vocemq; salesque venustos,
 Et Dominæ mores, ingeniumque meæ,
 Corpore de toto Charites hinc inde fluentes,
 Exprimit ah tantum linea nulla decus.

ZACH. LVNDII.

Ad CHARINTAM.

De laudibus ejus.

ELEGIA XII.

QVod bene dissuasit pudibunda modestia coram,
 Laudare absentem cogit iniquus Amor.
 Non suspensa semel mihi vox præsentis puella,
 Hæsit & ad primos lingua retenta metus.
 Aut ea causa fuit tua vox, qua nostra repressa est.
 Quid mirum? magnum tangeret illa Iovem.
 Aut quia tunc coram toties collusimus ambo,
 Iunxerat & geminos sapius una domus.

Quo-

Quotidiana jacent. amat intervalla Cupido.
 Absentes animos acrius urit amor.
 Et mihi semoto majores ventilat æstus.
 Heu mihi! cur flamma non propiore petor?
 Ille mihi gravior, mihi quo longinquior ignis
 Evenit, & Vatem non finit esse suum.
 Adstitit, & cupidos simulans lenire furores,
 Ecce, ait, ex alis hæc tibi penna meis.
 Scribe quod absenti poterit placuisse Charintæ.
 Si coram puduit, nunc cecinisse juvet.
 Non ego mendaces ausim defendere formas,
 Aut si quæ externo tincta colore rubet.
 Altera præfertur Veneri, lascivior illa est:
 Altera Iunoni, tertia Pallas erit.
 Vidi ego qui Dominam meditato carmine Soli
 Contulit, & quicquid debuit esse, fuit.
 Cynthia sic dicta est, tanquam ingeniose Properti,
 Cynthia non Domina sit magis alba tua.
 Rosâque nomen habet, tanquam sit filia roris:
 Blanda Venus, nunc es vilior orta mari.
 Non ego, non tantum formoso tangor ab ore;
 Sunt alia causæ cur ego semper amem.
 Nec mea sit, quæ vel solum dotata superbit;
 Aut claro tantum sanguine nata tumet.
 Non celebres census, celebresve arcessimus ortus:
 Lundius est causæ nobilioris amans.
 Vita, fatebor enim, quamvis nec blanda venustas,
 Nec tibi, si liceat dicere, forma deest:
 Te tamen hæc melius decorat reverentia morum,
 Major in ingenua gratia mente niter.
 Forma bonum fragile est, sed juncta modestia firmat:
 Forma quidem, sed me forma modesta capit.
 Sat quoque dotis habes: sed me dos altera major
 Iam tetigit Pietas, hac mihi dote places.
 Omnes exuperat census pia vita puellæ,
 Et proba mens dotes, Hippodamia, tuas.
 Nec tua tam multæ commendant atria cæræ,
 Quin laudis mereat plus tener iste pudor.

Tyn
 Ra
 Hac

Q
 Si pa
 A
 Si pi
 N
 Lau
 Q
 Inge
 H
 Emi
 Si
 Lun
 In
 Caf
 E
 Affi
 Q
 Quo
 H
 Qui
 Q
 Bra
 C
 Col
 S
 Pe
 E
 In-t
 D

Tyndaris, illa Iovis soboles & regia conjux,
Rapta suo tantos crimine fœdar avos.

Hæc tua laus summa est, quod sit sine labe Cupido,

Quod maculet nostras nulla libido faces.

Si pateris, pergam laudes memorare secundas:

At si non pateris, me tamen urget amor.

Si piget, ignoscas, mendacia deprecor, ausis.

Non mea, sed pueri culpa juben- tis erit.

Laudandos aliis flavos transcribo capillos,

Quos capiti vellet Phœbus inesse suo.

Ingenium plus est, & quæ coma munera velat.

Hoc quoque cum pulchra vellet Apollo coma.

Emicat ex oculis plusquam prudentia simplex:

Si nescis, tantas prodit ocellus opes.

Lumina quod non sint stibio, non tincta favilla,

Indicium puræ nobile mentis habent.

Cæsus ille color, fertur color esse Minervæ:

Esse aliis odio: Numinis esse tamen.

Afficit os alios: sed me magis oscula tangunt.

Quique verecundo solvitur ore sonus:

Quo mihi blanditias dicis, Dominumque salutas:

Heu procul à Domina cur vocor ille mea!

Quid variis memorem circumdata brachia gem-
mis;

Quid memorem dignas, te quoque Iuno, manus?
Brachia complexus circum mea colla tenaces,

Commendat similem candida dextra fidem.

Collaudent alii tinctas bis murice vestes:

Sola movent sensus interiora meos.

Pectora prospicimus in quæ mea vota recondam,

Et molles, in quos opto redire, sinus.

In te aliquid majus pro forma & dote tenemus:

Dos fuerit Pietas, Lux mea, Forma pudor.

VINC. FABRICII

AD IOANNEM FRIDERICVM GRO-
NOVIVM.*Virgines Viduis praeferendas esse.*

ELEGIA XIII.

SI Venerem Musis conjungis, docte Gronovi,
Ingenio dederis altera vela ruo.

Decerpit primam Phoebus Peneide Laurum:
Carmina que auctori conciliavit Amor.

Si placet exemplum, lepidos admitte calores,
Mixtaque blanditiis basia disce pari.

Hæc tamen intactæ qui sumit ab ore puellæ,
Quod satis est, didicit, ingenioque valet.

Magnum virginitas precium complexibus addit,
Et rudis, & nunquam sollicitatus amor.

Cum pudor invitat, gessitque modestia vinc;
Atque aliquid grata non sine lite datur.

In vidua nihil est quod ames, passa que maritum.
Omnia præripuit gaudia primus Hymen.

Nec tam fida tibi, nec tam pudibunda, Gronovi,
Oscula, nec tanta simplicitate dabit.

Interdum repetet, nimiumque audebit in illis.
Delitias timide quæ facit, illa facit.

Sive animo tædæ agitas, innupta petenda est,
Nec tuus ad viduas abjiciendus amor.

Mane novo, tenero madidas de rore viator
Carpit, & arentes præterit ungue rosas.

Vtilius puris, Frederice, natabis in undis,
Vitreo illimes cum vehit amnis aquas.

Pocula delectant animos splendente Lyzo,
Diffunditque recens dulcius urna merum.

Nemo cibum poscit, qui em prælibaverat alter.
Pomæque de nitida sumere lance juvat.

Ille torus veteris præfert vestigia flammæ.
Et jam non primo lectus amore calet.
Oscula si dederit : prius his meliora dabantur.
Molle latus jungit : junxerat ante latus.
Blanditias loquitur, non te tamen, illa magistro.
Utitur ingenio, quo prius usa fuit.
Colla manusque illas quidam possederat ante.
Iamque aliqua cervix livida forte nota est.
Ante manum didicere pati, tangique papillæ.
Quodq; agis, ah alius dulce peregit opus.
Sæpe etiam proles veteres testatur amores :
Et dolor ante oculos itque reditque tuos :
Primaque formosi florem Lucina peremit
Corporis, & languet, qui fuit ante, vigor.
Qui sapit, intonsis sibi pascua quarit in agris.
Qui sapit, intactis fontibus ora lavat.
Gaudia de tenera rapies sincera puella.
Quod metuit, grato cogit amare metu.
Ad blandæ nomen Veneris tremuisse modeste
Cernitur, & totis erubuisse genis.
Mox ubi succubuit precibus, vincique necesse est,
Ah dulces lacrymas mittit in ora pudor.
Sentit, & ore suo preciosum haurire liquorem
Gaudet, & hoc fidei pignus amator habet.
Mens abit, & moritur, quoties audacia sensim
Crescit, & amplexu prævenit ipsa suo.
Non ea morosa est, non imperiosa, nec audax.
Obsequium satis est exhibuisse viro.
Mox sobolem casta tollens de matre maritus,
Hæc etiam vultus invenit ipse suos.

ZACH. LVNDII

Ad CORNELIVM GROTIVM.

Viduas Virginibus præferendas esse.

ELEGIA XIV.

CVM per hyberboreas, Groti doctissime, terras,
 Frigida perpetuo quæ riget aura gelu;
 Perq; urbes steriles, perque aspera regna vagaris,
 Regna sed haud duris hospita Virginibus.
 Quæ tibi mens, Groti, est, teneris ubicunque puellis
 Immistas quoties conspicias ire nurus?
 Forte tua hæc aliquis deflexit lumina vultus,
 Iamque animo insedit cura molesta tuo;
 Quam potius deames, cui verba precantia dicas,
 Intret ut in thalamos ipsonsa petita tuos.
 Gratia cuique sua est: longe tamen aptius urit
 Fæmina, præterito quæ viduata viro est.
 Blandius inserpit, mollesque inspirat amores,
 Quæ nunc non primum est erudienda Venus.
 Gnara viri mulier, quoties cupis, oscula figet
 Nec lasciva nimis, nec pudibunda nimis.
 Illa modum didicit, monitisq; instructa Diones
 Officium peragit, nec sine lege, suum.
 Virginis aut rudis est, nimis aut furiosa libido,
 Saltem quod poscit, obstupefacta timet.
 Qualis in ignotis trepidat, cum fluctuat undis
 Navita, & insolitas anxius horret aquas.
 Qualis inexpertus metuit certamina miles,
 Primæque torpenti corripit arma manu.
 Hæc quoque militia est: nisi quod tibi femina castris
 Sueta Cupidineis, mitior hostis erit.
 Et minus adverso rades hæc littora cursu:
 Et potes assueta tutius ire via.

Virgini-

Virginitas rudis est. tulit hanc inscitia laudem.
Qui sapit, expertos præferet ille toros.
Ex tali carpes maturos arbore fructus.
Istis non fallit Dīs operata manus.
Si sobolem nutrit, flammæ monumenta prioris,
Hoc quoque præferri cur mereatur, habet.
Pignora testantur, quæ te jam nata coronant,
Non infecundum, quem petis, esse torum.
Nec tamen informis, nec quæ sit inutilis annis,
Sed vidua in medio nupta vigore placet.
Quamvis si fuerit grandævior illa, quid obstat,
Dummodo non turpis, nec videatur anus.
Quanto sera magis, tanto est sapientior ætas:
Et senibus rerum grandior usus adest.
Qui volet, immites carpat de vite racemos;
Qui volet, ad prælum fervida musta bibat.
At mihi perpetuis ævo certantia fastis,
Natæque sub præsciso Consule vina placent.
Conscius admittit, Groti, cum lectus amantes,
Nil tua quod longum gaudia tardet, erit.
Non timeret: aut certe moderatur docta timorem.
Ipse pudor blanda cum ratione pudet.
Nec lacrymas opus est mæsto detergere vultu:
Hoc alia est pro te functa labore manus.
Lenis amat Vidua, & patitur se lenis amari.
Virginitas causas mille doloris habet.
Hoc docet occluso rosa quæ sub cortice tecta est;
Aut quæ jam patulis fulget amicta comis.
Hanc secura manus carpit: rubus asper in illa est;
Suaviter hæc nares afficit: illa riget.
Elige quam malis, Groti: mihi poma probantur,
Quæ minimo constant, plus tamen ora juvant.

VINC. FABRICII
Ad DANIELEM HEINSIVM.

Amatorem absentem minus proficere.

ELEGIA XV.

SI tibi Fabricii nondum meminisse molestum est,
Fabricii versus languidioris habe.
Deficimus, quodque ante fuit, Vir magne, vigoris
Interiit; quicquam si tamen ante fuit.
Seu vitium cæli, vicinæque frigora sensi,
Et nocet ingenio Mænalis Vrsa meo:
Seu procul à Batavis quod ago, nostræque Merilla,
Exilium sequitur nulla Canticæna meum.
Nasoni Pontus nocuit. componere parva
Si pateris, similis pene querela mea est.
Denique, quod magis est, Heinſi, te teste caremus.
Destituit ventus carbasa nostra tuus.
Mollius umbrosæ tilix, formosæque Leida
Carmen, & in tepido dictat amica sinu.
Si bene commemini, tentatum carmen ibidem est;
Si bene commemini, non nihil egit amor.
Heinsius ignovit conanti. postmodo laudes
Addidit, & Musas cepit amare meas.
Ille rudimentum trepidi produxit amantis,
Movit & ardoris semina prima mei.
Mox aliquam sensi paulatim crescere famam,
Scilicet & causam nominis inde tuli.
Annuit audenti, primisque Hugenius annis.
Hæc quoque post curas Principis una fuit.
Adsensere alii. dum se juvenilior ardor
Explicat, & crescit impetus ille mihi.
Qualis equus domini plausum non degener audit,
Et fremit, arrestis luxuriatque jubis.
Qualis & æquoreas cursu prætervolat undas,
Vtilis admissam si ferat aura ratem.

Qui

Qui solet ah nostra non est in puppe magister
 Heinſius; incerto fluctuat illa mari.
 Et nemus Aonidum, mediisq; in manibus umbra,
 Illaque abest Batavæ proxima ſilva Scholæ.
 Illic Heinſiadæ doctos pulſare penates,
 Et memini ſacro ſæpius ore frui.
 Interdum dulces epulas junxiſſe recordor,
 Molliaque argutis addere vina jociſ.
 Heic etiam Muſas colui ſub paupere teſto,
 Haud procul à teſtis, magne poeta, tuiſ.
 His quoque ſub tiliis centum venabar amores:
 Eheu cur miſero nunc mihi nullus adeſt?
 Nec quæ baſioliſ naſcentem ſuſcitet ignem
 Vt ſolet, à collo pendet amica meo.
 Omnibus excidimus: niſi quod deſidero tantum,
 Et, donec liceat corpore, mente fruor.

ZACH. LVNDII

Ad AVGVSTVM BVCHNERVM.

Amatorem abſentem maxime proficere.

ELEGIA XVI.

SI nondum noſtræ ſubeunt faſtidia Muſæ,
 Forſan & heic aliquid, quod juvet, eſſe poteſt.
 Proficimus, quæque ante ſitu mens pigra jacebat,
 Nunc viget, inque uſu ſe probat ipſa ſuo,
 Vt glacialis hyems omnes conſtrinxerit amnes,
 Caſtalias nondum frigore clauſit aquas.
 Nec licet illecebræ deſint abſentis amicæ,
 Irritu excluſo ceſſat amore labor.
 Hoc, Auguſte, parum eſt, plus te monitore calemus.
 Plena tument Zephyro lintea noſtra tuo.
 Dicebas, bene ſi memini, quin pergito Lündi:
 V na hæc immenſum vox mihi calcar erat.

C

Cauffa

Qui

Causa tua est, quod tot recitentur carmina nobis :
 Carmina sed rursus quod mala, causa mea est.
 Ingenium reliquis majus praesente puella est:
 Haecenus ingenium non reor esse mihi.
 In gremio Dominae quodvis, quod agamus, habemus,
 Nec Phæbi possim, nec meminisse mei.
 Nunc cum dividimur, mihi crebra occurrit imago,
 Et cupit in numeros protinus ire suos.
 Sive rosam video, tetigisse labella recordor,
 Et quasi tunc renovet basia, versus adest.
 Nexilibus simulac hederis circumdata cerno
 Robora, praeteritos mente revolve dies.
 Et mox; nexilibus sic junximus oscula linguis;
 Sic in complexus serpsit amica meos.
 Aspice ! (nam causas sibi quas non fingit amator ?)
 Ut superimposita sub nive terra riget.
 Excidit hoc etiam creber mihi nomine versus,
 Quam gelidum in niveo corpore pectus alar.
 Cum medio Mauros pulcher Sol urit Olympo,
 Vrit nos, inquam, pulchra Charinta magis.
 Materiesque mihi nocturnis surgit ab astris :
 Lumina sunt Dominae non minus astra mea.
 Denique ne desint, mihi qui scribantur amores,
 Illa quod hinc procul est, scribimus esse procul.
 Adde quod invidiam patimur. sed & hinc quoque
 Majores animos, ingeniumque capit. (Vates
 Qualis aper frendens graviores surgit in iras,
 Sanguinis infectam cum videt imbre cutem.
 Qualis & interius latitantes evomit ignes
 Excussus ferro verberibusque flix.
 Omnibus extimulor. te uno tamen aptius utor,
 Quique legenda petis, postmodo lecta probas.

VINCENTII FABRICII
SECESSVS NORTVICENSIS,
Sive
ELEGIARVM
LIBER III.

Nobilissimo, Amplissimoque

Viro

CONSTANTINO
HUGENIO,

Equiti,

Zuylichem Domini, Illustrissi-
mo Principi Aurasio à Consi-
liis & Secretis,

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

*I*bellum istum, Vir Nobilissime, cum in
lucem editurus essem, Tu inter omnes oc-
curristi, cujus nomen ornaret hoc vestib-
lum, & ad cetera cognoscenda homines
amēnos invitaret. Quando enim primo
in Bataviam vestram studiorum causa veni, conti-
nuo diligere ac venerari ingenium, virtutesque Tuas
capi. Qui cum adolescens generosam illam indolem
per diversas artium, disciplinarumque rationes dire-
xisses, industriæ subsidia, atque instrumenta virtutis
ita in ornanda, augendaque Republica consumpsisti
hactenus; ut efficeres tamen, ne Te in ceteris magis,
quam in remissionibus Tuis miraremur. Quas ut pri-
mum vidi, incesit me calidum fortassis, non tamen
illiberale desiderium, propius, & coram cognoscendi
dotes

dotes illas, quas in ignoto adorabam. Sed, dum herem
 rem inter cupiditatem, pudoremque: dum molliora
 semper tempora aucuparer, aut exspectarem; hacten-
 nus quidem videbar & tenuitatis mea, & Tua di-
 gnitatis rationem habuisse: ut tamen tanti temporis
 jactura mihi verecundia illa steterit, eam ut ante
 annos aliquot majori vi expugnarem, non intempe-
 stivum tunc quidem arbitrabar libelli hujus dedica-
 tione invocare Genium Tuum: quo, si Poetica accusa-
 retur, non alium invenire poteram reum locupletio-
 rem, Quod cum alacrius facerem, viri illustris DA-
 NIELIS HEINSII consensu confirmatus:
 prolixa tamen humanitate Tua, quam postea sensi,
 aliquid consecutus sum; quod ultra votum esset. Id-
 que non desino inter emulos jactare, qui tantum
 maximorum hominum in me favorem egre intuen-
 tur. Caterum Nortvicensis istas elegias, exactius re-
 scriptas rursus ad Te mitto, ut intelligas etiam ab-
 senti mihi pristini judicii mei constare rationem. In
 eo tamen amœnitatem, si qua est, ne excusare quidem
 Tibi possum. Nec enim natura adeo tristi & recon-
 dita es, ut ferre liberalem animi remissionem (quæ ex
 studiis nostris honestissime petitur) in homine nihil
 minus quam moroso, aut anxio nō possis. In quo quo-
 niam ipse fuisti; patere, quæso, me in iisdem itineribus
 quamvis non æquis passibus, tamen utcumque ince-
 dere. Ceteros, quos acerbi sui mores, genique imma-
 nitas tantum a se impetrare non sinunt, ut venusta-
 tem ullam amare possint, qua semper soles, CON-
 STANTIA, generosoque contemptu nobiscum
 ulciscere.

AD CONSTANTINVM HVGENIVM.

POtentis aula, Principisque non victi,
Vatumque cura, corque, nec minor rates,
Novem Dearum restitutor HVGENI,
Seu nunc viros incedis inter armatos,
Dum vestra pubes fortiter movet bellum,
Genæque sero cominus nitent auro,
Et triste fulget lux cruenta scutorum;
Seu testis ingens Belgicas stupes dextras,
Ducemque, adherens, fulmen ardui belli,
Casusque tantos per secunda raptantem,
Dum prima motans prælia, & suum ferrum,
Prosternit urbes, occupatque transcurrent;
Et nunc sub isto stare non times ictu,
Quo Principis, quo fata sunt Batavorum:
Si quid soluti temporis tibi restat,
Vacuumque curis, & tumultibus belli,
Dum campus ardet, dum tubæ cient Martem,
Feroxque totis classicum fremit castris,
Electique pavidos, fortibus metum demit,
Venusiores excites Deas mecum.
Et quæ iuventa raptus impetu primæ
Amæna, sed pudica, sed verecunda,
Hæc in recessu littoris mei lusi,
Ut inter arma perlegas, opus pacis.

VINCENTII FABRICII
SECESSVS NORTVICENSIS
Sive
ELEGIARVM
LIBER TERTIVS.

ELEGIA I.

De laribus Doufciir.

Vm tituli famæ crescunt, vir maxime,
tantæ,
Et causam seræ posteritatis agis,
Totaque Lugdunum facundo pendet ab
ore,

Quosque animi motus non habet, inde capit:
Me mea Nortvicum studio componit inertis,
Quodque sonat fractis undique littus aquis.
Heic ego vel totos in littore transigo soles,
Et mare prospectu metior inde meo:
Vel procul in tumultis, positisque vagamur arenis:
Vel prope per campos, blandaque rura feror.
Sæpe hæret lateri tandem exorata Merilla,
Sæpe præit, lepida, duxque comesque viæ.
Illa diu tristis: sed post lacrimasque, precesque,
Cum morerer, vitam reddidit illa mihi.
Nunc quoque si fas est, tandem concedit amari.
Nunc quoque, si fas est credere, forsan amat.
Sic mihi tempus abit: virides sic curretis anni.
Dî faciant, vitæ sit modus iste meæ.
Heic quoque famosos miratus adoro penates,
Et cineres Doufæ, reliquiasque tui.

Quæque viri vultum, totamque ex ordine prolem
 Adibus in mediis picta tabella refert.
 Talis Doufa fuit, cum quantum posset in armis
 Sensit, & ad Leidæ mœnia sedit Iber.
 Talis erat, quoties solitos cantaret amores
 Sive, Secunde, tuos carmine, sive suos.
 Ah quoties spretoque foro, curisque remissis,
 Nortvicum lepidas transtulit ille Deas?
 Cantantem quoties virides per prata Napææ
 Formosa obstupuit pone secuta cohors?
 Ipse pater Triton, Batavæ Nereïdes ipsæ
 Attonitæ fluctus deseruere suos.
 Iam Picus Galateam, & Tethyn Faunus amabat,
 Iste suis pulcher cornibus, ille coma.
 Ambo capripedes, auriti largiter ambo,
 Egregii lepores ambo, ferasque sequi.
 Ah cur sera mihi neverunt stamina Parcæ?
 Cur ego non illo tempore natus eram?
 Cum teneram caneret mansuris versibus Idam,
 Evinctus myrto tempora, Doufa tuus.
 Cumque tuos legerent blandæ Nortvicides ignes,
 Et notus Rossæ non minus esset amor:
 Abductum quoties Musis Leidensibus ille
 Iussit per tumulos, & sua rura sequi.
 Forsitan & nostras licuisset jungere curas:
 Forsitan & quodam notus amore forem.
 Inter & ardores tantos, Rossam inter & Idam,
 Audisset laudes forte Merilla suas.
 Nunc tua sublimes pertentant pectora curæ:
 Nunc propior cælo vadis, & astra petis.
 Blandaue complexu fessam Rutgeria mentem,
 Nataque solatur, Heinziadesque minor.
 De Doufa nomen superest, vacuique penates,
 Et quæ jam nullo carmine testæ sonant.
 Quæque errat latis mærens in collibus Echo,
 Et queritur vatem sola relicta suum.

ELEGIA II.

Ad ZACHARIAM LVNDIVM.

Novi amoris initia.

Lvndi quem faciles Musæ, quem blanda Charinta
 Iamdudum prohibent post tua fata mori;
 Dum tu Mænalios demulces carmine Cimbros,
 Et stupet ad citharam pontus uterque tuam :
 Heic ego, qua Batavas tundit Neptunus arenas,
 Et fremit attritis undique litoribus,
 Heic ego crudelis Musarum transfuga plector,
 Et penitus toto pectore Phœbus abit.
 Scilicet Hyppocrates successerat; altera cura.
 Post tot lata manus injicit ille mihi.
 Nunc Venus è manibus curas excussit utrasque,
 Et mihi jam nulla Phœbus in arte placet.
 Sive manus medicas pallentibus applicat agris,
 Sive mihi lepidi carminis autor adest.
 Hei mihi cur toties huc me mea vota tulerunt?
 Cur nimium velox in mea damna fui?
 At potui Batavas non ignorare puellas,
 Et Leidam pueri non nova castra Dei :
 Regnaque Musarum : divisaque regna Diones.
 Hæc quoque cum Musis æmula jura dedit.
 Scilicet ex illo didicit petulantior esse,
 Et nimium vires capit amare suas,
 Ex quo succubuit virtus non infima Doufæ,
 Et nova materies carminis Ida fuit.
 Inde alii, sed præcipuè meus Heinſius arſit :
 Ille Deæ Veneris maxima fama fuit.
 Iamque oculos Roſſæ non laudat ſolus, amatve:
 Rivalis totus, ſi licet, orbis erit.
 Illius exemplum ſi fas prætendere culpæ eſt,
 Sufficiens culpæ debuit eſſe mea.
 Scilicet exemplis tuto peccatis amantes,
 Delicti veniam ſic ſibi quiſque dabit.

Erubuit peccare Orbis: cum Iupiter arsit,
Dedecus, immunem criminis esse, fuit.
Ex illo faciles nimium placere puellæ.
Blandius ex illo fæmina nomen habet.
At mihi quid prodest, ista quod tutus in urbe
Hactenus, & nullo tactus amore fui?
Quid Lugdunenses Spectasse impune puellas?
Si venit immenso fenore tardus amor.
Nortvicum mihi causâ mali. Sic fata tulere.
Heic ego nunc fessas do, Venus alma, manus.
Alma Venus faveas, veniam nova præda, nec ultra
Sustineo morbum dissimulare meum.
At memini non illa tibi promissa dedisse,
Phylli, nimis puero dulcis amica mihi.
Vix tria (me miserum) fuerant mihi lustra peracta,
Cum me servitii suave premebat onus.
Innocuos primus mihi cum calor imbuit annos,
Et volui argutus scire, quid esset amor.
Illa quidem facilis castas admittere flammæ
Elicuit versus, ingeniumque dedit.
Invidiæ fuimus. nimium feliciter arsi.
Erat tunc hæc misero quam brevis illa fuit?
Vix semel ingentem Sol circumvolvitur annum,
Et moritur Phyllis: & mea vota cadunt.
Atque utinam præsens tantum, dilecta, fuisset:
Texissent digiti lumina fessa mei.
Osculaq; in gelidis posuisset mæsta labellis,
Traxissemque animam tristis ab ore tuo.
Quod licuit, tumultum statui de cespite inanem,
Et miser in cineres ultima dona dedi.
Lundius inferias mecum tulit: omnia fecit:
Deque suis lacrimis humida fersa dedit.
Hæc fuit illa dies, qua me sine amore futurum
Iuravi, & Lundius, tu quoque testis eras.
Ter Phœbus (memini) sua signa recensuit, ex quo
Occubuit Phyllis: & sine amore fui.
Nunc demum titubo. dilecti ignoscite manes.
Vltcrius fido non licet esse mihi.

Præ reliquis quædam potuit formosa videri.

Quam vellem heic oculos non habuisse meos!
Hei mihi, vix primos animus bene sensit amores,
Ut calui, ut subito totus in igne fui.

Sic ratis, admissos cui commodat Æolus Austros,
Protenus ex oculis fertur, & alta tenet.

Sic modo siccitas vidi miratus arenas
Obvolvi subita, cum redit æstus, aqua.

Tu, Lundi, placidos cui nutrit amica calores,
Cui faciles alas præbet amicus Amor;

Si qua tibi superest nostri non immemor hora,
Ad lacrimas nostras, quod potes, adde tuas.

ELEGIA III.

AD IANVM MARIVM.

Quo pacto Merillam amare cœperit.

ET male dissimulo (quis enim bene celat amorem?)

Indicisq; suis jam mea flamma pater:
Et tu vitanti consector callidus instas,
Et quod amas, furor est notior ille tibi.

Eloquar: eripuit pariter cum pectore sensus
Vnica, sed magno digna puella love.

Da veniam fasso: decepit idoneus autor:
Non potui leto nobiliore mori.

Forte fere melior fuerat pars acta diei:

(Quid prohibet fassum dicere cuncta semel?)
Cum mihi littoreos mens inconsulta recessus,
Et toties ritos suasit adire locos.

Illa dies miseri fatum mihi duxit amoris.

Naufragium mentis lux fuit illa mea.
Heic oculos primo nimium formosa Merilla
Attonuit nostros, eripuitque suis.

Nec me defecit crudo pugnare furori,
Et premere ardores, & dare verba mihi,
Et nolle injectis animum submittere flammis.
Quam gravis ah misero lis fuit illa mihi?

Quod pudet, & doleo: valuit sententia peior.
Iudice me victus, iussus amare fui.
At culpæ invidiam tollit, quæ fecit amorem.
Contigit ingenio digna ruina meo.
Illa quidem bibulas pedibus calcabat arenas,
Quas Batavum primis alluit æquor aquis.
Pulchra verecundis visa est illudere talis.
Et leviter summam radere vestis humum.
Deque comis pars compta fuit, pars libera fluxit,
Qualis erat Veneris, cum stetit orta mari:
Quin & neglectum quiddam de pectore vidi.
Parte satis fuerat qualibet inde capi.
Ac primo (testor flavos, mea retia, crines,
Et fures oculos, qui rapuere meos,
Neptunumque patrem, virides Neræidas omnes)
Nympharum dixi sanguinis esse Deum.
Qualis inexcultis hyacinthus provenit hortis,
Quem tepidi soles, auraque verna fovet:
Qualia delectant spatioſo lilia prato:
Seu quicunque placet qualis ubique color:
Talis in extento mihi littore visa Merilla est.
Hei, quantum nocuit visa puella semel!
Nunc ego perpetuos circumfero corde calores:
Nunc mea perpetuus viscera carpit amor.
Sed trepido infelix, & abest fiducia votis:
Spesque metum perimit: & cadit illa metu.
Quod possum totis sequor hanc, & specto diebus.
Hactenus audaci dum licet esse mihi.
Nec tamen hoc, nisi forte procul, ne sentiat illa:
Et mea confundat plurimus ora rubor.
Illa Deæ similis graditur formosa per agros,
Aut tenero Idalias demetit ungue rosas.
Hæc ego dum sector late vestigia, non quid
Ire juvet video: sed tamen ire juvat.
Qualis in Arcadia sectatur Chlorida Faunus,
Osculaque imponit, quam Dea pressit, humo.
Aut procul excelsa despectat ab arbore nympham,
Nec tamen infelix inde levatur amor.

Quin miser interdum facio convitia nocti,
 Infelix meritum subtrahit illa mihi:
 Gaudiaque invisis abscondit nostra tenebris.
 Hæc quoque post tenebras altera damna fero.
 At tibi, qui nitido præcingis fulgure frontem,
 Officii, Titan, debitor hujus ero.
 Tu nobis, quoties hunc orbem lumine lustras,
 Tristitiæ blandum, Phœbe, reducis opus.
 Hoc misero superest. Quandoque in littore nostro
 (Littoris ad nomen hei mihi sanguis abit!)
 Aut teres æquatam radius conscribit arenam,
 Et leviter signat: PVLCHRA MERILLA
 MEA EST.
 Aut rapidis trado mea vota involvere ventis,
 Materiam vasto, ludibriumque mari.
 Hic mihi transigitur vitæ modus; hoc fuit illud,
 Nortvicum misero cur habitanda foret.
 Iunge, Mari, dextram, Thymbræi gloria Phœbi,
 Sed pariter jactat quem Cytherea suum,
 Proficiam tiro sub te, dilecte, magistro.
 Sufficit auspiciis castra subire tuis.
 Quæque, doce, possint mecum sociare Merillam,
 Quæque sit à nobis arte regendus Amor.
 Sic faveat puer ille precor: sic præbeat idem,
 Qui mihi nunc favit, mitia tela tibi.

ELEGIA IV.

Amorem tempestati comparat.

QValis quem rapidus deprendit in æquore nim-
 bus,
 Quem crudelis hiems cingit, & ira maris;
 Ambigit, & partes animum convertit in omnes,
 Et mutat dubias speque metuque vices.
 Iamque placet tortum pelago subducere linum,
 Et rate, quo ventus, quo ferat unda, sequi.
 Mox parat invitis, frustra que negantibus undis
 Obversa portum puppe tenere suum.

Talis ego, dubio quem versat turbine Cypris.
 Cui non una minax surgit amoris hiems.
 Huc feror, atq; illuc: nec me permittere ventis,
 Nec placet insano pandere vela freto.
 Sola ratem sistet tuta statione Merilla.
 Commodius nullo stat mea prora sinu.
 Hac mihi contingat tandem tellure potiri.
 Heic ego despiciam, quicquid ubiq; mali est.
 Sin mihi tempestas submerferit ante carinam;
 Naufragii tabulas colligat illa mei.

ELEGIA V.

Ad PETRVM SCRIVERIVM.

Nullas sibi amandi inducias dari.

DVM nova, Scriveri, meditantur fœdera Belgæ;
 Splendida sollicitos dum tenet Haga patres:
 Et placet unanimas in pacem mittere gentes;
 Et placet ad fidos ponere tela lares:
 Heic mihi Nortvici misero nova bella geruntur:
 Heic patior clades: nec datur ulla quies.
 Non tamen iratus gladios distringit Iberus.
 Nec pedites urgent: nec gravis instat eques.
 Non ego, quas patitur, patior, Germania, strages.
 Ah alia miseri condicione sumus!
 Prælia miscet Amor, crudelem novimus hostem.
 Quam facile est homini bella movere Deos?
 Ille meæ residens dominæ insidiator ocellis
 In miserum mittit spicula mille caput.
 Inde mihi veniunt mea vulnera; non tamen inde
 Vulnera, quod debent, nostra, levamen habent.
 Nec mortem sperare licet: nec vivere possum.
 Hac videor dominæ lege placere meæ.
 Tu tamen ingentes hortaris dicere Doufas,
 Et cineres tanti concelebrare viri.
 Nomina, Scriveri, latum tangentia calum
 Esse queunt magni non nisi vatis opus:

Non,

Non, nisi cui totas concessit Apollo sorores.
 Indolis agnosco flumina parva mea.
 Dum tua, dum Groti præclara volumina vivent:
 Dum pulchra Heinsiaæ Musa superstes erit.
 Doussiaæ laudes toto noscentur ab orbe.
 Hinc decuit tanti nominis ire decus.
 At nobis Paphia meditari opprobria Divæ,
 Et Domina liceat de feritate queri.
 Da veniam Scriberi, & te quoque torserat Anna:
 Illa licet votis non gravis Anna tuis.
 Hei mihi, quid superos tandem mihi fecit iniquos?
 Cur agitur vento non mea cymba tuo?
 Te cito felicem, ventisque ferentibus usum
 In portus placido flamine vexit amor.
 Heintius arguta cum ferret basia Rossæ,
 Vix semel oclusas fleverat ante fores.
 De domina nihil est, nisi tantum injuria, mecum:
 Et querulæ voces, & male gratus amor.
 Verbaq; cum lacrimis surdo jactata profundo,
 Qua Batavam Nereus catulus ambit humum.
 Heic queror: heic toti dico convitia cælo:
 Heic ego me nullos clamo putare Deos.
 Et jam carulei nostros Delphines amores,
 Neptunusque pater, Nereidesque sciunt.
 Et fulicæ, & circa volitantes æquora lari,
 Hei mea littoreæ fata queruntur aves.
 Heic ego vicinis inscribam denique saxis,
 Quod procul ex alta navita puppe legat:
 Dumque legit, duris dicat mala multa puellis:
 AVTORES DOMINÆ SAXA FRETVMQVE
 MEÆ.

ELEGIA VI.

Nimis verecunde se amare.

NVnc ego Sisyphium video me volvere pondus:
 Spem refugæ frustra nunc ego sector aquæ.
 Me torquet, rutilum cum Phœbus promovet orbem,
 Me quoties fessum gurgite mergit, amor.

Et

Et tamen illa mei tristissima caussa doloris
 Ignorat curas sola Merilla meas.
 Non Veneri gratus vivit, nec amoribus aptus,
 Cui misero nimium frontis, & oris inest.
 Ah quoties conor tanti dare signa furoris,
 Vulneribusque meis quærere fessius opem?
 Ah quoties pereunt trepido mihi verba, notaq;
 Sive est rusticitas, seu pudor iste meus.
 Et libet, & timeo. quantumque audacia movit,
 Et bene profecit, destruit ille semel.
 Non mihi spem possum debere diutius illam,
 Quicquid erit: fortes non decet iste timor.
 Errat, desidia qui præmia credit amores.
 Tam bona cum cura præda petenda venit.
 Hyppomenes nequit Scaneïda ferre sedendo.
 Nec fuerat merces illa labore minor.
 Aut ego non novi, quantum fiducia possit
 Aut facilem dudum suspicor esse viam.
 Stat mihi vel precibus tenerum convellere pectus;
 (Et dicunt humiles plurima posse preces.)
 Aut teneras lacrimas verba inter singula fundam.
 (Et lacrimas dicunt vel sine voce loqui.)
 Si tamen alloquium nimis est audere, pudetque:
 Orabit causam littera scripta meam.
 Forsitan & facilis bene se præbebit amandam.
 Res habuit vanos forsitan illa metus.
 Vt faciem vidi, nil prætulit ille severi.
 Mitius augurium, si licet, inde petam.
 Sin spernor, nec amat (nullum sit in omine pondus)
 Mille modis facilis retia tendet Amor.
 Non sum, qui factum versuti culpet Aconti.
 Insignem meruit tam bona virgo dolum:
 Ignosco Paridi, nec probra mæretur Iason.
 Tam lepidum facinus suavit utrique Venus.
 Pulchre emitur, quicquid ceptis immanibus emptum
 Non est consilii, nec rationis amor. (est.
 Auspicio felix audacia quolibet ibit.
 Conare: addicent heic tibi semper aves.

Posse-

Possumus iratis puppes obvertere ventis,
Si miseris placido non licet ire mari.

Possumus & rigidam pulchre contemnere mortem.

A domina nunquam mors venit ulla gravis.

His Venerem potius colimus, quam thuris honore,

Quam de formoso si cadat agna grege.

Quin mihi nec facta Lacedæmon classe petenda est.

Non ut amer, ratibus me jubet ire Venus.

Non ego trans pontum quæro mea vota natando,

Nec mihi nunc terras dividit unda duas.

In nostris oculis, tanta est vicinia, vivit:

Tangitur & nostra pene Merilla manu.

Quid fugio donis victum pensare pudorem?

Sufficit in precium basia pauca dari.

Sufficit in roseis amentem hædere labellis,

Delitiasque suas, blandaque verba loqui.

Sin minus eveniet felix audacia prima,

Excutiar cœptis non tamen ipse meis.

Vidi fallaces toties qui fugerat hamos,

Perrupta piscem post jacuisse gena.

Sic quoque quam virat, volucris corrumpitur esca.

Sic quoque post centum retia capta fera est.

Sæpe etiam multum defensi, postmodo dextra

Non magis hostili, quam cecidere sua.

ELEGIA VII.

Ad CVPIDINEM.

Blande puer, toto qui leges figere cœlo
Diceris, & magni spernere fulmen avi.

Spicula cui teretem dissendunt parva pharetram.

Illa tamen feriunt spicula parva Deos.

Illa Stygem penetrant: & scilicet orbe subacto,

Post domitos superos, tertia regna petunt.

Blande puer, si rite olim tua castra subivi,

Et calui primis ignibus ipse puer,

Tractavique faces rudibus maturior annis,
 Sedit & exiguo Phyllis amata sinu:
 Tandem parce tuis caput hoc implere sagittis.
 Parce, precor, pœnæ non satis unus ero.
 Nulla Deo laus est hominem sine viribus unum
 Vincere. vince duos, palmaque major erit.
 Hei mihi, quam vereor, ne, cum cōsumpseris omnes,
 In dominam veniat nulla sagitta meam.
 Heic te materiam virtutis quærere fas est:
 Heic tibi sint arcus: heic tua tela volent.
 Post domitos, victosq; viros, Phæbumque Iovemque,
 Vna tuo mulier numine major erit?
 Si pudor est, iram discat matrisque, tuamque:
 Quosq; negat, magnos sentiat esse Deos.
 Me miserum nunc illa ferox impune superbit,
 Et toties vestras ridet inulta faces.
 Ille ego, qui vobis nunquam mea colla negavi,
 Mancipium pulchræ matris, & inde tuum.
 Ille ego ni tantis morerer cruciatibus, essent
 Scilicet imperii jura minora tui.
 Non mea Lemniadum genitrix de matribus una est.
 Cur peream proavi non meruere mei.
 Nec Phaethontiadum dicor de gente propago,
 Nec Diomedæa suffero fata domus.
 Sicut & Hippolytus vita crudeliter acta
 Eripui numeros non tibi, dive, tuos.
 Blande puer, merui tandem cur parcere velles.
 Hastenus immiti sufficit esse tibi.
 Quod petimus justum est. aut vincula nostra remitte,
 Aut eadem dominæ vincula nocte meæ.
 Sic te crudeli percellat Gorgone Pallas
 Parcius, & leges discat amare tuas.
 Sic tibi non unguis, quoties præsepibus aufers
 Dispositosq; favos, mellaque, pungat apes.
 Si tamen obduras, si nil tractabilis audis,
 Si mea pro vano verba precesque cadunt:
 Ille tener toto plores mille ulcera tergo,
 Ridiculus superis, ridiculusque mihi.

Carduus, & mistis urens urtica myricis
 Dent tibi proque rosis, pro violisque torum.
 Ille tener, quoties incumbit frigidus annus,
 Tristis in Edonis montibus exul agas.
 Herculei quoties conscendit terga leonis
 Phœbus, & arentes Sirius urit agros,
 Ad procul informes abigaris inutilis Indos.
 Quodque serunt Arabes, Æthiopesq; solum:
 Quaque celer dubio Nilus devolvitur ortu,
 Et patriam tantæ vix bene monstrat aquæ.

ELEGIA VIII.

De ancilla, qua, cum diu virum simulasset & militem egisset, tandem Amstelredami uxorem quoque duxisset, postremo capta est, & pœnas dedit.

Omnia jam credo. Nunc Atlas fulcit olympum
 Scilicet, & Perseus alite fertur equo.
 Nunc etiam ligno tenerum per corpus abortio
 Peneis ad patrias constitit arbor aquas:
 Dædaleas alas; injectum Pelion ossa;
 Ventribus hærentes, inguinibusque canes:
 Cum se sexus amet, nubatque puella puellæ,
 Omnibus historiis cogor habere fidem.
 Non ignota loquor. Batavæ ridete puellæ.
 Tam lepidos testes postulat ille jocus:
 Et peream, si non invitent omnia risum.
 Si quis abire potest, ferreus esse potest.
 Amstelios nulli licet ignorare potentes,
 Mæniaque ornatu conspicienda suo.
 Heic ubi surgentes immensis molibus ades
 Divitias unæ qualibet urbis habent.
 Præcipuè lepidis laudantur amoribus illic.
 Liberior nulla regnat in Vrbe Venus.
 Heic mulier nuper vel, si fas credere, virgo
 Veste viti sexum dissimulata fuit.

Præmia militiæ jam tres sectata per annos,
 Gesserat imbelli non sua tela manu.
 Fœmina quo tendis? non cultus convenit iste.
 Non possunt digitos arma decere tuos.
 Quid tibi cum gladiis, & acutæ cuspidis hasta?
 Non tibi bombardæ, non tibi facta tuba est.
 Illa manus tremulis adnectat licia telis.
 Aptior est operi lana, colusque tuo.
 Vtiliter nunquam se credidit aurea pugnæ,
 Illa licet Scythici Martis amica, Venus.
 Et calathi vobis, facilesque agitentur amores.
 Arma gerant alii, fœmina semper amet.
 Quis ferat in Baccho laurum, phœtretramque fides-
 que?
 Si quatiat thyrsos Phæbus, ineptus erit.
 Quid si flaverit sua tempora Delia spica
 Cingeret? arcitenens staret ubique Ceres?
 Aut potius, si te propior plus tangit imago,
 In manibus patitur quis data pensa viri?
 Illa tamen sexumque suum, tenerumque pudorem
 Exuit, & miles maluit arma sequi.
 Nec stetit hac fini (metas audacia transit,
 Ut primum impulsæ est, depuditque semel)
 Iamq; meus Sthenelus quod amet, quod ludere pos-
 sit,
 Quærit, & arma subit, militiamque novam.
 Mox captat varios proci ambitiosus amores,
 Plorat & ad surdas nocte, jacerque forēs.
 Exprimit & gemitus, quos novimus esse virorum.
 Exprimit & lacrimas, blandaque verba refert.
 Denique furtivum jam non meditatur amorem;
 Conjugium poscit, legitimamque facem.
 Artibus his donec non pessima mota puella est.
 Visaque simplicitas est ea posse capi.
 Iam quoque ceu sponsus, nec non formosus, amatur.
 Aspiceres, nulla parte pigendus erat.
 Iam quoque (quis credat?) socialia sacra parantur,
 Ridiculasque faces ventilat acer Hymen.

Ipsa

Ipsa Venus cernens de summo risit Olympo,
 Et dixit: volucres lentius ite meæ.
 Et dixit: quæ iam in sponsi non frigida vultu
 Affidet, heu votis excidet illa suis.
 Mersus erat Batavo fessus modo gurgite Tiran,
 Hesperus & fuscilora tenebat equi.
 Iamque parens sponsæ fulcrum geniale locavit,
 Et, pede felici, filia, dixit, eas.
 Omnia quæ captabat anus: vade, inquit, amata.
 Non tibi vulgaris sternitur ille torus.
 Illa solo infelix oculos dejecta verentes
 Vadit, & in vultu signa pavoris habet.
 Qualis in amplexus, sed primos, Tyndaris olim
 Plisthenidæ madidis dicitur esse genis.
 Ipse novus risit convitia festa maritus
 Ad thalamum à pueris, virginibusque cani:
 O felix una ante alias, felicior illo,
 Qui tenet in molli nunc tua membra sinu.
 Obsequere audenti, quamvis pudibunda marito.
 Ille tibi Veneris præmia blanda ferat.
 Non illo melius quisquam consumere noctem,
 Fallereve optata mobilitate queat.
 Audiit à summo Saturnius æthere ridens,
 Et dedit infreni vora ferenda Noto.
 Interea trepidat virgo inter spemque, metumque,
 Gaudiaque innumeris fingit inepta modis.
 Præliaque exspectat. sed qualia prælia miscet,
 Cum jacet infusus Mars, Cytherea, tibi.
 Miraturque moram, & quoties se concutit ille,
 Principium voti credit adesse sui.
 Ille nihil nec enim cupientem vana moratus
 Languida dat repido colla ferenda toro.
 Et jacet, & toto spirat de corpore somnos.
 Ulterius sponsi nil habet illa sui.
 Sic etiam teneræ tanguntur veste puellæ:
 Sic jacet in fratris virgo pudica toro.
 Quid petis infelix decerpere quercubus uvas?
 Non sua, quæ carpas, mala racemus habet.

Scytias Æaciden quem credidit esse puellam,
 Postmodo non nolens credidit esse virum.
 Illa tamen melius decepta: superfuit illi.
 Tu misera in sicco pumice quæris aquam.
 Iamq; ierant noctes aliquot. capitque puellam
 Frigoris, ut fas est, poenituisse sui.
 Donec nescio quid tetigit mæstissima virgo,
 Ah trepidam dextram tum malus error agit.
 Vtque nefas sensit, tanquam quæ presserat anguem,
 Horruit, & toto corpore nulla fuit.
 Mox ubi mens rediit, palmis percussa lacertos
 Flevit, & invasit unguibus ora suis.
 Fit strepitus tectis: plorant materq;, sororque:
 Et facies captæ scilicet urbis erat.
 Turbantur cives: currit vicina tota.
 Plurimus in tanto turbine risus erat.
 Undique risus erat. solæ flere: puellæ.
 Vt solet interdum mutuus esse dolor.
 Protrahitur tandem turbata fronte maritus,
 Et jam pro cara conjugè vincla gerit.
 Proque toro sponsæ vestes & claustra tuetur:
 Quotque videt manicas, tot putat esse faces.

ELEGIA IX.

Ad MERILLAM.

QVod si non esses vestris immitior undis,
 Sinon in tenero pectore saxa forent:
 Iamdudum poteras precibus succumbere nostris,
 Et lacrimis tantis tradere victa manus.
 Nunc mea discerpunt insanæ vota procellæ,
 Et prope spumantis diripit unda maris.
 Ipse licet clamor: dilecta quid obstruis aures?
 Desine: inhumanam sufficit esse semel.
 Vel tibi jam nullum est; vel non, fera, quale decebat
 In tam formoso corpore pectus habes.

Cur potui infelix argutis credere ocellis,
 Cur aliquid flavis, dura Merilla, comis?
 Si nihil exaudis; si nullo flectere questu:
 Gaudia si de te nullus amator habet.
 Me quoq; quicquid erat, potius nescire juvaret,
 Vix facies tanti, toraque forma fuit.
 Quo magis inclamo, minus & minus utilis adfuit,
 Respuis averfa tu tamen aure preces.
 Interea fugit ora color, tenuantur & artus.
 Sic videor duræ posse placere tibi
 Inspice, si fas est, nostros, age ferrea, vultus:
 Inspice favitiæ pulchra trophæa tuæ.
 Ut moriar, superest, ibit sine labe triumphus.
 Et moriar: palma summa sit illa tuæ.
 Te satis est nostræ laudem conquerere mortis,
 Inque brevi duram marmore sæpe legi.
 Hunc titulum cernas titulis accedere tantis.
 Hinc quoque fama tuæ nobilitatis eat.
 Quæ nunc evecta per avorum nomina stirpe,
 Non humili quondam sanguine nata, tames.
 At mea quod pauca commendant atria cæræ,
 Quod celebres nullos præfero, spernor, avos.
 Attamen æquoream Peleus bene Tethyn amavit.
 Ille quidem magnus; sed Dea Tethys erat.
 Candida Sisyphidem cum fieret abire Calypso,
 Ni fallor, generis non fuit illa memor.
 Endymion Lunam tenuit mortalis in ulnis:
 Nec tamen Endymion turpis amator erat.
 Quin mihi nec mens est ignobilis heic ego gentem,
 Heic titulos stirpis credor habere meæ.
 Ingenui mores: animus sine crimine: purum
 Pectus: & in puro pectore cana fides.
 Nulla dolis queritur nostris decepta puella.
 Nulla mei spoliū mæcha pudoris habet.
 Hoc genus, hæc nostri mensura est sanguinis una.
 Sic reus indignæ postmodo stirpis agar.
 Et colimus Musas, est pars quoque laudis in illis.
 His ego fortunæ damna rependo meæ,

Hinc

Hinc quoque, si nescis, surrexit gloria vobis.

Hinc quoque, si nescis, non leve nomen habes.

De tanta rerum turba, factisque tuorum

Maxima laus nostras est coluisse Deas.

Et nos, si fas est, aliquid committere famæ

Possumus: & nobis non rude pectus inest.

Et tibi de nostris quædam speranda Camænis,

Si non mens nimium læva fuisset, erant.

ELEGIA X.

Ad MERILLAM

In Angliam navigantem.

TRANS mare vicinos petiit mea vita Britannos.

O faciant celeres ventus, & unda vias.

Nam cum non lacrimis, non vocibus illa tenetur

Ferrea; quid restat nunc, nisi vota, mihi?

Quin ego ploravi: quin dissuadentia verba

Addidi: & ô, dixi, quam gravis illa via est!

Non tibi tot silvis petitur formosior Haga:

Qua tendis, tumidum per mare ducit iter.

Hæc tu nec flores, nec prata nitentia cernes.

Vndique, quod videas, nil, nisi pontus, erit:

Et superimpendens cunctis mortalibus æther.

Forte etiam fuerit nubibus ille minax.

Et quæ marmoreo fert monstra sub æquore pon-
tus

Effera, non uni pernicioſa rati.

Quæ quoties undis insueta natare videbis,

Quam tibi tunc toto nullus in ore color!

Nec volucris canet ulla. hæc sunt solatia ruris.

Hei mihi, quam longe tunc Philomela tibi!

Inter inhumani clamorem, & jurgia nautæ

Auditur toto, nil, nisi triste, mari;

Ingratus quoties per funes sibilus exit:

Aut strepit, impulsus cum premit unda latus.

Non

Non tibi sunt, mea vita, pedes, non membra manusque,

Horrida quæ possint transtra, ratemque pati.
Heic tibi non plumæ somnos, non stragula ducent.
Vteris somno commodiore domi.

Heic, quoties motam gravis impulit unda caxinam,

Excutiet miseram, destituetque torus.

Quin tua nec potus, cum summus vertitur aër,
Pallida nec poterit ora juvare cibus.

Haftenus ô aliquid patieris carcere pejus,
Nam tibi pro duro carcere navis erit.

Vix septem tabulis tota est compacta carina.

Post septem tabulas cætera pontus erunt.

Hei mihi, quam tenui secernis limite fatum!

Cur sequeris mortem de propiore loco?

At nuper lacerasque trabes, proramq; revulsam

Ludibrium nostri vidimus esse maris.

Cum procul adstares deserto in littore mecum.

Et memini, facies tunc quoque flentis erat.

Vnde novus rigor hic? quæ tanta ferocia mentis?

Cur nunc attonitæ non venit ille timor?

Ah vagus æquoreas solus secet institor undas:

Trajiciat tumidum nulla puella fretum.

Ille peregrinas, redimens compendia, terras

Vndique per vastum Nerea sæpe petat.

Adsuescant teneræ tellurem habitare puellæ

Fontibus irriguam fluminibusque suis.

Quod si tantus amor pelagi est, undæque marinæ,

In bibulo ponant littore sæpe pedem.

Heic lepidi juvenes pugnantem quilibet unam

Abripiant primis fluctibus obruere.

Haftenus inclamare Deos in littore tutum est,

Perniciem citra, naufragique metum.

Quod si me, mea vita, fugis: si denique nuper

Est tuus in nostri tædia versus amor;

Exerces nimis stantes mercedibus iras,

Si, dum me fugias, ipsa perire potes.

Iussc-

Lusseris, efficiam ne sim tibi causa doloris:
 Exilique mei pæna superstes ero.
 Diximus. Erubuit, lacrimisque Merilla subortis,
 Osculaque admiscens mille, revertar, ait.
 Pluraque dum voluit, lacrimæ tenuere loquentem.
 Vix potuit paucis: sum tua. deinde: vale.
 Æole tu placidos per fluctus lenibus auris,
 Quo pia fata volunt, gaudia nostra vehe.
 Dumque vehis, nullus, pontum subeuntibus hædis,
 Aut tumidum Boreas, aut Notus æquor agat.
 Tu quoque tum positus, Neptunè, vagaris in undis,
 Ostendas dominæ sidera dextra meæ.
 Hastenus hanc commendo ratem. dum Thessala
 Tyro,
 Alcyoneque tibi maximus ardor erit.
 Quin & Amymonè, nondumque comata colubris
 Quem tenuit, teneat nunc quoque virgo locum.
 Interea properet, pelagoque Merilla remenso
 Pendeat à collo sarcina ~~fæta~~ meo. *grata*
 Dum properat; dans vela rati tener ipse, legensque,
 In pulchra sedeat puppe magister Amor.

ELEGIA XI.

Ad CASPAREM BARLÆVM.

Amorem suum pudicum esse.

Pieridum, Barlæ, decus, quem juret Apollo
 Virgilio æternis versibus esse parem;
 Dum te Mæonius sublimem spiritus implet,
 Et numero cantas signa, virosque gravi;
 Seu modo magnanimis circumdas arma Batavis,
 Nassaviique refers mille trophæa Ducis;
 Seu modo non victas educis in æquora classes,
 Dum fugit, & tantas deserit hostis opes.
 Me tener in gremio dominæ, post oscula, nostræ,
 Ut solet, exiguo carmine donat Amor.

Hæc voti mensura mei est. si crimen amare est,
 Vnius potero criminis esse reus.
 At non immodicè, nec quantum vulgus, amamus.
 Hæret honestatis limite nostra Venus.
 A castis scelus est nimium sperare puellis.
 Me miserum, scelus hoc cur prope nemo timet?
 Et pereat, quicumque vagos sectatus amores
 Nomen amatoris insidiator habet.
 Et nunquam casta latetur conjuge, quisquis
 Præmia direpto sæpe pudore tulit.
 Hunc ego majorum potuisse revellere manes,
 Et patrios credo contemerasse rogos.
 Hunc ego germanas corrumpere posse verendas,
 Et puto maternam sollicitare fidem.
 Est aliquid pressis animum retinere lupatis.
 Scilicet & frenis indiget acer Amor.
 Qui simul admissus laxatas sensit habenas,
 Fertur, & in campos fulminis instar abit.
 Scilicet iste Amor est, rupes qui transilit altas,
 Et glaciem patitur, Sithoniaque nives.
 Ille per oppositos fluviorum carpere fluctus,
 Vastaque nudatos æquora suadet iter.
 Ille faces, rabidosque insanus corripit enses,
 Et nescit laqueos, & minitatur aquis.
 Ille cruore suo scenas infecit, & orbem:
 Seu repetit raptas undique, siue rapit.
 Hinc quoque privigni tabescit amore noverca.
 Hinc miseri attonitis diripiuntur equis.
 Illius auspiciis mæchus præfertur Atridæ,
 Illius auspiciis cum patre nata cubat.
 Seu tandem quocunque Tragoedia carmine crevit,
 Et legitur totis scripta voluminibus.
 Ignibus at quisquis flagrat, sine labe, pudicis,
 Et sequitur castas; is mihi solus amat.
 Non parat insidias: non utitur ille tenebris:
 Non tacitos noctu dirigit ille pedes.
 Nec didicit furtim castis obrepere lectis.
 Eveniat nostris hostibus ille furor.

Arboreos fructus caute decerpit agrestis.
Improbis avulsa cortice raptor abit.
Castus amans modice libat de fonte cadentes;
Turpiter ingressus polluit alter aquas.
Castus amor meus est, non possumus esse protervi,
Non mea surripio crimina; livor abi.
Sufficiat meruisse aliquid, placuisse Merillæ.
Invidiam candor detrahet ille mihi.

VINCENTII FABRICII
E L E G I A R V M
LIBER IV.

Clarissimo, Maximoque Viro

PETRO CVNEO, IC.

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

IN fluviiis videmus, Vir maxime, simul
exiguum aliquid extra undas eminent,
quod fundo cohaeret, quicquid postea se-
cum flumen trahit, adherere, firmarique
invicem, & insulam moliri. Eadem plane horum li-
bellorum ratio est. Cum enim ante annos quinque,
præcoci, quod fateor, temeritate adductus fasciculum
inanium versiculorum edidissem, ex eo tempore con-
fluxere & alia, quæ paulatim cum cæteris coalescunt.
Itaque jam quiddam, quasi volumen factum est.
Novi quid de hoc remissionis genere iudicent pluri-
mi. Sed ego abuti otio meo aliter nequeo, quod ple-
runque æmulis nostris inter flagitia perit. Et quid
agas, si hoc malum poeticum ita comparatum est, ut,
quod lippientibus evenit, abstinere manum nequeas,
quamvis non sine dolore frices. Equidem, cum rem
cogito, quod de quolibet juvene festive dixit olim A-
lexis, id in poetam maxime convenit. Αἶεβας Αλε-
xis, ἀποζέσαι, perinde ut vinum recens, antequam
usui cuiquæ esse queat, ἀποζέσαι debere, καὶ παρα-
μάζειν. Poetam ego iudico, cum aliquandiu indulse-
rit ingenio, ἀπαρθεύοντα τὴν ἄνω ἐπιπολάζουσαν
ἄνοιαν, ut idem loquitur, tandem κατὰ σῆμα, καὶ
πότι-

πότερον γένεσθαι. Vides, quantum mea intersit, se-
 mel deservescere. Neque aliam ob causam hæc nunc à
 nobis eduntur, quam, ut hoc studiorum quasi turbi-
 dum aliquando exhauriam. Ne autem in libellum
 hunc malevolis quicquam liceat, nominis Tui splen-
 dorem advoco, Vir maxime: ad contemnendam impe-
 ritiam vulgi Tuis jam olim monitis armatus. Nar-
 rarem hic aliqua de affectu Tuo. Sed cum tu ea ne-
 minem amicorum Tuorum ignorare patiaris, gratias
 saltem agerem pro tot beneficiis, nisi hanc quoque
 necessitatem ex amicitia nostra pridem sustulisses.
 Exquisitissimæ porro eruditionis Tuae laudes, ubique
 diffusas, notasque publice recensere hoc loco, & am-
 plitudo earum, & mea tenuitas prohibet.

VINCENTII FABRICII
ELEGIARVM
LIBER IV.

ELEGIA I.

Ad CONSTANTINVM HUGENIVM.

DUm furit, & trepidas Grandivus concu-
tit urbes,
Dum volitat circum castra Batavus e-
ques,
Clamosos inter lituos, & sava tubarum
Murmura, quæ profugus non bene vitat Iber,
Hugeni calamum nostræ meruere Camæna,
Et partes habuit blanda Merilla suas.
Sepositis patriæ rebus, cum Principe magno,
Fabricii Musis dextera tanta vacat.
Sive aliquis genius nostris non abfuit ausis.
Seu domina debent quod placuere meæ.
Scilicet haud unquam stulte elegisse videtur,
Qui sua cum multis gaudia juncta videt.
At quantum est retulisse tuas, vir maxime, laudes?
Materiem, quantum est, carminis esse tui?
Hoc demum est medium Polluce & Castore poni,
Quaque patent calî sidera, ferre pedem.
Ipsa meo nuper modice laudata libello,
Nunc etiam debet plura Merilla tibi.
Illa suis campis insueta, & mollibus arvis,
Te duce nunc didicit castra, tubasque sequi.
Tu mediam Batavis docuisti incedere turmis,
Et strepitus tantos, militiamque pati.

Te

Te duce magnanimo propior cum Principe vadit.

Te duce nunc aulam possidet illa tuam.

Nunc etiam pulchram tecum circumspicit Hagam,

Miraturque locum, delitiasque loci.

Heic quoque quod caput pridem haud ignota vagari,

Prædicat officii munus habere tui.

Nos procul è nostro miramur littore plausus.

Huc quoque lætitiæ non nihil inde venit.

Nec nihil ingenii videor, nec laudis habere :

Et levis ardori blandior ipse meo.

Me licet à patria totum diviserit æquor,

Totque interjectis millia multa vadis.

Longe à complexu matris, geminæque sororis,

Quicquid & est ista dulcius orbe mihi :

Tot tamen amoris te compensavimus unum,

Et videor nulla parte carere mei.

Quin mihi si fragilis transacto tempore vitæ

Ultima in hoc Parcæ littore fila legant,

Non tamen ingratas inglorius ibo sub umbras :

Nec tumulus nostro nomine nullus erit.

Quamvis, quæ lacrimis perfundat funera iustis,

Adsit cum misera nulla parente soror.

Ipsa suis manibus fugientes claudet ocellos,

Summaque defuncto dona Merilla feret.

Sed titulum busto, carmenq; Hugenius addet:

FABRICIUS DONEC vixit AMATOR ERAT.

Et quoque, quod nondum juvenis, quod mollibus
annis

Opprimor indigna, forte queretur, humo.

Quicquid erit: seu nunc ætates currere plures,

Sive hanc postremam Iupiter esse volet;

Hugenî transire tuis mea tempora fatis,

Si modo non videar degener esse, lubet.

ELEGIA II.

Ad CHRISTIANVM CASSIVM.

De lusu virginum Batavarum in glacie.

Spectatum superi concurrite, Dique, Deæque,
 Ad Batavas Rheni deficientis aquas.
 Quem post oppositos colles, tumulosque morantes,
 Nunc alia lentum compede vinxit hiems.
 Currite: lætitia res est dignissima vestra.
 Indiget eximiis testibus ille jocus.
 Non laquei veteres Veneri strinxere Gradivum:
 Scenæque flagitii nulla resecta patet.
 Nec demens vestram conclamat Mulciber aulam,
 Dedecoris fœdus proditor ipse sui.
 Festivas juvenum choreas, agilesque puellas,
 Præcipitesque pedes, remigiumque novum,
 Et glacie tota volitantes cernite turmas,
 Fulminibus vestris ocyus, atque Noto.
 Ipsa verecundam Pallas generosa sororem
 Huc trahat. hæc facies crimine tota vacat:
 Erubeas posito, Maja prognate, galeo.
 Plus virgo è Batavis quælibet una potest.
 Tu quoq; post superos venias gratissime Cassi:
 De superis tecum pars quoq; magna venit.
 Formosæ Charites, tempestivique Lepores,
 Pieridesq; Deæ, Pieridumque pater.
 Aspice correptas spatiis ferventibus undas:
 Aut glaciem, nuper quo fuit unda loco.
 Inde aliquis juvenum cursu prævertitur auras:
 Hinc volat audaci blanda puella gradu.
 Et nunc illa viris plantis pernicipibus instat:
 Nunc simul innexa gaudet abire manu.
 Græcia tota heic est. Quondam Pisæa juvenus
 Huic oleam stadio cedat habere suam.
 Plus heic Isthmiaca, Cassi, spectamus arena.
 Isthmiacæ tantum frondis honore carent.

Esculeam Batavis Phocis Phœbéa coronam,
 Quamvis, qui colitur, sit Deus, ipsa dabit.
 Sed teneat palmam, qua gaudet & Elis, & Isthmus,
 Archimorusque suam, Phœbus Apollo suam!
 Debetur Batavo myrtus pulcherrima circo.
 Non aliæ frondes ista theatra decent.
 Vna viris, teneris donentur bina puellis
 Formosa Veneris ferta revincta manu.
 Quod ferit igne novo juvenes, superatque volando,
 Iam bis victorem gens movet ista pedem.
 Hei mihi, quot tanto spirant in frigore flammæ!
 Quantumvis medias est Venus inter aquas.
 Ecce leves pueri, Veneris formosa propago,
 Si qua fides oculis, hoc quoque more volant.
 Vna puellaris sequitur vestigia sulci:
 Vna præit: nitidum pars tegit una latus.
 Omnes aligeri: soleisque secantibus omnes:
 Omnibus ex humeris aurea tela sonant.
 Hei mihi, cur nimium decurrens illa venusta est?
 Hei nimis argutum cur rapit ista pedem?
 Illa verecundis incessibus emicat: ista
 Mobile quod corpus ventilat, inde placet.
 Illa procax urit: lento capit altera motu:
 Alterius faciles cogor amare pedes.
 Ista placet modicum curvata: erectior illa:
 Hæc timet, & nimium grata timore suo est.
 Utque libet, moveantur, habent, cur semper amentur.
 Materies magni quælibet ignis erit.
 Huic tamen è cunctis, agili quæ blanda decoro
 Nec tetrici multum, nec gravitatis habet.
 Huic decimam de me, juvenes, concedite myrtum.
 Isti non gemina est, hei mihi, palma satis.
 Talis crudeli virgo Schænëia campo
 Liquit & ejecit post sua terga procos.
 Hæc quoque, quæcunq; est, pariter volitatque, necat-
 que.
 Hoc differt, quod me cogit amore mori.

ELEGIA III.

Ad FRANCISCVM LEVVIVM
a GOVDA.

Optima ingenia amoribus operam dedisse.

SI quis adhuc teneros damnat levitatis amores,
Iudice Fabricio non meret ille fidem.
Virtutis studium, morum, Francisce, palæstram
Intrat, ab ingenuo quisquis amore calet.
Post titulos legum, post dogmata mille Stagira,
Post centum libros, plus Cytherea docet.
Vna Venus trepidas audet producere mentes :
Ingenii vires colligit una Venus.
Nil didicit cultus juvenis, qui nescit amare.
Spem, miser, & votum destruit ille suum.
Nec nihil est, aliquam lepido sermone morari,
Nataque, dum loqueris, sed tamen apta loqui.
Oscula qui blandæ persuadet saepe puellæ,
Crede mihi, quantum sufficit, ille sapit.
Exeat è mundo, qui tetricus esse laborat.
Hostibus eveniat tam gravis ira meis.
Quam bene facundum pectus submittis amoris
Indolis, ô Levvi, res erat ista tuæ.
Æacides lepidos armis admiscuit ignes.
Huic quoq; non durum, nec rude pectus erat.
Quin amat Atrides; & virtus Hectoris ardet:
Magnanimusq; Senex Nestor amator abit.
Solutus Therfites nusquam calet. Ite severi.
Hos animus motus non nisi magnus habet.
Non residem Cypris plebem trahit. adspice vulgum.
Non est angusti pectoris ille calor.
Vivida quem virtus, & Iupiter excitat æquus,
Quo plus est animi, debet amare magis.
Hic cumulus laudum, Levvi: non altius itur.
Ad famam satis est una puella tibi.
Sed tamen argutos modice quæ vibret ocellos:
Et præter faciem plus, quod ametur, habet.

Formosum pariter quiddam, pariterque verendum.
 Quod repeti sola non nisi mente potest.
 Quale tuæ Seliæ, si nescis, optime Levvi,
 Emicat ex oculis, purpureisque genis.
 Intrepidum, blandumq; & quod nec dicere possum,
 Non leve, nec tristi cum gravitate tamen.
 Currite mortales: omnes distinguite formas:
 Iste decor nullo iudice nomen habet.
 Ipsa quidem facies ad blanda incendia nata est:
 Quam tamen ingenuè semper amare velis.
 Ne cupias quicquam, quamvis cogaris amare,
 Qui vetet, ah teneras stat pudor ante genas.
 Huic simili vultu silvas Diana pererrans
 Præsidium in sola fronte pudoris habet.
 Sic, nisi quod sparsos obnubit casside crines,
 Detinet attonitos sola Minerva Deos.
 Aristi merito, Levvi, plus conspicias illic.
 Isti oculi quiddam numine majus habent.
 Aurea parce Venus. Seliæ postpono Merillam.
 Iudicium primus nunc ego damno meum.

ELEGIA IV.

In Lampades, & reliqua dramata sacra BERN-
 HARDI MEIERI.

HAstenus Æacides scenas infecit, & Ajax,
 Ille Dei manibus dum cadit, iste suis.
 Ardentem Alciden, furias spectamus Orestis,
 Hæctoraque, Æmoniis cum raperetur equis.
 Ah quoties patrem Thesides sentit iniquum!
 Ah quoties nimium Phædra noverca fuit!
 Sustulit amplexum quærentes perfida natos
 Phærias, haud uno crimine facta nocens.
 O edipodis, Pelopisq; domo vix notior ulla est,
 Dum simili varium carmine crescit opus.
 Manibus extincti Priamæia nupser Achillis,
 Et tepidum tinxit casa puella rogam.

Heic aliquis Sophocles, heic dum se jactitat alter,
 Turpis anus mater, mæstaque, vendit olus.
 Heic animos quisquis potuit præsumere magnos,
 Fortiter insurgit, & sibi sæpe placet.
 Quæ mihi, dum thyrso dudum graviore moveris,
 Quæ mihi nunc sordent, dum meliora canis.
 Tu rapis accensam, Me jere, ad sidera mentem,
 Et procul æternum carmine numen adis.
 Nissides, natiqûe, & tanti classica belli
 Materies Musæ sunt magis apta tuæ.
 Improbus, & dudum cæli contemptor Achabus,
 Infandæ poenas impietatis habet.
 Impetus ille tuum decuit, vir magne, cothurnum.
 Hæc laus ingenii debuit esse tui.
 Qui quoties facili transis tua pulpita focco
 Lenior incedens; utraque palma tua est.
 Heic quoq; non sædum quærit pro conjugè scortum,
 Nec probat in gnato, quod facit ipse, senex.
 Non tibi lascivos excludit Thais ephebos,
 Lenaque in his partes non habet ulla suas.
 Sed pius æterni decantas munera regis.
 Hinc decuit famam carminis ire tui. (pas
 Nunc ea, quam quondam præmittis, splendida Lam-
 Ad laudem reliquis monstrat, amice, viam.

ELEGIA V.

Ad ZACHARIAM LVNDIVM.

Vt in Hollandiam veniat, hortatur.

Sic tibi festivi faveant, ut semper, Amores:
 Sic tua festivus carmina Phœbus amet:
 Vt nihil esse potest conspectu lætius illo,
 Spem modo non vanam, quam facis, esse velis.
 Incipe pollicitis, Lundi conjungere facta:
 Incipe promissis ocyor esse tuis.
 Quosque optas celeres, quamque, ô dilecte, dedisti,
 Inveniant ventos carbasa, verba fidem,

Quam-

Quamlibet invisis complexibus ire moretur:
 Testeturque suos blanda Charinta Deos.
 Et modo bacchantes causetur sedula ventos:
 Milleque dejuget monstra natare mari.
 Aut modo vertendis non sidera fluctibus apta,
 Aut pelagi tumidas sæpe queratur aquas:
 Omniaque objiciat, quo sis metuentior undæ;
 Ne moveant animum nomina vana tuum.
 Plurima dum fingit, dum plurima foemina credit.
 Dedidicit dudum religiosa loqui.
 Quicquid erit, sacros servat Galatea poëtas.
 Hoc Siculi precium carminis illa dedit.
 Naviget incolumis, quemcunque eduxit Apollo,
 Ne pereat. toto lex ea dicta mari.
 Sed metuo tremulas per amantia lumina guttas.
 Et metuo gemitus verba secuta suos.
 Osculaque, & quicquid post oscula dulce putatis.
 Ah nimium gratas pars habet illa moras?
 Heic quoque non turpes spectantur, crede, puellæ.
 Heic quoque, si nescis, basia carpit amans.
 Nec sunt illepidæ: nec sunt post oscula duræ:
 Nec nimium frontis, nec gravitatis habent.
 Tu modo pande sinus, & totis utere remis.
 Heic quoque regnat Amor. tu modo pande sinus.
 Quid nunc Heinsiaden referam? quid nomina plura?
 Hi quoque sunt tanti. tu modo pande sinus.
 Heic nos sublimem pariter mirabimur Hagam:
 Auriaci pariter regna, domumque Ducis.
 Nec nos deficiet littus lustrare Batavum:
 Nec tremulis undis tingere sæpe pedes.
 Ah quoties istas mecum percurrit arenas,
 Dum fugit & trepidat nostra Merilla capi.
 Heic quoque Nortvici secessum sæpe videbis:
 Fabricii Tempe, delitiasque tui.
 Invenies illic Doufæ monumenta, laresque.
 Proxima musæo, grataque tecta meo.
 Iste locus nostris aliquid debere Camænis
 Nec negat, atque olim cur fateatur, habet.

Heic

Heic quoque formosam dabitur spectare Merillam:
Pluraque felicem tu modo solve ratem.

ELEGIA VI.

Ad ADOLPHVM VORSTIVM
Medicum,

*Cum ipso præsiede de omnibus cerebri ac capitis affectibus
publice disputaret.*

I Vnge manum, Vorsti. tandem discedimus illinc,
Quo vocat imbelles desidiosa Venus.
Est aliquid lepidis Musas donare puellis;
Nec nihil ingenii, nec nihil artis habet.
Sic quoque mansuræ junguntur tempora famæ.
Candidius nullum laudis amatûr iter.
Et me vel temere, vel non sine numine motum,
Obsequium dominæ quærere iussit Amor.
Exciderant versus, quid enim non tentat amator?
Hos quoque qui legerent, unus & alter erant.
Forte etiam decuit; dum non majoribus apto
Vna Merilla mihi seria cura fuit.
Dum calet, & pulchra fertur levitate juvenus,
Ætatis numeros convenienter habet.
Nunc alios meditor prima lanugine mores:
Et pudet ardoris, displiceoque mihi.
Quin duo post tergum cum lustris lustra duobus
Objiciunt curæ, sed gravioris, opus.
Iunge manum, vir magne. lubet majora movere
Auspiciis tecum, si finis ipse, tuis.
Nec mihi conandi generosus defuit ardor,
Nunc animus nobis te duce major erit.
Ite Deæ steriles: alios sectamur amores.
Tu quoque cum Musis, blanda Merilla, vale.
Vorstius infestos monstrat pervincere morbos:
Quæ noceat radix, quæque sit herba potens.
Quid lapides, gemmæq; juvent: quodcunq; medendi
Vtile vel tellus tota, vel æquor habet.

Has

Has ego cognoscam, Vorsti, securior artes;
 Nec metuam dominæ verba, minasque meæ.
 Nec cogar famulamque truce[m], postesque severos,
 Rivalisq[ue] dolos, invidiamq[ue] pati.
 Thessalus Æaciden tutum Sperchios habebat,
 Cum juveni nondum fœmina nota foret.
 Cum sapiens Chiron herbas, fruticesq[ue] doceret;
 Et quicunq[ue] viret qualis ubique color.
 Quid valeat lapathum, quid lychnis, aquosaq[ue] lotos,
 Quæq[ue] à converso fidere nomen habet.
 Iam quoque morborum titulos, causasq[ue] tenebat:
 Iam satyris medicam sæpe ferebat opem.
 At postquam infelix herbasq[ue], senemq[ue] reliquit,
 Protenus in vacuo pectore sedit Amor.
 Quis turpes habitus nescit, raptumq[ue] pudorem,
 Hospitii læsam, conjugiiq[ue] fidem?
 Cætera quis nescit? Sed visa Polyxena tandem
 Indomitæ mentis summa ruina fuit.

ELEGIA VII.

AD CHRISTIANVM CASSIVM,

Lugduno Bat. in patriam revertentem.

Sic tibi contingat ventis felicibus uti,
 Nec sint difficiles, dulcis amice, viæ.
 Vtque solet, læto te Grotius ore salutet,
 Excipiatque manum dextera tanta tuam:
 Ut cupio vestram sine me non solvere navem,
 Sive etiam terra pergitis, ire comes.
 Tecum dilectas videam cum matre sorores,
 Exiguumque larem, Gaonbriviosq[ue] meos.
 Albis habet nostræ cunabula prima juventæ.
 Hei mihi, tam gratas quis mihi reddet aquas?
 Me procul è Batavo spectantem littore, Cassi,
 Non eadem tecum puppis, & unda feret.
 Quin eadem tecum me puppis, & unda tulisset:
 Injicit ah teneras sola Merilla manus.

Propo-

Propositamque viam lacrimis, & voce moratur.
 Durior est saxo, si quis abire potest.
 Objeci matrem: per me cognoscis eandem,
 In me germanam, dixit, utramque tenes.
 Objeci patriam: patriam, dulcissime, Leidam,
 Me miseram, cur te, dixit, habere pudet?
 Sic ait, & dictis gemitus, ac basia jungit.
 Ferreus est siccis, qui videt ista genis.
 Non sequimur, dilecte, tuas, ignosce carinas.
 Sistitur in primo limine nostra ratis.
 Non patior dominæ plorantia lumina Cassi.
 Da veniam: duro non licet esse mihi.
 Sæpe animum sumpsi rigidus, spreuiq; puellas.
 Venerunt capiti cornua sæpe meo.
 Vt dominæ vidi lacrimis venientibus ora;
 Exciderat virtus, & male fortis eram.
 Andromache quoties suffusis stabat ocellis,
 Priamides stupuit, languidiorque fuit.
 Tunc fratrem damnavit, & infelicia bella:
 Sæpe hastam tremulæ non tenuere manus.
 Ogygia quærentem Ithacum discedere terra
 Orantis lacrimæ detinuere Deæ.
 Vix ierat mensis, patriam deposcere cæpit:
 Ante oculos conjunx, Telemachusque fuit.
 Formatura rudem flecebat robora cymbam.
 Ipse opifex navis, ipse magister erat.
 Iamq; revertendi certus, licet arte carentem
 Addiderat clavum, velaque parva rati.
 Præmia mansuro proponit summa Calypso,
 Conjungitque preces, sollicitatque minis.
 Patria prævaluit donis, licet aspera, tantis;
 Penelope precibus, Telemachusque minis.
 Suspendi teneris guttas ubi vidit ocellis,
 Cessit, & ut victas tradidit ipse manus.
 Nunc quoq; sedisset, nisi Iupiter ipse vêtaret,
 Oblitus patriæ, cum patriaque sui.
 Ah lapis est, ferrumq;, precantis quisquis amicæ
 Non ullum lacrimas pondus habere sinit.

Pone,

Pone, precor, mediis me syrtibus; adde Merillam:
 Iam patria fiet gravior ille locus.
 In patria est, quisquis gremio confedit amicæ.
 Qui dominam flentem deserit, exul abit.
 Interea nostros sine me visurus amicos,
 Cassi, propitios experiare Deos.

ELEGIA VIII.

Epistola Merilla ad V. Fabricium, postquam ex Hollandia in patriam rediisset.

Scriptit Z. Lundius.

AN fuerat tanti nostra discedere Leida;
 An tanti patrios rursus adire lares;
 Ut desiderio lento consumpta perirem;
 Speque tui reditus pene sepulta forem?
 Si memor es fidei; vel si tibi cura Merillæ est;
 Rebus promissam parce negare fidem.
 Improbe, non memor es: nam sic, fugitive, redires.
 Non est res lentæ conditionis amor.
 Promissis tunc dives eras, cum vela parabas.
 Abstulit ah idem vela, fidemque Notus?
 Non queror, ex oculis quod sum, sed pectore lapsa:
 Cur tibi tam simplex decipienda fui.
 Dicere te quoties memini: confide Merilla.
 Prolixi non est temporis illud iter.
 Vnum, dicebas, expectes, optima, mensem,
 Et videas reduces me retulisse gradus.
 Velle mihi crebros, dicebas, mittere versus.
 Dicebas, totos mittere velle libros.
 Et quid non poteras abiens promittere pulchrum?
 Quæ simulatoris non data sæpe manus?
 Credula turba sumus. facile fraudamur amata.
 Sæpe puella sibi simplicitate nocet.
 An laudasse piget? MEA num scripssisse MERILLA
 EST?
 Quodque legor libris non moritura tuis?

Si placet,excludar.tantum conare reverti.
 Diligo præ fama te, mea vita, mea.
 An fuit in patriis formosior ulla puellis?
 Si formosa:tui non studiosa magis.
 Cum tu me peteres (nec enim potes ista negare)
 Continuo volui tradere victa manus.
 Non immitis eram. quicquid tibi dulce putabam,
 Vt facerem,in votis hoc erat omne meis.
 Ibas in campos:in campos ire placebat.
 Sæpe eadem nobis silva duobus erat.
 Sæpe in littoreas tecum abducebar arenas.
 Semper eram lepidæ duxq; comesque viæ.
 Basia prætereo,quæ tu non rara tulisti,
 Quasque dedi,faciles in tua colla manus.
 Quod potui, feci.nihil accepisse videris.
 Spernimur.aut si non spernimur,ecquid abes?
 Nec quod abes tantum,quam, quod nil scribitur,an-
 Nulla venit digitis charta notata tuis. (gor.
 Nec tibi difficile est. Batavis res nota puellis,
 Ingenii currant flumina quanta tui.
 Naso,quod incedit comptis Elegia capillis,
 In facie maculas,signa pudentis,habet.
 Et lepide loqueris, & culta poemata scribis,
 Vt fugiat casses nulla puella tuos.
 Me dudum fateor captam. nam nolle fateri
 Quid foret?in facie proditor extat Amor.
 At,dum captabas,mittebas carmina nobis:
 Iam captæ mittis,perfide,nulla mihi.
 Ne languescat amor.ne fiam aliena,cavendum est.
 E cavea volucris non bene culta fugit.
 Da veniam falsa.nostros qui flectat amores
 Non procul, atq; idem non male notus adest.
 Ne nihil efficiat,mittit cum carmine lenam,
 Quæque ferat pleno grandia dona sinu.
 Quæque meos narret comptos splendere capillos,
 Vt capiat blandis insidiata modis.
 Ipse quoque aggreditur:me laudat: plurima fingit:
 Quam videar mitis,quamque venusta sibi.

Quam

Quam placeat vultus. quantum Iunone Merilla
 Pulchrior; & præ me non cupienda Venus.
 Blandus Amor Deus est. teneras capit ille puellas.
 Et vereor, ne sit fluxa Merilla fide.
 Quid loquor ah demens? non cultum carmen aman-
 tis

Me capiet, missis decipiarve datis.
 Pergat adulator: non me mendacia mutant.
 Blandus erit: firmo pectore durat amor.
 Tu modo quæ valeas, cujus jam cura Minervæ,
 Litera fac veniat longa legenda mihi.
 Sed non forte vacat. Amor heic mihi vellicat aurem.
 Te modo natali festa litare Deo.
 Quodque suos adsit Genius capturus honores
 Fumet & accensus thure, meroque focus.
 Patria quod virgo fertis tua tempora cingat.
 O nostris fuerant illa tegenda rosis!
 Dicantur bona verba Diis, urantur odores:
 Dum modo te mecum mutuus urat amor.
 Pone merum Genio: lacrimas ego questibus addam.
 Quæ tua lætitia est, sit mihi flenda dies.
 Nec mutare queo. te, te suspiro relicta;
 Te totas noctes cogito, teque dies.
 Ne frustra expectem, ne macerer amplius, aut dic
 Te non venturum, aut, quod magis opto, veni.

ELEGIA IX.

Ipse ad superiorem epistolam respondet.

Sic contingat amor, mea vita, tibi que mihi que
 Mutuus, ut venit mutuus ille dolor.
 Scilicet exiguum superis, dulcissima, visum est
 Fabricium Baravis eripuisse tuum:
 Ni pariter toto ferme disjungerer anno,
 Et fierem fraudis, perfidiaeque reus.
 Hoc quoque curarunt; saltem, si iusta querendi
 Non tibi caussa fui, tu mihi caussa fores.

Nil erat in nobis (nec enim pudet ista fateri)
 Dicere cur posses; dignus amore meo es.
 Non ego formosus, mea Lux, non dives habebat,
 Inferius voto scilicet illud erat.
 Nec nimium doctus credor, nec valde disertus.
 Hoc vitium multis suspicor esse tamen.
 Candorem de me poteras sperare, fidemque.
 Hac quoque me superi laude carere volunt.
 Tu simul (ah justis ignosce, Merilla, querelis)
 Invidiam misero conciliare studes.
 Nec satis irasci fuerat: convitia jungis.
 Hei, tibi tam savas quis putet esse manus?
 Non tamen accuso, tanquam quæ lædere velles.
 Tam facilis flammæ indicat ira tuas.
 Tu mihi succense, sic ut cogaris amare.
 Hoc precio nondum pœnitet esse reum.
 Si tamen est animus rixari, irascere fatis.
 Crede mihi nostrum fata morantur iter.
 Per tua, quæ cupio contingere, lumina juro,
 Quod venio nondum, non ea culpa mea est.
 Tu tamen externos meditari dicis amores,
 Ut tibi perfidiæ plena querela foret.
 Iamque putas, aliquam patria de gente puellam,
 Quæ tu debueras, oscula ferre mihi.
 Scilicet in culpa minimum est, tu denique credis
 Conveniens nostris moribus esse scelus.
 Sed superos, Geniumque loci, nostrosque Penates,
 In patrio vitreas flumine juro Deas,
 Non mea necantur alieno brachia collo.
 Tam lepidum munus servo, Merilla, tibi.
 Libavitque genas, nisi cum tu summa dedisti
 Oscula, Fabricii nulla puella tui.
 Nec patior, ne dulce tuum peregrina voluptas
 Auferat, in labiis quod sedet usque meis.
 Dulce recordari est & rerum, & temporis acti:
 Res secum ingrati non minus illa trahit.
 Sed tamen hoc dulce est, & te meminisse videmus
 Quamlibet iratam: sed meminisse tamen,

Cum

Cum facili iusu mecum certare solebas.
Palmaque festiva basia litis erant.
Naiades innocuam spectantes undiq; pugnam,
Me quoque ridebant succubuisse tibi.
Et Batavum littus, viridesq; per æquora Nymphæ,
Latitiæque notas conscius hortus habet.
Hæc ego cum meditor: crudelia numina, clamo,
Tam procul à Batavis cur ego solus ago?
Illa (quid heic faciam?) servat mea gaudia tellus,
Quid mihi cum patria, si meus ignis abest?
Sic misero tristes abeunt, dulcissima, luces.
Contingit mediis noctibus illa quies.
Ah quoties positis dapibus (nota certa furoris)
Nec capior potu, nec juvat ora tibus.
Assidet, & vultum custodit callida mater.
Hei mihi tam late cur mea cura patet!
Conjicit & morbum. sed cum suspiria sentit,
Nescio quid doleas, inquit, & ipsa dolet.
Mæsta soror tremulas suspendit lumine guttas,
Atque ait: an nondum me quoque, frater, amas?
Non agitur de te. cura maiore tenemur.
Hæc tacitus mecum, dissimulansque loquor.
Forte etiam dubitas. quin ergo reverteris, inquis.
Me miserum. voti pars erat ista mei.
Fata negant reditum. ne pergant fata negare,
Adde meis precibus, Lux mea, sæpe tuas.
Non tamen heic totam possum defendere culpam.
Consiliis nostris error inesse potest.
Absolvo superos. si mens non lava fuisset,
Ominibus poteram stultas habere fidem.
Ter memini vestro puppim descendere portu:
Ter retulit timidam ventus, & unda ratem.
Ah quoties dixi, retro rapientibus undis,
Adversi traherent cum mea vela Noti:
Sollicitat superos formosa Merilla, patensque.
Sed trahit in partes sola Merilla Deos.
Ire tamen volui, licet Æolus ipse vetaret.
Iustaque causa viæ languida mater erat.

Cætera

Cætera non felix. sed salva matre reperta
 Deposui miseræ tædia longa viæ.
 Quo tamen incolumem Dii restituere parentem,
 Si spem destituis tu, mea vita, meam?
 Scilicet immensis à te quod dividor undis,
 Non satis infelix, nec miserandus ero:
 Ni simul exstinguat nostrum rivalis amorem,
 Atque alius de te gaudia nostra ferat.
 Crede mihi, ut legi trepidans immitia verba, ut
 Excidit è digitis lirera lapsa meis.
 Quisquis es, absentis desistas jura movere.
 Quam male sollicitas, est mea: tolle manum.
 Sic tibi conjugium nullus deformet adulter:
 Sic thalamos intret casta puella tuos.
 De nostra noli quicquam sperare: pudica est.
 Diverso spoliū de grege quære tibi.
 Denique natalem memoras, & gaudia festa.
 Eveniant sine te gaudia nulla mihi.
 Nunquam lætitiæ minus, aut desertior ara.
 Dis laribus nunquam thura minora dedi,
 Vix semel infuso Genium discedere vino
 Sensimus. intulerat vix tamen ille pedem.
 Lundius admonuit BENE proclamare MERILLAM.
 Et bibimus cyathos ter tibi quisque duos.
 Cætera solventur superis præsentè Merilla,
 Victima pro reditu cum cadet agna meo.

ELEGIA X.

Ad ZACHARIAM LVNDIVM

Elegias venatorias edentem.

LVndi qui Venerem venatum educere tecum,
 Et Veneris natos, Pieridesque soles,
 Cui Dictynna feram, melior Cytherea puellam
 Implicat, in prædam ne satis una foret,
 Sic tibi succedat felix venatio duplex,
 Et favcat cæptis utraque Diva tuis:

Vt silvas nemo Satyris dilectior intrat,
 Aut animo Dryades candidiore colit.
 Novimus Hyppolitum. Dum non admisit amorem,
 Gloria decrevit, nec sine labe fuit.
 Vt Phædræ nolle: reliquas sapienter amasset.
 Crimine simplicitas tanta carere nequit.
 Scilicet hirsutos iret venator in urfos,
 Opprimeretque lupos, & sequeretur apros,
 Bælia qui teneræ metuit, gremiumque puellæ.
 Non satis est fortis, quisquis amare timet.
 Et robur Cephali pariter laudamus, & ignes.
 Dignus habere fuit, promeruitque Deam.
 Exemplo Cephali venator Lundius esset;
 Si celebris fama carminis ille foret.
 Lundius ad reliquas laudes cum jungeret istam,
 Æmulus exempli nobilioris erat.
 Carminis autor erat, nec ab uno læsus amore
 Pythius. à silvis hoc quoque nomen habet.
 Quis venatorem Pythone jacente negavit?
 Lundius autorem jactat habere Deum.
 Tunc quoq; cum Daphne primo conspecta placebat,
 Quærere silvestres ibat Apollo feras.
 Illa quidem placuit: sed non tu, Phœbe, placebas.
 Quam facile elapsa est tam bona præda tibi!
 Optime venator, Lundi, tibi sponte Charinta
 Annuat, & capitur: sed magis ipsa capit.
 Cumque fugit, sectatur, & instat, & optat amari,
 Nec nemorum Nymphas, invidiamque timet.
 Nos quoq; non laqueis trahimur, sed carmine docto.
 Quale tibi medium provenit inter opus:
 Dum patrias silvas, & Pindum cassibus istis
 Cingis, & hinc famam quæris, & inde feram.

Ad AVGVSTVM BVCHNERVM.

*Cum post horrendam illam inundationem, qua Anno 1634.
contigit, in Cimbrica Chersoneso viveret, & aliquot ora-
tiones ab ipso VVitenberga dono missas acce-
pisset.*

ME prope divisum totis, Auguste, Camenis
Parrhasis egelido despicit Vrsa polo.
Hoc tamen exilium Buchneri dona sequuntur:
Nec fat erat, nondum dememinisse mei.
Incalui subito, postquam facundia nota
Heic quoque dignata est, sed sine voce, loqui.
Quin mihi nunc vultum videor dicentis, & ora
Conspicere. & quicquid deniq; fingit amor.
Omnia fingit amor. sed plus desiderat istis.
Pene voluptatem destruit ipse suam.
Expetit amplecti coram, quem diligit absens;
Iamque oculis istis optat, & ore frui.
Interea doctæ delector imagine mentis.
Autoris precium missa papyrus habet.
Hac ego desertum consolor, & otia mæsta,
Inque viam redeo, restitutorque mihi.
Denique delitias studiorum saepe resumo:
Colligiturque recens ignis ab igne tuo.
Iamq; minus tristis non indignatur amenas
Ad suâ Pierides regna vocare Themis.
Non tamen, ut quondam, totus mitescere possum.
Materies nondum carminis extat Amor.
Nec tamen accuso dominam. satis illa benigna est.
Si qua puella potest esse benigna satis.
Sed nostram avertit facinus crudele Camænam,
Iraque Neptuni, ludibriumque maris.
Vidimus immanes terras invadere fluctus,
Et quales prisca Deucalionis erant.
Nulla mali facies nocti non adfuit isti,
Quæ miseris terris ultima pene fuit.

Naufra-

Naufragium mundo non tristius extitit ullum.

Huic similis stragi nulla ruina fuit.

Nunc ego reliquias tanti considero damni,

Musaq; languorem quem trahit, inde trahit.

Indignata nefas convitia fluctibus illa

Colligit, ad famam quod putat esse satis.

Iamq; hominum, pecudumq; exprobrat millia multa,

Posteritas quantum credere nulla potest.

Inde canet pacemque, & mitescunt bella.

Si modo mitescunt nunc ea bella satis.

Ad dominæ gremium tandem post cuncta reversa,

Hoc quoque Parnasso præferet illa suo.

ELEGIA XII.

In Nuptias

CHRISTIANI CASSII.

Virtute emeruit fortunam Cassius omnem.

Cedat, & hic livor nil sciat esse suum.

Grotius ingenium produxit, & omina fecit.

Illustrem juveni prætulit ille facem.

De laribus tantis egressum provocat Aula.

Non aliam poterat dignus inire domum.

Occurrit Princeps, meritisque æquavit honores.

Crescere non alio debuit ille modo.

Omnia contigerant, & jam patriæque, Ducique;

Sufficit, at nondum sufficit ipse sibi.

Omnia cum teneat, desunt tamen omnia votis,

Vltcriusq; aliquid, quod velit, esse putat.

Nec tamen ambitio est. cum nemo modestius uti

Fortunæ ingenio, muneribusque queat.

Sed nec amor nummi corruerat. Integer ille

Principis ante oculos itque, reditque sui.

Et quoq; quicquid erat, nondum explorare vacabat.

Præfertur studium, quod jubet aula sequi.

Præfertur Princeps. sed, dum præfertur, in ipso

Obsequio quiddam, quod reprehendat, habet.

Scilicet enituit tandem Venus aurea victrix;
Imperioque Ducis fortius urget Amor.
Bussia conspecta est: & sit privatus amando
Cassius, & cedit, nec negat esse minor.
Delitias aulae jam parcius ille frequentat.
Et dominae modicos prætulit inde lares.
Spes quoque concludit gratis amplexibus omnes;
Et tepido finit maxima vota sinu.
Imperiosa Venus juvenem sibi vindicat uni.
Da veniam Princeps, non vacat ille tibi.
Da veniam cupido. Nimis, ah, nimis illa venusta est,
Immemoremque sui quemlibet esse facit.
Et redamat, saltem redamando exorat amorem,
Et modicum virgo tam pudibunda petit.
Quæ tibi debentur, Princeps, horæque, diesque,
Hinc aliquot saltem postulat illa sibi.
Dum formosus Hymen rubicundæ virginis aures
Vellit, & in tenera flammea fronte sedent.
Dum paver ad nomen Sponsæ, trepidumque pudorem
Instruit, & lætum vix bene discit opus.
Mox ubi prælusit nascenti Cassius igni,
Festivis tantum noctibus illud aget.
Sic etiam ille tuus quadam versatur in aula.
Ipsus Amor foribus præsidet, ipsa Venus.
Oscula dum carpit, dum lactea pectora tangit,
Vestibulum regni gaudet adire sui.
Arx torus est, regina tori pulcherrima virgo
Concutit insigni sceptrâ verenda manu.
Huc quoque dum tendit, mores non deserit aulae,
Seque suæ dominae projicit ante pedes.
Cætera confundit thalamus, votumque, precesque,
Quæque parum fortis sæpe puella timet.
Quæque modestus amans trepidanti adjurat amicæ,
Et teneræ illecebras virginitatis habent.
Donec jura sui pariter, sceptrique, torique
Dulcis adulanti tradit amica viro.

ELEGIA XIII.

AD CORNELIVM GROTIVM.

Ex Germania in Sueciam discedentem.

Extremum Boream visurus, candide Groti,
 Tam gelidam propera lentius ire viam.
 Invenies nullas illo sub fidere Musas:
 Non illic Helicon: non Heliconis aquæ.
 Illic nec valles, nec amica est vallibus umbra,
 Quæq; premat doctum digna corona caput.
 Non Veneris myrtus, non Phœbi nascitur arbor.
 Perstringunt steriles frigida saxa Noti.
 Quo ruis, aut quo te terrarum sponte relegas?
 Non tibi, Corneli, convenit ille locus.
 Ingenium patriæ debes, caloq; Batavo.
 Redde precor patriæ, quod dedit illa tibi.
 Illic magnanimi cernes vestigia patris.
 Quæ fuerit pueri gloria, quanta viri.
 Inclyta virtutis summæ monumenta supersunt:
 Famaq; cum domino non simul acta rea est.
 Exilium patriæ est, quod non est Grotius illic.
 Scilicet hoc ingens nomine crimen habet.
 Non minus invidiam Corneli disce mereri,
 Et tanti heredem nominis esse proba:
 Nec tamen egelida tibi vestiganda sub Vrſa,
 In patria melius provenit illa tibi.
 Quin & nunc patruus superest, & avunculus illic,
 Et viridi senio conspiciendus avus.
 Et frater, primis cui laudem Vossius annis
 Quærit, & ad famam duxque, comesq; præit.
 Sed, puto, prævaluit, mentemque injuria tangit.
 Gallia quid fecit tam bona terra mali?
 Si tibi non fuerat speciosa Lutetia tanti,
 Maximus at tanti debuit esse pater.
 Ille suos gnato titulos, & nomina servat.
 Dignius auspicium non aliunde feres.

Heic quoque nobiscum cernes habitare Camænas.

Heic quoque, sed parce, Castalis unda fluit.

Fabricius summos latices gustare laborat,

Et bibit ad ripam, vix tamen inde bibit.

Si meruit quondam (nam tu meruisse fateris)

Amplexum magni dignus adire patris:

Si fuit in teneris, aut visum est versibus esse,

Cui tacita posses dicere voce, placet:

Hoc saltem subsiste loco precor. Exul abire

Si cupis, exilium mitius illud erit.

VINC.

VS.
VINCENTII FABRICII
S I L V A R V M
LIBER VNVS.
C.

Illustri, & Incomparabili Viro

DANIELI HEINSIO,
Equiti, Consiliario, & Historio-
grapho Regio.

S. D.

VINCENTIUS FABRICIUS.

Exhibemus heic Tibi denuo, Vir maxime,
eas lacrimas, quas olim manibus Divæ
Rutgersiæ, incomparabilis Conjugis Tuae,
sine pompa, sine affectatione ulla libavi-
mus. Quæ abjectæ sane, & contemnendæ videri po-
terant, nisi Tu eas inusitato præconio eternitati con-
secrasses. Memini sane, toto illo tempore, quo acer-
bissimo casu prostratus, morboq; ex merore cōtracto,
ingentem metum nobis omnibus incuteret, nihil Te
nisi versiculos istos, quos memoria tenebas, acceden-
tibus officii causa amicis recitasse. Nec metuo ne a-
liquid fortassis elatius dixisse videar. Equidem pro
me respondebunt viri amplissimi amici Tui, qui tot
honestis vocibus, scriptisque Epistolis effecerunt, ut
quamvis multum luctui tuo decederet; majus ta-
men gloriæ incrementum ipse auferrem. Quod sita-
men ambitiosum me esse cogunt malevoli: sim sane.

Καὶ φησὶ δρᾶσαι, καὶ ἀπαρτῆσαι τὸ μὲν, ut
Tuus ait Sophocles. Id saltem constare omnibus cu-
pio, si qua in re vel ingenio, vel eruditione valeo,
quam-

quamvis exiguum id sit, omne me tamen Tibi habere acceptum. Tuis enim laudibus crescens, illaque mascula, & forti oratione Tua erectus ad aliquam spem famæ incalui. Accessit consuetudo pene domestica, & sacra hospitalis mensæ. Neque enim sine summa animi voluptate recordor iucundissimos illos inter epulas Tuas, natos sermones: honestas illas sententias, quibus me tanquam igne quodam accensum, & ardentem semper dimittis. Quid nunc iocos facetiasque commemorem: quoties scilicet τῆς μελαίνης μελιπὸς ἐν ὥρῳ μέθυ curarum, studiorumq; inducias suadet. Quarum rerum sola memoria, distractus à Te, & cum fortuna pariter, atque invidia conflictatus, hæcenus animum sustentavi. Quemadmodum enim ferrum vi ignis primo laxatum, mox frigida immissum densatur: ita sane sensi impetum ingenioli nostri Tuis encomiis proVectum, cum postea in invidiam incidisset, solidum demum robur sumpsisse. Sed ista huc fortasse non pertinebant. Dum tamen agnoscas affectum meum, Vir illustris, quidvis de me sentito. Porro librum hunc jure Tuo Tibi deberi cuilibet manifestum est, qui quidem non ignorat, quas tu mihi ad studia præclara faces prætuleris. Quamvis autem superiora omnia ad te pertinerent, quia me primis Musarum amoribus insuevistis: iste tamen liber potissimum ad te ibat, vel quod, ut inter mea, argumenti gravitate eximius esset: vel quod ex eo maxime loco famam speraret, unde carmen, quod in fronte legitur, fiduciam immortalitatis pridem adsumpserat.

VINCENTII FABRICII
S I L V A R V M
LIBER VNVS.

In Obitum

ERMGARDIS RVTGERSIÆ
DAN. HEINSII Vxoris.

Arcarum crimen superis, iniusta; fata
Exprobrare iuvat. tandem patientia tâta
Perdoluit, crescensque animos injuria vi-
cit.

Publica damna queror. mundus plango-
ribus istis

Læditur & quantum lacrimis in funere magno
Heinsius indulget, toti deciditur orbi,
Posteritasque sibi præreptum fera queretur.

Scilicet ejectis sævo marore Camænis
Heinsius in fletus transit, pectusque sacratum
Æternis studiis, studiorum oblitus, & expers,
Ingenti rampit gemitu. collabitur ardor,
Et tristi torpore jacet. nec pristinus ignis
Excitat excelsos animos. quoque omnia fregit,
Quo cælum invasit, quo secula mille meretur,
Excidit è manibus calamus. mens ardua nuper,
Nuper sublimis, ac pulchræ conscia famæ
In luctus nunc una vacat, sedet ipse, rogoque
Conjugis extinctæ mæstis complexibus hæret,
Compositosque lavat cineres. Sed pectore vivit;
Heic mores, vultusque suos Rutgersia servat,
Multa movens, variaq; excantat imagine mentem.
Qualis in Æmoniis bis raptam montibus Orpheus
Luxerat Eurydicen, cum vasta voce resültans
Eurydicen Rhodope, Eurydicen clamore citaret;

Pone

Pone jaceret ebur; nec jam qui carminis olim
 Efflet amor; totis marcescens sensibus uxor
 Viveret ante oculos: Sic nunc in conjuge vultus
 Heinſius, atque animos infelix fixit amator.
 Iamque agitat ſecum, qualem ſe candida primo
 Intulerat thalamo, cum non adſueta rubentis
 Tempora velarent, & pulchram flammea frontem,
 Purpureasque genas. Mox blanda gaudia noctis
 Cogitat, amplexusque novos, zonæque ſolutæ
 Primitias verſat. Qua dici voce maritus
 Cæperit, atq; pater, nunc clamat nominis huius
 Dimidium ſuperſeſſe ſibi. Mox ultima tangunt
 Tempora mærentem quanto pallore jacentis
 Semianimos artus, & languida viderit ora.

Aruerat jam frontis honos, & blanda genarum
 Purpura: non oculis idem vigor: illaq; membris
 Læritia exciderat. cum trifti merſa cubili
 Deſtitui tandem vita Rutgerſia ſenſit.
 Adſtitit, ægrotaſque manus effinxit amica
 Ipſe manu, juffitque animos revocare maritus,
 Et facilem ſperare Deum. Sed quamlibet alre
 Conditus, & tremulis prætendens lumina guttis,
 Conſcia ſigna dolor tandem dedit. undique totus
 Prorupit lacrimarum imber. Patremque ſecuta
 Iam miſero cum fratre ſoror, ſuper ora parentis
 Languidulæ, luctum teneris ploratibus auxit.
 Donec deficiens poſtremaſ illa reliquit
 Dilectis animis voces: Si nomina gentis
 Inclita, ſi proavos didiciſſent fata vereri,
 Debueram ſuperſeſſe diu. Non ſtirpis egemus,
 Non animi. Torvæ deſpectant ſtemmata Parcæ.
 Nobilitas ſub morte jacet. Si reſpicias ævum;
 Sum viridi propior, rapimur melioribus annis.
 Sed ſatis eſt, vixiſſe parum. Sine labe tenemus
 Quicquid id eſt vitæ. Non obſtat fama pudori
 Decolor. Innocuo candore extenditur atas,
 Quam ſpoliant annis ſuperi. Nec Numina culpo.
 Quicquid in hac pulchrum potuit contingere vitæ

Contigit. Ingentes animi fratrisque, virique
Sufficiunt fama. Consuevit regibus ille,
Et quondam Arctoum decuit, dum vixit, Achillem
Ad Batavos hoc teste loqui. Successibus istis
Excusant superi funus crudele, necemque
Erepti juvenis. Nunc latum calcat olympum
Sublimis, laudesq; suas Rutgersius audit.
Cui comes insignis spoliis Gustavus opimis
Ingreditur, domitumq; Albim, Rhenumq; stupenti,
Hostilemque Istrum cladesque, & funera sceptri
Austriaci, raptasq; aquilas ostentat, & urbes.

Sed plures titulos possum jactare mariti,
Si pateris. Toto tua sunt vestigia mundo.
Prætereo Venetos plausus, & præmia tanta
Adriacæ gentis, inculpatumque favorem
Principis Arctoi, nostræque insignia terræ.
Plus est, quod tribuunt populi. Sic deniq; palmas
Decerpis, dum cuncta tenes, dum nomen ubique
Surgit, & à toto laurus tibi plestitur orbe.
Hunc ego conscendi thalamum, dum fata sine-
bant.

Vt caream cunctis: hoc dicar conjuge felix.
Ah quoties lassos animos complexibus istis
Permulsis! quoties, post non mortalia magni
Ingenii monumenta, meis defessus in ulnis
Ardores posuisti illos, mentemque levasti!
Nunc aliud superi decernunt. cedimus illis.
Cedimus, ô conjux, & tristis vertitur ordo,
Crudelesque vices fatorum. Muneris unum
Hoc teneo, dilecte, tui CONTEMNERE MORTEM.
Dedidici trepidare, & præceptore marito.
Profeci: Quantum restat, nunc denique fructus
Accipe celestis doctrinæ. Parce querelis
Meque, tuumque animum, teneramque accendere
prolem.

Non opus est lacrimis. Amissa conjuge grande
Posteritatis habes solamen, pellice tanta
Offensam nemo, contestor Numina, vidit,

Dum

Dum vixi. licet ambires manifestus amator,
 Notaq; flamma foret. Nihil est cur cedere nolim.
 Cedo bonis. heres hæc nostri nominis esto.
 Quin superant geminæ suavissima pignora prolis,
 Hæc requies. marentis erunt: hæc sæpe parenti
 Effigiem matris referent. in utroque supersum.

Hinc gravidæ demum lacrimas. & sæpe repressas,
 Non tenuere genæ. Cum ducens pectore ab imo
 Ingentem gemitum, natamq; amplexa, severis
 Invidiam fecit superis. Ah divider, inquit,
 Divider, ô miserranda; nec istam cernere lucem
 Aspera fata sinent, qua formosissima tædas
 Aspicias, thalamosq; tuos, insuetaque disces
 Gaudia. nec teneram velo præcingere frontem
 Ipsa parens potero. nequiequam ornata requies
 Maternas fortasse manus. oculiq; pudici
 Latitiæ tantæ præclara teste carebunt.
 Sed scelus est pugnare Deo. Tibi candida fata
 Evolvat Lachesis. maternaque tempora vince,
 Ut mores. lacrimasque patris solare verendas.
 Tu quoque, nate, vale. Quas pressit avunculus olim,
 Illustres insiste vias; ad maxima niti
 Arduus, & famæ non degenerare paternæ.
 Dicenti iniecit dextram, crinemque solutum
 Immitis secuit Proserpina. Labitur illa.
 Postremoq; virum gemitus, lacrimasque cientem
 Cbruit amplexu. Discedens umbra piorum
 Concilia ingreditur, camposque, nemusque patentis
 Elysii. Occurrunt trepidanti, & cuncta stupenti
 Penelope, fidamq; trahens Alcestida secum
 Laodamia. locant omnes mediamque reponunt
 Exultantem animam. Circum secunda Favoni
 Aura parit flores; dulcique adspirat odore
 Narcissus. viola que, & languentes hyacinthi:
 Sacraque divisas formoso tegmine frondes
 Explicat, & molli laurus complectitur umbra.

Ad CIVITATEM HAMBVRGENSEM.

Cum ibi ageret HUGO GROTIUS.

SIllicet erectos animos virtute mereri
 Indigena, & quondam generosa superbia laudi est;
 Attollas Hamburga caput, dum Grotius illud
 Eligit exilium: dum cunctas præterit urbes,
 Proscribitq; orbem & contentus sedibus istis
 Aeternos plausus populorum, ac præmia famæ,
 Virtutesque suas muris felicibus infert.
 Stat Tarpeja domus, adsertoresque Camillos,
 Intrepidus Paullos, bellorum fulmina jactat
 Scipiadas, Fabiosque suos, & mille triumphos,
 Et famulos reges, & adactum legibus orbem:
 Quas quoque nunc solo sacrorum horrore tuetur
 Deditus immensæ dominæ: patrique Tonanti
 Magnanimos proceres ista prostermit in arce.
 Fluctibus injectum marmor, Thetidisque superbum
 Connubium ostentat, & classes Adria centum,
 Seculaq; imperii, & privatis subdita sceptrâ.
 Scilicet undantem spatiosa Lutetia turbam,
 Confusos populos, totumq; in manibus orbem,
 Ut titulos, laudesq; refert. Quocunque merentur
 Attonitis Vrbes clarescere nomine terris;
 Opponas hunc, diva, virum. Si cætera famam
 Facta negant, toties jam cognita navibus Eos,
 Arctoasque undæ, nigrumque occasibus æquor:
 Grotius in laudes satis est, clarissimus exul.
 Hinc animos præsume tibi, testataque divos
 Nil hoc nobilius cognosci nomine jura,
 Et nusquam par stare caput. Non mania tanti,
 Alma parens, æquata polo, famosaque moles
 Murorum, mundique stupor. Majora parantur
 Culmina, & aggeribus monumentum firmitus istis.
 Tutela æterni decoris, quod tempore nullo
 Vincendum adsurgat post secula. Grotius hospes.
 Invidiæ sed tanta pates. Quod quilibet optat,

Mundi

Mundi vota tenes. Dumq; omnes explicat undas
 Flavus, & immenso Tethyn complectitur alveo,
 Quod Rheno exprobrat tumido, vitreoq; Visurgi,
 Albis habet; cælo ac superis gratissimus amnis.
 Ipse licet septem solvatur in æquora portis,
 Et Pharias Nilus non exeat unus in undas;
 Huic decori cedat tandem; fassusque minorem
 Eridanus nostro vinci testetur ab Albi,
 Nec Phaëthontes tanti pudet esse quadrigas.

Aonides Musæ si non sine numine vestro
 Procedit carmen, heic totæ adstare Divæ,
 Et faciles donate undas. dum laudibus istis
 Obruimur, tantisq; animus non sufficit oris.
 Est aliquid tota Phæbum conquerere Cyrrha,
 Cum recipit laudem virtus, & carmine fas est
 Complecti, quodcunque probas. cum plurima vates
 Imputat, & magnis aliquid donare canendo
 Persuadet titulis, nec solus inutilis adstat.
 Grotius excessit famam. Non teste poëtâ
 Tantus eget. Crescant plebejæ carmine laudes.
 Quos sua defecit virtus, damnatque stupentis
 Ingenii torpor, alieno vivere tentent.
 Grotius ipse sui precium est sibi. Mollibus annis
 Gloria complexa est infantem, atq; ambiit ultro.
 Et prope nascenti dulci se federe junxit.
 Præripuit virtus annos, doctrina senectam,
 Et genius pubem. Iam laudatissimus ardor
 Iunxerat Aonides Themidi. pariterque stupebat
 Nobilis Haga sonum citharæ, responsa tribunal.
 Mox animus laudisq; capax, & passus amore
 Musarum, magnis ultra virtutibus actus,
 Deditatus humum, fretus felicibus ausis
 Intulerat cælo curas. Iam brachia Cancri
 Ostipedis nitido discebat quærere cælo.
 Iam puer Idæus obliquam flexus in urnam
 Nectare permistas fundebat notior undas,
 Quaq; jacet verso languens remone Bootes,
 Quaq; comes Bacchi nitido consurgit Olympo.

Ampelus, & fractæ reparat discrimina vitis;
Omnia Grotiades lustrat, terramque, polumque
Subjicit ingenio. Dumq; inconsulta juvenus
Eructare merum, lusu producere noctes,
Et Venerem properare, vagæq; libidinis æstum
Quætere, & infando gaudet distinguere luxu;
Grotius evectus magna per sidera mente
Ingreditur, cernitq; Deum sub quolibet astro.
Hæc sibi lassatus studiis majoribus olim
Laxamenta dabat, viridi maturior ævo.
Vix tria lustra puer, superis mirantibus ipsis,
Egerat, & totum discendi exhauserat orbem,
Terrueratq; viros. Quicquid Romana vetustas
Tradidit, & nunquam perituris Græcia chartis
(Credite, nam manifesta fides) se pectore totum
Condiderat nondum juvenis. Complexa venustum
Ingenii florem formosa Lutetiâ magno
Exhibuit Regi nondum lanugine picta,
Nota tamen populo Musis felicibus ora.
Adstitit Henricus puero, blandeq; rubentem
Regali tractare manu gavisus, honorum
Omina præmisit. jungensq; ad munera laudes
Insigni pulchram cervicem torque revinxit,
Pieridum plaudente choro. Sed patria tantum
Poscebat civem. Plus scenæ debuit isti,
Quam studiis, quam mille libris. Sit magna Platoni,
Major Aristidæ, vel saltem verior exstat
Gloria. Sed minus est illic. Complexus utrumque
Grotius, auspiciis ad publica grandibus usus,
Profecit, quantum licuit civique modesto,
Atque Senatori, dein libertatis amanti.
Hæc laudis tunc summa fuit. Quod defuit unum,
Fortunam destruxit. Erat quod Gallia Belgis
Objiceret, Batavoq; insultans Sequana Rheno.
Hunc quoque decurrit virtus pulcherrima Circum
Major ab ærumna. Placidus inglorius undas
Navigat, imbellique jacentia cæcula somno
Magnanimus Tisphys. Cum toto carcere laxat

Æolus immites fratres; jamque omnia versant
 Africus, & merfis infamis classibus Auster,
 Et pelagum sibi quisq; rapit: tunc emicat ille
 Contemptor fortunæ animus, clavumq; reducit
 Non rudis undarum, donec constantia ventos
 Frangat, & invitis subducat carbasa nimbis.

AD PETRVM CYNÆVM IC.

Cum primo Lugdunum Batavorum venisset.

DVM mea civiles exercet cominus iras,
 Æternis disjuncta odiis, teriturque, teritque,
 Consumitq; suas in se Germania vires:
 Hæc placeat, Cynæ, quies, quæ candida vestris
 Donatur populis, & blanda in pace Cæmænas
 Lata fovet, placidæq; lubentes imputat urbi,
 Horribili procul à bello. Dum fortiter hostes
 Auriaci virtus Batavis à finibus arcet,
 Et late invisum secernit victor Iberum;
 Heic liceat secûra meis dare tempora Musis,
 Innocuisq; sacris: & quas ego semper amavi
 Gambrivios procul, & nostrum semotus ad Albim,
 Heinsia dæque tuasq; stupere, & cernere laudes.

Illustres animæ, quas multum cognita virtus,
 Famaque virtutis tantæ pulcherrima merces
 Iunxit, & ad summum provexit plurima culmen
 Invidiam supra elatas, vestris ego, vestris
 Laudibus excitus, & tantæ numine famæ,
 Quam dudum immenso late increbrescere mundo
 Attonitus specto, Belgarum in finibus adsum
 Virtutum cultor tantarum. Heic terminus esto,
 Et votis sua meta meis. Heic non ego sortem
 Deposco mihi, Cræse, tuam: non quicquid & Indus,
 Et jactat deformis Arabs: quodq; imputat aurum.
 Hermus avaritiæ, vel Lydius egerit amnis;
 Et quæ præterea populus miratur, & optat.
 Hoc mihi sufficiat, quod vos ego nomina tanta,
 Expositos, facilesque coli, non turpiter audax,

Et

Et nec adulator fœdus, sed castus amator
Musarum, Phœbique, & pulchri cultor honesti
Cominus admiror, meruique admissus amari.

Ad HIERONYMVM VOGLERVM,
Conf. Hamb.

SI vacat ad parvas animum submittere curas,
Magne pater patriæ; si mens, mens æmula cæli,
Nata supra vulgum fastigia quærere Divûm
Tantum habet à studiis, patriæque laboribus otii:
Huc vultus, oculosque illos, & tempora circum
Splendida formosis nivibus, si forte meretur,
Ad civem desceſcte tuum: placidasque secures,
O nulli invisas, quas nemo protinus odit,
Et mea conspicuos dimitte ad carmina fasces.
Tandem etiam, lux Gambrii, decus addite Divis,
Tandem etiam adplaudens, quantum mea carmina
possunt,

In laudes adsurgo tuas; & fervidus inter
Erigor arduos cives, non degener olim
Incola, nec patriæ, (faveat fortuna) pigendus.
Erigor, & tantæ virtutis nobile culmen,
Divinam mentem, quæ nunc de sede curuli
Prospicit, & placido disponit singula nutu,
Admiror, tacitusque precor: in secula vivas.
Magne senex, tardeque tuos pia numina canos
Invideant patriæ: tum vox ea vivat in annos
Æmula Nestorii mellis, qua scilicet omnes
Affectus populi, possessaque pectora flectas,
Vel Laërtiades, vel nostræ Tullius urbis.
Quam veneratur, amatque, & multa laude senatus
Excipit, egregias cui reddit Curia voces,
Præsidio generosa tuo, laudataque in omni,
Quantum fama potest laudare, & nobilis orbe.
Scilicet invicto quod surgit patria fastu
Hactenus, & tantas ostentat splendida moles,
Immensasque minas murorum, æquataque cælo
Quod sese excedit, spatiisque ingentibus ambit

Con-

Contractas quondam metas, quod fervida crescit,
 Dimidia parte aucta sui, profertque subinde
 Aggeribus fines, & mania manibus addit:
 Id, pater, id debere tibi, & virtutibus istis,
 Invidtoque animo, qui cum feliciter urget
 Ardua, ab egregiis emergit fortior ausis,
 Vna voce patres patriæ, civesque farentur.
 Quos inter membrumq; urbis, vel portio nostræ,
 Et populi pars una tui, canos, pater, illos
 Rite colens, reliquis multus plaudentibus adsto,
 Et voces conjungo meas cum vocibus istis.

AD CLAUDIUM SALMASIUM,

*De stupendo & admirabili casu, qui in Hollandia tem-
 pore pestis contigit.*

Maxime Salmasi, si te tua Gallia tandem
 Restituit miti cælo, Batavæque ruinæ
 Subduxit fortuna caput, dum Leida nefandis
 Cladibus obruitur, vastamque vagata per urbem
 Dira lues mortem divulgat mille figuris,
 Et centum manes urna confundit in una
 Ingenium crudele necis: si salvus oberras
 Ante Ararim patrium, seu te latissimus ænis
 Sequana præreptum fato, ripaque salubri
 Detinet, ut quondam, clamabo munere tanto
 Compensare nefas superos, leviusque videri
 Quod Batavos pressit dicam te sospite damnum.

Hei mihi, quam fæde cœli inclementia pulchris
 Manibus incubuit! Hei quanto turbine fatum
 Incidit in populos, raptamq; à sedibus urbem
 Fruit! Attonitæ, grataque à sede revulsæ
 Excessere Deæ. Passa est languescere Phœbi
 Ira Deum lauros veteres, mæstumque Lycei
 Prætendi foribus taxum. Per funera Pallas
 Ingreditur, speratque fugam. sed Palladis ales
 Funestæ bubo feralis præsidet arci,

Carmineq; in viso miserum, post omnia genti
 Dividit augurium. Nec jam Bachatur in una
 Vrbe furor tabis, plena diffunditur ira *tabis*
 Vis superum. Iam mille rogis Hollandia densat
 Funera, jam totis cumulata cadavera campis
 Vix recipit tellus, succumbitur undiq; morti.
 Nec tamen interea, dum formidanda reponit
 Crudeles Libitina vices, scenamq; tremendam
 Instruit, & rabido præbet spectacula Diti,
 Dedidicit præcox solitum fortuna jocari,
 Infansve rogis aufert Venus improba ludos,
 Obluctata Diis, mæstisq; illudere fatis
 Obvia, & immiti componere tristitia risu.

Infelix Ægle, cum toto corpore pestem
 Proderet, invenit qui vellet amare cadaver,
 Blanditiasque suas, & persuadentia verba
 Inter busta loqui. Ne tanti nescia fati
 Posteritas scelus esse putet tacuisse furorem
 Eximii juvenis, me tandem tradere famæ
 Insolitos ignes, sumptosq; ex morte calores,
 Et facinus, Cytheræa, tuum, & ludibria gnati
 Impulit Aonius complecti versibus ardor.
 Tu faveas perculso, & non audita canenti
 Maxime Salmasi, si nondum desit esse
 Fabricius quocunque loco, tantiq; penates,
 Vt quondam, grato venientem poste receptant,
 Certabat Batavis Ægle formosa puellis
 Moribus, & vultu. Sed vili in plebe relictam
 Fortunæ pressabat onus; nec honoribus ullis
 Conspicuos referebat avos, sed paupere cultu
 Excludebat opes, centumq; in corpore dotes
 Servitio, & tristi famulandi sorte premebat.
 Non oculos tamen effugit, laudemque juventæ
 Ille decor formæ, paupertatique pusillus
 Intervenit Amor. Non ulla fidelius ardet
 Fæta opibus, fastuq; suo, licet undique collo
 Illudant gemmæ, rutiletq; in vestibis aurum,
 Et moveat tenerum lasciva superbia corpus

Mille modis, fiatque gradu manifesta libido.
Egregius Coridon, & Thyrsis viderat Æglen.
Thyrsidis ardori facilis concesserat Ægle,
Et votis movet oris honos, & vividus ævi
Sanguis, & insigni volitans à fronte venusta
Cæsaries, florensque nova lanugine mentum.
Ille quidem ambibat magnis ardoribus Æglen
Fidus amans, totoque undabat pectore flamma.
Nec leviter redamat, rudibusve caloribus illa
Respondet juveni. Sed quo conspectius ambos
Vreret, immani documento explorat utrumque,
Conjungitque illum feralibus ignibus ignem
Immitis Lachesis. Teneris contagia membris
Dividit, & toto extendit se corpore pestis,
Affligitq; Æglen. arent fervoribus ora,
Quique rubor teneras formoso flore puellæ
Tinxerat ante genas, atroces ducere flammæ
Incipit. acceptum venæ sensere venenum.
Irrequieta tenent lethales corda calores,
Pertentantque caput. Totam juraveris Ætnam
Invasisse artus. Steropen tractare cerebrum,
Forcipeq; immani præcordia vertere Bronten.
Iamq; ejecta domo secreto secubat horto
Non semel infelix. & morbo tristior omni
Illa fuga est. cingit miseram mastrissimus horror
Vastitiesq; loci. tabi, fatisque relicta
Nequiquam comites, dominamq; inelamat, & alta
Pescens voce Deos, aversos sensit utrosque,
Et precibus furdos. Pavitant ad iussa ministræ,
Languentemque procul spectant. Sic forte viator
Funestum Triviæ sacrum cum conspicit, horret,
Divertitque viam. rapido sic fulmine læsum
Horrificat mentes, devitaturque bidental.
Thyrsis adest, animumq; in mille pericula durat,
Fortis, & infestis queritur convitia Parcis,
Testaturq; Deos: si pænas sumere certum est,
Sufficio in pænas dilectis parcite membris,
Inque virum transerte iras, fatisque malignis

Hoc mactate caput. Summa mercede puellam
 Compensare iuvat, & vitam morte pacisci.
 Talia jactantem quantumvis languida virgo
 Increpat, & damnat votum juvenile, precesque
 Opponit precibus. Pallenti brachia collo
 Induit, attrectatque lubens morientia membra
 Thyrsis, & a velli negat imperterritus illis.
 Nec timet ille luem: sed basia mixta veneno
 Sumit, lethalemq; animam trahit oscula libans,
 Confunditque sua. Tangit pia dextera virus,
 Et meditatur opem, flagrantiaque ulcera mollit,
 Effingitq; manu Venus ipsa jacente puella
 Suscitatur ardorem, mediisque ex ignibus ignes:
 Præcipitat, morbique incendia miscet amori.
 Sentit amans juvenis gliscentem pectore flammam,
 Permittitque sibi postrema auferre puellæ
 Gaudia, præsentisque ardens discrimina lethi
 Amplexu bene credit emi moderatius Hero!
 Iacet amatorem. quantumvis æquore vasto
 Sustinuit tentare viam, jactansque profundis
 Fluxibus, & trepidæ portendens brachia amicæ
 Oscula Leander tanta mercede redemit.
 Thyrsis amans famam capti majoris habebit,
 Donec erit teneris petulantia grata puellis,
 Et sine fronte Venus, juvenesque audere parati
 Vim placidam, & lecto confundere vota calenti.
 Ægle passa virum, tepidis amplexibus æstum
 Digerit, & morbo nondum defuncta venustum
 Discit opus. facilis Clotho miserata puellam
 Sustinuit fufum. tristes Venus ipsa sorores
 Exorat complere colos, repetitaque pensis
 Nestere pensa novis. Vidit ridere coactam
 Thyrsis, & invisas lusu transmittere febres.
 Ipsa favet morbo, & mavult ægrota videri
 Arcarum secura, necemque evincit amando,
 Grataturq; sibi, cupidisque incincta lacertis
 Thyrsidis, infandos sentit cessare calores,
 Et sic sanari jactat debere puellas:

Fera-

Fer
 Ips
 Pol
 Sic
 Cre
 Col
 Inst
 Fam
 N
 Mu
 Offi
 Thy
 Ostr
 Et n
 Det
 Flau
 Pro
 Alm
 Exig
 Spec
 Atte
 Plau
 Con
 Pulc
 Tifip
 Invis
 Rum
 Inqu
 Sang
 Indo
 Corr
 Ferte
 Thyr
 Inne
 Inst
 Me si
 Aufp
 Et G

Feralemq; luem, quam non lenire Machaon
Ipse, nec innumeras miscens Epidaurius herbas
Possit, in amplexu juvenis mitescere jurat.
Sic nos Eurydicen vitam sumpsisse priorem
Credimus, & blanda victam dulcedine tabem
Complexu cessisse viri: quam pectine sacro
Instructum, faciliq; lyra penetralibus orci
Fama est, Elysioq; ausum succedere luo.

Nec satis est Æglen mæsto consurgere lecto
Munere fœlivi juvenis, lepidoque reſectam
Officio Veneris. geminant miracula Parcæ:
Thyrſin Di tutantur. Habet quod Belgica mundo
Oſtentet, ſeros jubeatque ſtupere nepotes.
Et nunc ille ſuam tutis amplexibus Æglen
Detinet. ipſa faces præfert, optataque fronti
Flammea prætendi patitur, Geniumq; calentem
Provocat, & ſublimi Hymenæum voce laceſſit.
Alma Venus, comiteſq; Deæ, formoſaq; proles,
Exiguo cum fratre Jovis nubentibus aſtant
Spectatumque Deos cælo deſcendere cogunt,
Attonitos monſtris audacibus. Emicat inter
Plaudentes juvenes generoſo vertice Thyriſis,
Conſcius ingentis cæpti, dextraque rubentem
Pulchrius, oblitamque mali deducit amicam.
Tiſiphone procul infauſtis evincta colubris,
Invidia manifesta ſedet, pectusque dolore
Rumpit, & inſana vellens à fronte Ceraſtas
Inquinat horrendo feralia peſtora tabo,
Sanguineamq; vomit ſaniem. Sed pronuba Cypris
Indomitam, & fruſtra jaſtantem à vertice virus
Corripit, & rabidam cæco demittit averno.
Ferte roſas juvenes, & ſparcite floribus Æglen:
Thyrſin formoſæ myrto decorate puella,
Innexique manus feſtæ ſolemnia lucis
Inſtaurate choriſ, & blando ducite cantu.
Me ſi fata volent melioribus ire per altam
Auſpiciis Cyrrham, Muſiſque faventibus uti,
Et Genio, forſan famam ſperare jubebo

Thyrfin, & æternis dicetur versibus Ægle.

Interea quanto disponant ordine fata,
Salmasi, superos mecum mirare potentes.
Sic lætas tibi fata vices, immotaque donent
Gaudia, & æternis æquent cum laudibus annos,

Ad FRIDERICVM LINDENBRO-
GIVM. IC.

SI placet audendi, vir maxime, nobilis ardor,
Cum sese excedit, fastiditq; ignea vulgum
Vis animi, stimulosq; sibi ferventior addit,
Pulchræ laudis amore calens, imitataq; cælum
Inclita, conari quiddam excellentius audet:
Sis facilis, mitisque mihi. Sublimior ibo,
Si laudis mihi pandis iter, tacitoque favore
Erigis, & capiti, quæ nunc est, detrahis umbram.
Scilicet, est aliquid stolidum contemnere vulgus,
Et multum placuisse tibi, te iudice, tanto
Privatam sperare olim decerpere laurum.
Et aliquid ducibus vobis, ô lumina mundi,
Vulgari non ire via, secernere plebem,
Non mendicatas jactare, aut vendere nugas
Doctrinæ stolidæ, linguæq; volubilis artes.
Te duce, Lindbrogi, quem virtus, famaue tanta
Immunem invidiæ, felicibus inserit astris,
Te duce fucatas discam contemnere laudes,
Et sensim majora sequi: quo me impetus acer,
Impulerit, tangensq; animum generosus Apollo
Seductum à vulgo. Seu me Romana vetustas
Abripiet, sacrisque suis immittere mentem
Attonitam, veteresq; Urbis recludere ritus
O multum veneranda volet: Seu Græcia campos
Ostendet spatiosa suos, capietque volentem
Porticus, & magnæ quicquid tenuistis Athenæ.
Seu divina Themis centum me involvere chartis,
Et sua jura docere volet. Tu maxime tantum
Lindbrogi faveas, tacitoque laceffere plausu

Inge.

ingenium, quodcunque mihi est, calidamque juven-
tam
Digneris, præcasque tuis ad maxima votis.

De cruenta expugnatione

CIVITATIS MAGDEBURGÆ.

Magdeburga loquitur.

Hostis habet muros, cives: fortuna recessit.
Quo ruitis miseri? Nihil est. via nulla saluti est.
Frangimur, & totos ostendunt prælia Divos
Hostiles agitare manus. Cedamus amici,
Cedamus superis. &, dum non arma potestis,
Exitio nostro lacrimas date. Scilicet omnem
Bruere hanc gentem, & suprema absumere clade
Cælicolis placuit. Non defensoribus armis
Tempus eget. media dominatur Caesar in urbe,
Iratasque aquilas, & victis triste minantes
Circumagit, totasque incensis manibus infert.
Quin miseri cives, quin tantæ ceditis iræ;
Sat fidei, nobisq; datum. quin ponitis arma
Victori submissa, & vel nunc denique mentes
Tentatis mollire feras. quid ad arma reditis
Nequiquam, & tantum morituri invaditis hostem?
Hei mihi, quantus adest infestis ignibus hostis!
Hei mihi, quam subitas volvunt incendia flammæ!
Ut furit immissis, ut spargitur æstus habenis,
Iamque domos, jam templa haurit! si cætera ab-
ibunt,
Quid superi meruere? sacris abssistite testis.
Sufficiat, si cuncta ardent. defendite ab aris
Sacrilegos nunc demum ignes. Proh quanta per urbem
Exoritur cædes! Conjurant flammaque, & hostis,
Ut non simpliciter peream. Proh quantus inundat
Hinc atq; inde cruor! Video puerosque, puellasque
Alterum in alterius lapsantes sanguine. Sed pars
Maxima in igne perit. O plus quam fortia corda,
Egregii cives, quando ultima cernitis, ite:

F

Ite,

H Ite, explete animos, mediamque irrumpite turbam :
 C Atque aliqua infandæ solatia quærite cladi,
 T Et cineri vestrorum. Hei quo proceditis hostes?
 I Quo tandem vacat esse feris? An parvula turba,
 O Infantes pueri, cædis, tantique furoris
 In Materies feralis erunt? an denique perget
 T Ad cunas rabies? nulla est cui parcitur ætas?
 N Vsserunt Grajæ Neptunia Pergama flammæ,
 S Et meritas sceleris pœnas, turpisque rapinæ
 C Supplicium Troja expendit, ceciditque superba
 E Vltori spoliū Atridæ. Sed parcere tandem,
 E Irarumque modum potuit decernere victor,
 S Contentus periisse viros: nec visus in urbe
 P Fœmineus cruor, aut pueri de vulnere sanguis.
 S Vna ego quid merui? quod nostrum est denique cri-
 P Cujus convincor sceleris sævissime? Sed fac, (mens
 G Fac recte periisse, & iustas pendere pœnas:
 A Quid timidæ matres tandem, pavidæque puellæ,
 I Quid pueri potuere, & plus quam innoxia turba
 S Infantes. Pereunt alternis mortibus omnes:
 F Albi pater, pater Albi, hæc qui nunc rudera lambis,
 O Et cineres, ubi tanta fui: tu jam excipe cives,
 T Queisque hostis terram negat, in mare corpora volve.
 D Proh quam te nostras ignorans cæcula clades
 E Horrebit tanto venientem Tethys acervo;
 V Nec solitas rapientem undas; nec vertice flavo
 A Insignem, ut semper: sed tristi à cæde meorum
 D Deformem, & multo fœdaturum flumina tabo.
 D At tu, qui nostris insultas sæve ruinis
 S Victor, & ex tanta nihil urbe relinquere tentas,
 B Subsiste, & sumptos placide deponere tumores.
 N Libertas mihi tota mea est. Quid, vane, superbis.
 T Rudera sola tenes, disiectaque saxa domorum
 P Quæ superant, tua sunt. Nec longum, si licet unquam
 A Vltiores sperare Deos. Hæc diruta testæ,
 G Et lapides servire doce. Dum cætera desunt,
 T Huic aulæ dominare ingens: hucusque furori
 t Audaci licet esse tuo. Concedimus ultro,

Quas

Quas perquisis opes. Facilis jactura bonorum est;
 Ipsa ego non capior. Est quæ sibi libertatem
 Exitio bene credat emi; vitamque suorum
 Inclita non dubitet tanta pro laude pacisci.

Ad DANIELEM HEINSIVM.

Cum Lugdunum Batavorum venisset.

P Hæbe pater, Musæque, & quicquid magna Deorum
 Lugdunum veneratur, habetque in sedibus illis,
 O multum salвете mihi, si numina fas est
 Mortali salvere, & si salvere Deorum est.
 Quærimus hospitium. date in ista sede morari
 Di Batavi, & vestris merear succedere testis
 Advena, propitiasque mihi, multumque faventes
 Experiar castas, tua numina, Leida, Camænas.
 Scilicet est tanti patriamque, meosque penates
 Deferere, Arctoumque Albim, qui mille per urbes,
 Et populos, nostra deductus origine, volvit
 Vim flavam undarum: Sceptribusque superbior hæres
 Famosis pariter Rheno succedit, & Istro.
 Est tanti turesque tuas, æquataque cælo
 Mænia, surgentesque minas, & ad æthera ductas,
 Inclita Gambrivium, tantasque relinquere moles,
 Mutatas meliore loco; dum vestra stupere
 Lumina, facundi; licet sacra ora tueri
 Heinriadæ, ô Batavi, & voces haurire disertas.
 Heinsius est tanti, propter quem saxa Cyclopum,
 Et Scyllæ rabiem, formidatamque Charybdim,
 Et cæcas ausim Sirenum accedere rupes
 Impavidus, peragremque tuo, miserande Promethen,
 Supplicio infames scopulos, vel quæ loca Tigris
 Impiger, & plus quam famosus carmine Hydaspes
 Immenſis lambit inculta, & dividit undis.
 O quis erit, qui me centum felicibus alis
 Subvectum, plebemque istam post terga videntem
 Aonio sistat monti, castisque fluentis

Immergat cupidum, & sublimi carmine donet
 Heinriadem cantare mihi, tot dotibus auctum
 Undique in exemplum pulchris, seu latus amator
 Formosâ infusus Rosâ, florentibus annis,
 Phœbo non indigna canit, sēclisque futuris
 Ipse suos lepidis transcribit versibus ignes.
 Seu cum facundo stupefactas fulmine mentes
 Attonat, euectusq; tibi concurrere, Tulli,
 Audet, & ambigam palmam facit, aut facit æquam.
 Sive tot egregiis sordes, maculasque poëtis
 Abstergit, primusq; docet, quid carmine in isto,
 Quod lepidus patria vates cantabat in Ascrâ,
 Arcanâ lateat Sophiâ, quantum Venusinis
 Abstrusum salibus; quæq; hætenus omnibus una,
 Nec de plebe viris, obsedit opinio mentem,
 Tollit, & inflatum jugulat post omnia Nonnum.
 Seu cum Cecropii irrumpit secreta Lycei,
 Socraticumque larem, & quodcunque à plebe remo-
 tum

Porticus edocuit rigidos antiqua magistros:
 Virtutisque præit cunctis iter, invisamque
 Præcipit (ô divinum animum!) contemnere mortem.
 Sive viros, & signa refert, Martemq; Batavum,
 Et debellatas Belgarum viribus urbes,
 Ejectumq; hostem, & victoriâ Principis arma
 Auriaci, clarosque Duces dextraque, fideque,
 Victura æternis commendat nomina chartis.
 Eximium ardorem! Nec enim certamine ab uno
 Sat laudis retulisse putat: verum undique palmas,
 Et quot sufficiant multis, feliciter unus
 Colligit, & toto jactat sua robora Circo
 Inclitus, haud una præcinctus tempora lauru.

Hunc mihi nunc Batavi, prisca gens æmula Romæ.
 Germanis vicina meis, sed nec minor illis,
 Exhibet, & nostro facilis permittit amori.
 Et mihi nunc (illuc vadunt mea vota, nec ultra)
 A vultu pendere viri licet, atque fruisi
 O dudum dilecta anima. Nihil additur illis.

Sufficiat. Dimitto Deos, lassataque votis
 Numina sæpe meis. Teneo, quam quarimus, urbem,
 Sequē lubens nostro totam Batavia mater
 Imputat ardori: & qui multo est amplior illa,
 Heinſius ignoſcit, cupidumq; admittit amantem.

AD CIVITATEM LEIDENSEM.

*Pro Oratione, de obſidione & liberatione ejuſdem Urbis An-
 no 1632. 4. Octob. à ſe habita.*

INclita Lugdunum, cujus devinctus amore
 Cunctatur, revocatque pedem, ſenſimque propin-
 qua

Dedidicit blandus miſceri Doride Rhenus:
 O Dea, quam virtus, & tantarum ærumnarum
 Gloria non ſimplex, totieſque repulſus Iberis.
 Diis miſcet ſuperis, & dat conſidere cælo:
 O ſalve formoſa mihi, non viſta tot armis,
 Ut ſemel intumuit virtus, & prodiga lucis
 Frangere fortunam, tantisq; laboribus arſit
 Spes Batavas audax, libertatemque tueri,
 Et fatis aperire vias: O terror Iberi,
 Hæſperix ſcopulus! quàm plenis viribus acer
 Hoſtis, & indocilis vinci, madiduſque cruore
 Belgarum, totisq; exſpirans vultibus iras,
 Diruere aggreſſus infeſta ſub arma coactam,
 Vimque, animoſq; tuos didicit. ceu turbine rupto,
 Cum Notus Æolio dimitti carcere ſperat,
 Iamque hyemes, nimboſque, & nubila protenus ar-
 mat

Indomitus, raptatque ſuis jam cæcula votis;
 Si forte oppoſuit poſtes, & ſaxa furenti
 Rex tempeſtatum, fractus languere ſenſim,
 Compreſſuſque mori paullatim cogitur ardor.

Hinc libertatis nomen, pulcherque revixit
 Impetus; hinc cunctis ejeetus finibus hoſtis.
 Iamq; magis gladio Batavus deſcendere toto

In jugulum Hesperia capiti; avertere gazas
 Immensas, dominasque Orienti immittere classes:
 Et qua sudantes Sol abluat amne caballos,
 Virtutem proferre suam. Tot fortibus ausis,
 O nullis evicta malis, tot fortibus ausis
 Principium tu sola, atque omen, Diva, dedisti.
 Sed quantæ fuerint vires; quot strinxerit enses
 Dirus Iber; turpesque metus: ut cesserit omnis
 Obsequiis natura tuis: ut cuspide mota
 Neptunus pelagique fidem, solitosque meatus
 Ruperit, iratas immittens hostibus undas:
 Omnia deinde canam, cum me crescentibus annis
 Provehet, atque animum major diffundet Apollo.
 Adjungam illustres mentes, tot nomina nota;
 Heinsiadæ ardorem, vectamque ad sidera famam:
 Cunctumque meum, quem summis dotibus auctum
 Nunc fovet alma Themis: tum, qui nunc rectius illis
 Accessit, toto clarus Scriverius orbe:
 Et quos præterea donasti, ô inclita, mundo,
 Iunxisti que mihi. Nunc tantis laudibus impar,
 Incipio sensim magnis præludere captis.
 Tu faveas, ô Diva, & queis nunc leniter undis
 Spargeris, hinc toto perfundi flumine spera.

Ad MARCV M ZVERIVM BOXHORNIVM.

De utriusque natali, qui in annum eundem, & diem incidit.

Mensus fulvi flagrantia terga Leonis.
 Æstivam rabiem mansueto virginis astro
 Temperat ætherius Titan. Doctissime Zueri,
 (Si tamen absentis cura est meminisse sodalis,
 Nec toti excidimus) fundamus mollia vina
 Natali Genio, qui nos conjunxit eodem
 Sidere nascentes. Quantumvis largius illud,
 Marce, tuo capiti superastitit, indulsitque
 Vberius lumen; Dum me declivior afflet,

Et

Et leviter radius vix summo fulgure stringat.
 Sic nos, cum vernus quondam descenderet imber,
 Vidimus immaduisse agros, gaudente colono,
 Felici pluvia: pariter vicina malignis
 Adspergi pluviis, parcisque novalia guttis.

Fundamus Genio: fundamus & altera Parcis.
 Hæc mea fatali cumnectere stamina fuso
 Ingressæ, rudibus torquerent licia telis;
 Et tibi, materia sed de candente, cucurrit
 Nobilius, Zueri, pensum. Sic tempore junctos,
 Atq; annis, precio placuit discernere fili.
 Hinc est, quod primo fortunam ordiris ab ævo,
 Et vix dum tenera malas lanugine pingens
 Auspicium sequeris famæ; traherisque, rapisque,
 Ingentemque animum magnis successibus æquas,
 Interdum superas. Dum nos post terga relictæ
 Fatorum invidiam querimur. tardeque movetur
 Impetus, & timidis languens conatibus ardor
 Deficit in cursu. Ceu littore sapius uno
 Descendunt geminæ puppes, pariterque rudentes
 Excutiunt, pariter remis propiora laceffunt
 Æquora; dissimili fato. Dum fortiter illa
 Fluctibus indomitæ nequiquam aversa, ferentes
 Explorat zephyros velis, portuque potitur
 Iam pelagi secura prior. lentatur in undis
 Altera, degeneremque trahit gravis unda carinam:
 Sæpe etiam mergit. Vel eodem pulvere Circi,
 Carceribus currus cum præcipitantur ab iisdem,
 Admissique ruunt pariter. volat alter, & addit;
 Diffunditque feris, spargitque undantia lora,
 Ferventique rota metam transitque, caverque.
 Alter destituens frenum, temone revulso,
 Hæret, & in media excussus spem fallit arena.
 Hanc mihi nascendi sortem cum fata dedissent,
 Non spes ingenii puerum, non indolis ardor
 Eripuit plebi. Non pondera divitis auri,
 Non celebres utroque atavi de sanguine ducti
 Addiderant fastum. Sed opum, sed stirpis egentis.

Quod potuit, solos animos fortuna reliquit,
Indomitos, laudiq; pares nisi fata negassent
Liberius cælum, & pubente ætate magistros
Vt decuit, similesque tuis; quos mollibus annis
Indulsit fortuna loci, superique faventes,
Et magnæ virtutis avus. Qui vix pede primo
Conantem gressus, & adhuc materna petentem
Vbera, sollicitans felicia semina mentis
Virtuti adseruit primæ, famæque capacem
Fecit, & ingenio teneras circumdedit alas.
Tale rudimentum, Zueri, crescentibus annis
Leida, auxit, facilesq; Deæ, quas lenibus umbris
Iucundæ tiliæ, formosæque detinet unda
Pegaseis potior; postquam Parnassia rupes
Viluit, Aoniisque latex, & Castalis aret.
Heic te materiem laudis, virtutis amorem,
Sacraq; Musarum, nulli tangenda profano,
Intonsus docuit sub qualibet arbore Phœbus.
Iamq; puer famæ manceps, adsuescere magnis,
Quos Batavi mundo jactant, Heroibus avus,
Seu generosa ingens obverteret Heinsius ora,
Mansuetusq; senex platano Scriverius ampla
Suppositus, lepidò deduceret ordine Musas;
Quolibet occurso studio incrementa dedisti,
Ingenio stimulos. Sic præceptore parente
Magnanimus tiro Pyrrhus, nutritus in armis,
Ardorem adsumpsit, quoties occurreret Ajax,
Aut aliquis Sthenelus, quasq; olim effudit in hostes,
Hauserat ex ipsis Tydidæ vultibus iras.
Auspiciis tantis ingressus candida famæ
Omina, quod superest vitæ sperabis, amice,
Fortuna transire pari. Quod Apollo Batavus
Et Lugdunensis Pallas tutela Lycei
Annuat, Ipsa tibi trabeam, plausumque juventæ
Ambiit, ipsa suas vestigia fecit ad arces.
At mihi florentes incertitia distulit annos,
Abiectusque labor, præceptorumque meorum
Fatalis stupor, & vesana libido docendi

Quis

Quisquiliis. Iacuit, quantum fuit indolis alta,
Oppressum tenebris, immortaliq; veterno
Defecit. cecidere animi, languorq; malignus
Forſitan auſura preſſit primordia mentis.
Sic ego ludibrium fati, ter quinque per annos.
In panam vixi. Donec mea vincula rupi;
Evicitq; dolor tandem ſecernere vulgum:
Meque mihi adſerui: devitatoque viarum
Limite plebejo, Cyrrham tentare patentem
Præſumpſi, & doctas clam ſollicitare Camænas,
Sepoſitus fidis laribus, teneriſque libellis
Elicere, & tacito Phœbum concludere teſto.
At veluti, qui ſe prædoni forte viator
Eripuit, celerique fuga vicina petivit
Camporum ſecreta, metuq; paventia membra
Abdidit in ſilvas, animo redeunte, ſalutem
Molitur quacunq; via. ſed devius error
Suspendit trepidum; tenebrisq; exterritus ipſe,
Et triviis centum, quo pergat tramite nescit,
Conſumitq; metus primos majora timendo.
Sic juveni, ſtudiisq; vago, dumq; omnia tento,
Incubuit gravior ferme fortuna, ratemque
Imbellem, pelagique rudem, ſine remigis uſu,
Et viduam clavo, nec ſidera certa notantem
Expoſuit ventis, & vaſtis intulit undis.
Exiguum eſt, Zueri, quod viximus, undique ſævis.
Raptati fati. Vnum eſt, quod numina magna
Excufare queat, Batavos viſiſſe, tuique
In partem veniſſe boni. Nec diſtulit ingens
Heinſius amplexum. ſubitoq; adſueſcere famæ
Iuſſit & audaci Muſa tentare Merillam,
Ardoremq; animi, ſi quis ſupereſſet, amando
Exerere, innocuoq; laceſſere carmine Cyprini,
Nec tuus ingreſſo primos Sriverius ignes
Deſuit. ille manu placida, mitique loquela
Suiſtinuit timidum nec adhuc bene nota tenentem
Sacra manu. Non Cunæi notiſſima virtus,
Non tuba Barlæi, Non blandi Voſſius oris

Abnuerant junxisse manus, geniumque calentem,
Audentemque aliquid magnus Salmasius auxit.
Æternis monitis. Produxit denique totum,
Exhibuitque sua prudens Hugenius Hagæ.

Iamque aliquo poteram famam sperare videri.
Carminē. Prævertit sidus, quod presserat ante
Nascentem, fatumque annos extendit in omnes:
Et me præripuit Musis, mentemque molestæ
Implicuit curæ: fruticesque, herbasque legentem
Compulit immanem morborum ediscere censum.
Hæc tamen abjeci tandem pertesus, & almam
Complexus Themidem, trepidantia vota novavi.
Serus, & instabilem defixi hoc limite sortem.
Nec satis hac fortuna fuit de parte severa:
Exilium accessit. Postremam eiectus ad Arcton.
Igniculos cæli vestratæ frigore tanto
Consumpsi, totoque excussi pectore Phœbum.
Nunc demum patrium sedeo illaudatus ad Albim,
Immersus titulis legum; sterilique papyro
Immoriens, præsumo fori convitia mente,
Et miseras meditor lites, queis deinde tribunal
Personet, atque invisa reis subsellia plaudant.
Hæc inter Genio diffundo debita vina
Luce mea, pariterque tua. Speroque secundos
Postmodo successus fatorum, & mitius astrum,

VINCENTII FABRICII
MISCELLANEORVM
LIBER VNVS.

Amplissimo & Celeberrimo Viro

IOANNI BEVERO-
VVICIO,
Medico,

Vrbis Dordracenæ Senatori,

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

Arbitor ingenui candoris esse, Vir Am-
plissime, memoriam amicitiae, quam ante
annos quinque contraximus, publice pro-
fiteri. Me quidem, cum amoris Tui initia
cogito, nulla res oblectat vehementius. Nam quod in
tanta dignitate constitutus, hominem ingenio nullo,
nullis fortunis eximium, signotum, nec visum unquā,
absentem quoque, tanta subito benevolentia obrueres,
quanta esse solet, quæ maxima est: ea fortasse huma-
nitatis tuæ laus erit. Quod tamen constanter illum in
me animum retines: non nisi iudicium, & iusti consi-
lii ratio videbitur. Sed & hoc quoque forsitan non
tam mihi quam τῷ προαγωγῷ Heinsio tribuis. Nosti
τὴν προαγωγείαν, artem honestissimam esse, quæ a-
pud Xenophontem Socrates Antisthenem suum ce-
lebrat. Ea nimirum Calliam Prodicum conciliaverat,
& Aeschylum Philiæsum ad Socratē perduxerat.
Non minori affectu invicem conjunctos, quam quo

nos, conciliante Heroe nostro, haftenus ut festiuiissime Xenophon loquitur, κυνοδομεῖμεν ἀλλήλους ζητῶντες. Etenim iure conuenio fortunam, quæ, cum amicitiam Tuam indulisset mihi; quod tamen nondum coram videre & amplecti amicissimum pectus concedit, tam prolixum beneficium corrumpit. Sed & hoc aliquando fiet, postquam Batavia vestra bona tandem fide restitutus sum. Feror enim naturæ quodam impetu ad amorem vestri. Nec genium quidem ab illo calo abhorreere arbitratur Heinsius Tuus. Idque aliis fortasse jam persuadet. ἐγὼ δὲ τις ἔταχυπειθής. Sed de me quid futurum sit, nondum scio. Te saltem, Amplissime Vir, quotidie intueor, quoties in manibus sunt, sunt autem frequenter, Tuae de Vitæ termino doctissima disquisitiones. Quod si aliquid iucunditatis habet, mei meminisse; libellus iste tantisper Tecum esto, donec ipse conspectu benignissimi vultus Tui ad consummationem gaudii mei perueniam. Agnoscis tenuitatem munusculi: & pleraque horum carminum rogatu aliorum scripsi. Quo genere nihil potest esse morosius. Sed ego omnino extare documentum mei affectus cupiebam. Qui tamen animus, ubi nos aliquod fatum conjunxerit, multo notior in Te aliquando, atque illustrior existet.

VINCENTII FABRICII
MISCELLANEORV
LIBER

Ad Illustriss. BOGVSLAVM

Comitem de Lesna, &c.

Rbis Poloni corculum, Boguslae,
Spes tanta regni, spes parentis excelsi,
Qui nunc verendos magnus inter He-
roas

Regisque curas fulcit, & verecundas

Cum laude dictat Sarmatis suis leges;
Dum tanti honoris arduum tibi culmen,
Suamque famam destinat Palatinus.
Illustris anima, debitum caput cælo,
Æternitati, posterisque tradendum,
Heros beate, mentis inclitæ consors,
Quem non vetustæ stirpis arduum nomen,
Non imminentes atriis tuis ceræ,
Non mille fasces, purpuræve majorum
Ab imperito dividunt magis vulgo,
Quam pectus illud, igneæque virtutes,
Nec prostitutæ laudis, obviæ cunctis
Captator animus, non libidinis præda,
Non mancipatus improbæ voluptati,
Sed candidus, sed innocentia mystes,
Castusq; amator, & procus Camænarum,
Et quicquid usquam vel scientiæ prostat,
Vel eruditis conditum latet chartis,
Complexus in se. Signifer juventutis,
Insignis hospes urbium Batavarum,

Columenque Leidæ pariter, & decus nostrum,
 Salve subinde sanguis inclitæ gentis.
 Et si quid usquam Leida jactitat nostri,
 Ævique florem pulcher imbuit Phœbus.
 Donatque carmen, nec sinister adspirat;
 Dum limen ingens Heinſius tuus pulſat.
 Fatumque pectus tot ſcientiis infert,
 Dum litterarum ſoſpicator illuſtris
 Adſtat tibi, ſupervenitve Cunaus,
 Salmaſiusque Belgii novum ſidus,
 Sed orbis idem maximum tibi ſidus,
 Tuos labores gratus hoſpes obturbat;
 Et me ſtupentem mentis indolem tantæ
 Dignare venia, nec gravarus admitte.
 Interque mille gratulantium voces,
 Et vota mille candidæ juventutis
 Cliens puſillus, ſed fidelis obrepam.

Kal. Ian. Anno clō Io cxxxiv.

A Nnos volantes, circinoſque temporum,
 Redintegrati Solis alternas vices,
 In ſe reflexas ſemper, & ſemper novas.
 Affixa nugis, naniſque ſeculi
 Incurioſa negligit mortalitas.
 Poſt immodeſta vota, poſt ſpei moras,
 Deliberantes ſemper, acturi nihil,
 Et inchoando, tranſiere plurimi
 Vitæ pudendæ luſtra feſtinantia :
 Quos ante vitam Parca ſemovit ſenes.
 Quiſquis ſapis, præoccupes canos tuos,
 Labentis avi reprehenſor ſedulus;
 Ne prævolante, quo ſolet ſemper, gradu
 Poſt terga vita incogitantem deferat.
 Eſt cum calorum diligentem decipit
 Matura ſatio, ſera ſemper peſſima eſt.

Ad IANVM. BODECHERVVM.
BANNINGIVM.

Cum Phaleucos suos ederet.

Jucundissime Iane, da Phaleucos
Mellitos, agiles, tuos Phaleucos,
Quos discit Venus, & tener Cupido.
In blandis recitat parentis ulnis,
Et quamvis tetricæ probat Minervæ.
Iucundissime Iane, quære famam,
Et tot judiciis probatur ante
Gustum posteritatis experire.
Vitæ summa brevis, venuste Iane,
Iuventæ brevior vetat morari.
Quæ dum labitur, & negat reverti,
Nosque una rapit, & vetat reverti,
Illaudatus abire qui laborat,
Is laudabilis esse non laborat.

*In Carmen de Ambitione, & reliqua poematia MAR-
TINI PILII, edita à IACOBO PI-
LIO.*

Stabat inexhausto Musarum tactus amore
Vix teneram spargens Pilius ore comam.
Stabat, & erecto, rara virtute, trophæo
Post famam victor ambitionis erat.
Cum vitæ insidias Lachesis meditata calentem
E mediis juvenem plausibus eripuit.
Belgica condoluit rapto. Nunc Pilius alter
Excusat superos, restituitque novam.

Ad ZACHARIAM LVNDIVM.

De virginibus Batavis.

Germanæ Lundi fueris conviva puellæ:
Detur in amplexus Anglica virgo tuos:

Italia

Itala concubitu gratissima: Galla loquelis:
Belgica, quod dederint quatuor, una dabit.

Ad IOANNEM GARMERV M IC.
REIP. HAMBVRG. SYNDICVM.

*Cum post amplissimam legationem ex Hollandia redire
Nuptias secundas celebraret.*

Lymen Senatus, Civitatis antistes
Ingentis ingens, qua pater suas Albis
Dissolvit undas, Tethyosque vicina
Regnum salutat ampliore torrente,
Garmere salve: dum penatibus tantis
Lictore moto, sarcinaque curarum,
Hymen facetus, & Cupido succedit.
Pusillus ille, trosculus, cavillator,
Haga reducto, manibusque Lugduni,
Et delicatis finibus Batavorum
Ceui praestolatus incubat. Velis, nolis,
Inusitatae curiae tibi limen,
Garmere magne, conspicias frequentandum,
Vbi sola, sed verenda praesidet Cypris;
Subsellisque parvuli imperant gnati.
Sententiasque colligit procax Hymen.
Hoc, sponse, coram dum reus tribunali
Grato vadatus susteris Deae iussu,
Nos, qui remoti Belgico procul Rheno,
Musisque Leidae detinemur aeternis,
Luas, precamur, frigidi moras lecti,
Et destitutos tot Cupidines annis
Complexibusque, basibusque millenis.

Ad THEODORVM VALLENSEM

IACOBI, *Archiatři Principis Auriaci, filium. Cum
Medicinae Doctor crearetur.*

Quam bene praclarum sequeris, Theodore paren-
Ille favet titulis; nec dolet esse parem. (tem.
Proce-

Procedit juveni famæ mensura paternæ:

Dignius exemplum non aliunde peres.

Vtq; Parens Ductori ipsi, tu civibus adsis.

Sic quoque quod doleat scyus habebit Iber.

Auriaco salvo facile contemnitur hostis.

Cumq; suo Batavi stantque, caduntque Duce,

Nec negat Auriacus Medico debere salutem.

Est ea tota patris laus, Theodore, tui.

Imputat hoc damnum trepido vir summus Ibero.

Sic Batavi vincunt: nec magis arma nocent.

Vallensis, quoties meritis sua præmia constant,

Proximus est palmæ, subsequiturque Ducem.

Pro patria Princeps, Medicus pro Principe pugnat.

Sic quoque pro patria pugnat, & arma gerit.

Ad IACOBVM PILIVM,

Cum de Tutelis & Curationibus publice disputaret;

Ejusque præsidem

ARNOLDVM VINNIVM, IC.

Juris, forique litigantis arbitri,

Proles Triboniana, gens vaserrima,

Exceptiones invenire callida,

Aliis cavere docta, sed vobis magis.

Ne quando sacculum oppleant araneæ,

Focusque ligno parciore splendeat:

Æqui bonique conditores, ut volunt,

Sed universos advocare haud attinet;

Duos abunde est si rogare nunc licet:

Pili venuste, docte, tuque Pili

Periclitantis inter hostium minas,

Artesque mille, totque captiunculas,

Defensor acer, & patrone sedule,

Vinni, Batavæ palladis novum decus,

Adeste paucis. Seculum hoc, quo vivimus,

Supersse rebus amplius nequit suis.

Tutore, Curatore, vos videbitis

Vtro indigere censeatis maxime.
 Ego imperitus juris antiqui, ac novi,
 Medique, nil diffindere heic possum, viri.
 Hoc scire possum: audire nec loqui potest.
 Calumniari, quod potest, solum potest.
 Delirium non suspicamur denique;
 Manu tenemus, jam furit, jam vim facit.
 Nec sumptuosum est amplius, sed prodigum,
 Vestra illa cura est. Sive lege Titia
 Tutor videtur dandus, aut Prætorius.
 Nec displicet fiduciarius tamen.
 Si Pilioque, Vinnioque sic placet.
 Vobis libenter, quicquid est, remittimus:
 Postquam Imperator ille iustus, & bonus
 (Theodora si modo, atque Cælitæ sinant)
 Artis medendi candidatos abjicit,
 Nec esse tutores finit, licet velint.
 Etenim minores fallere, ut non sentias,
 Nec Prætor ullus postulet satisdare,
 Cunctique rem gessisse judicent bene,
 Mediocris hominis qui putat, sentit nihil.

De lauru

HENRICI CILLENII.

Ornatus lauru vates Cillenius adstat.
 Plectrum Pierides addite, Phœbus erit.

Ad IOANNEM ADOLPHVM FABRICIVM.

Si modicis potui Musis cantare Merillam,
 Et mereor laudes, mitis Adolphe, tuas:
 Forsitan ætatis nondum me pœnitet actæ.
 Illa suos numeros convenienter habet.
 Nunc quoque, ne solis vanescat amoribus ardor,
 Melpomene sacro pectine pulsat ebur.
 Iessiadæ lessum, miseræ suspiria Dinæ,
 Devinxi Latiis, composuique modis.

Ter-

Tertia succedit genitrix maestissima Mosis.
 Heic etiam lacrimas invenit illa suas.
 Vt placeant primi lusus; hæc carmina, Iane,
 Non minus ingenii, plus pietatis habent.

IN ALBO IANI MARI.

Vbi ex aduerso picta erat Civitas Leidenfis.

Leidæ mania, porticus Lycei,
 Tot magnas animas, & eruditas,
 Leidæ gaudia, candidas puellas,
 Tot messes, segetesque basiorum,
 Cumque his Fabricium suum relinquens,
 Ne semel simul omnibus careret,
 Leidæ mania, tot viros celebres,
 Et cum Fabricio suo Lyceum,
 Tot pulchras Marius meus puellas
 Heic complectitur unica tabella.

IN MOPSUM.

Is labor est multis, ut discant omnia: Mopsus
 Immani didicit sedulitate nihil.

AD HERMANNVM IVNGIVM.

Quod presentissimum mortis periculum evaserit.

Pene Fabricius tuus perisset,
 Iungi, summe meorum amiculorum,
 Et jam vix digitis tribus, vel uno
 A nostris stetit atra mors capillis.
 Cum sclopo globus improbo vibratus,
 (Vri debuit artifex nefandus,
 Mortis ingeniosus architectus,
 Qui primus docuit vibrare sclopum)
 Sinistram sonuit volans ad aurem,
 Vt si qua propius volasset ille,

Iste

Iste spiritus evolasset una.
 Nec nunc hendecasyllabos meos tu,
 Nec lusus legeres tui Fabrici.
 Servavit melior Deus, nec isto
 Mi fatale fuit perire ab istu.
 Idem te, voveo, diu valere,
 Et velit Clariis præesse Musis,
 Iungi, summe meorum amiculorum.

De Homeri Poematis.

MÆonium vatem conclusum hoc fasce videmus.
 Si qua fides, codex continet iste Deos.
 Si qua fides, natura suo se indulgit Homero
 Tota, & si fas est, par fuit ille Deo.
 Ilias æternum, rumpatur Zoilus, esto,
 Quod referat quiddam numine majus, opus.
 Dulichius, natusque, & casta, & callida, conjunx
 Vivat: & heic livor nil sciat esse suum.
 Quisquis eris, lector, Naturam, Numina, Cælum,
 Orbem utrumque istis crede habitare libris.

Tumulus LAVRENTII NYBURII.

Pietas, sed erudita; puritas morum
 Non ficta, non fucata: mens verecunda:
 Annosque prætergressus ingens fervor:
 Decus juventæ: Civitatis immensæ
 Non vilis expectatio: Patris lumen
 Nyburii, sed unicum, sed insigne:
 Matris voluptas summa, nunc dolor summus:
 Si plura quaris, hospes, heic jacent plura.

Kal. Ian. Anno clō Iocxxx.

Ipse se alloquitur.

Vincenti, elapsum finis nunc terminat annum:
 Exue, si quid erit, quod decet exuere.
 Exue peccantem, quicquid turpe, exue vitam.
 Lux hæc ejectionis ultima æt vitiis.

Vir-

Vincenti, instantem lux crastina proferet annum:
 Indue, si quid erit, quod decet esse novum.
 Indue correctam, quicquid decet, indue vitam.
 Illa dies vitæ stet tibi prima pia.

In Orationem AVGVSTI BVCHNERI, à *Christiano Cassio editam.*

ILLustre robur, indolemque Buchneri,
 Erectioris eloquentiæ fulmen,
 Vocesque gestis maximi pares regis
 (Quas noster Albis, Leucorisque, sed vivas
 Quondam stupebat, jam periculis functa,
 Post bella Musis denuo redonata)
 Sistit Batavæ Cassius; meus Leidæ,
 Et sistit orbi. Dignus intrat orator
 Majus theatrum: Civitatis unius
 Vox tam disertæ manibus negat claudi.
 Nunc teste mundo cladium vices narrat,
 Cædesque mixtas. Destituta Libertas,
 Hostemq; passa, triste sub jugum missa;
 Sed strage demum vindicata non una,
 Post facta regis, vindiceque pugnantes,
 Debet loquenti non minora Buchnero.

In obitum IOANNIS MARCELLI.

HAs tibi, flos juvenum, exequias, Marcelle, para-
 mus:

Incerti, nostras quis paret exequias.
 Felix qui potuit bene præcessisse sequentes!
 Felices naves, quas cito portus habet!
 Ah liceat tali portum contingere vento;
 Et libeat vel nunc explicuisse sinus.

VINVM POETARVM EQVVS.

ANacron bibebat,
 Anacreon poëta;
 Recentibus fertis

Semper

Semper mero calentem
 Frontem revinciebat.
 Et inde tot lepores,
 Sed aurei lepores,
 Et inde tot jocorum
 Argutiæ fluebant.
 Feliciter Poëtæ!
 Qui non ubique Phœbum,
 Non virgines novenas,
 Sed sapius refertis
 In versibus Lyæum.
 Vino calent Poëtæ,
 Mero Thyoniano,
 Quod diligit Catullus.
 Horatilique fervor,
 Cum dulce cantat Eva.
 Vobis habete fontes;
 O virgines novenæ,
 Vobis habete tristes,
 Quas possidetis, undas.
 Quisvis liquore blando,
 Sed Bacchico liquore
 Veteris cadi liquore
 Se perluit, poëta est.

*In Albo cujusdam, ubi eadem pagina scripserat Zach.
 Lundius.*

UT junxit nos ante fides, & candida virtus,
 Et nondum læsæ fedus amicitia:
 Fabricio junctus suus heic quoque Lundius esto;
 Et coëant charta corcula bina sua.
 Si qua istam lædet manus improba; lædet utrumque.
 Heic quoque sub fato stamus uterque pari.

In obitum CASPARIS MOLLERI, IC.

*Qui in itinere militari facinore captus, ex squalore carceris
contracto morbo in patriam redux obiit.*

Dira in Martem.

GRadive vecors, signifer scelestorum,
Iniquitatis & furoris antistes,
Mixtam cupresso splendidam para laurum;
Para trophæum, sed cruore distinctum,
Feralibusque gaudiis tubas junge.
Ad summa ventum est. Cladibus suis fessa
Non sufficit Germania ad tuam famam:
Quam tot per annos, sævus artifex, bellis,
Incendiisque, cadibusque committis.
Superest triumphus innocentia victæ;
Virtus inermis fraudibus tuis rapta
Ingens priori pondus additur laudi.
Nimis minutum est fortitudinis nomen:
Latrocinari convenit viris tantis.
Ad alta famæ ne quid uspiam desit,
Prædo vocari gloriosius malis.
Tantisque factis nobilisque, clarusque
Para trophæum, sed cruore distinctum,
Feralibusque gaudiis tubas junge.

Aliud.

CVM ferus injiceret Mollero vincula miles,
Ipsa fere virtus est sibi visa capi.
Nunc liber, vanæque solutus carcere vitæ
Evolat, & cælo redditur, atque sibi.
Libertatis amans animus post vincula prima
Libertus summi maluit esse Dei.

In albo CHRISTIANI CASSII.

IN gens amor est, optime Cassi,
Qui Fabricium tibi constrinxit.

Quem

Quem si tribus heic testor verbis,
Brevibusque notis, versuque rudi;
Tamen affectum non diminuo.
Minus ardet, qui plurima jactat.

In eodem.

Dulci quisquis abutitur sodali,
Ut vagus solet institor moneta,
ventis navita, mercibusque mango,
Admittitque libenter, & vicissim,
Tanquam qui nec amaverat, remittit,
Et pari fruitur, caretque vultu,
Cassi candide, dignus est habere
Multos, nec nisi pessimos sodales.

Ad CRISPINVM.

Cvm mihi, germanaq; mea, matrique negatur
Filia Crispini, scilicet ægra jacet.
Nec male, formosis morbus, Crispine, puellis
Sæpe pater durus maximus esse solet.

Kal. Ian. Anno clō Io cxxxv.

Ad CHRISTIANVM CASSIVM.

ABire, Cassi, nemo tonsura solet,
Speculum priusquam consulat, tangat caput,
Mento relictam examinet, fingat comam,
Ne quid super sit, vel remissum, vel vagum;
Ne surgat hic cincinnus, ille pendeat,
Nimisq; frontem vel revelet, vel tegat,
Quod aut puella currit, a rideat,
Aut de fenestra lucta prospectans anus.
Transimus annos, docte Cassi, nec semel
Nullane vita labe sit deformior,
Accefferitne turpe quiddam moribus,
Quod vel secare præstet, aut inducere,

Incuriosis quaeritur mortalibus.
 Nihilne frons minetur impudens, leve,
 Aut vultuosum: pura num constet sibi,
 Rectumq; mens tutetur, aut seruet bonum,
 Decora, simplex, casta, nesciens doli,
 Depressa nullis temporum deliriis,
 Nec inquinata sordibus, ne debeat
 Ludibrium prudentibus, pœnas Deo.
 Sed per nefanda vota vita labitur:
 Longam precamur singuli, nemo bonam.

Ad NICOLAVM ELSTORPIVM.

Diserte Nicolae, quem pater Phœbus
 Sacro laborat collocare Parnasso.
 Inebriatum fontibus caballinis,
 Lauræque frontem nobili coronatum,
 Si semper iste pulsat impetus pectus,
 Iustamque fata pollicentur ætatem;
 Quid me, diserte Nicolae, vix notum
 Et immerentem laudibus vehis tantis,
 Affectui tuo, tuoque candori
 Debemus, atque Lundio, sed audaci
 Sed immodesto interpreti mea fama.
 Errare tanto teste si tibi fas est,
 Amare tanto teste non minus debes.

In Quendam Anagrammatistam.

Utrum sapere nolis, nec queas, licet velis,
 Minus operose desipere poteras tamen.

Ad HENNINGIVM GEORGIVM.

Cum Rosochii I. V. Doctor crearetur.

Quemcunque virtus, & Deæ Parnassides
 Sublimiori destinavunt culmini,
 Hunc laudis ardor, gloriaque incendium

Blan-

Blandis adurunt ignibus, quos non capit
 Pullata plebes, sordibus suis ferox,
 Caliginis patrona, nugis obfita,
 Nutrix quietis, obstetrix inertiae.
 Erecta mens calum tuetur, & sui,
 Originisque conscia, ingenti calet
 Amore laudis, urget, atque instat sibi,
 Quantumque fama crescit, ipsa proficit,
 Et lata pulchrae conscientiae favet:
 Mox inficetum vulgus arcet, & fugit,
 Fastidioque liberali despicit.
 M. Felix Georgi, cui Camana, cui Themis
 Laudem auspicantur, imbuuntque honoribus
 Insigne pectus, atque virtutis capax.
 Nunc gloriae securus ingenti trahis
 Famam triumpho. Diva praesidet Themis
 Tuo curuli. Pone Phoebus, & Deae
 Novenses sequuntur, & jungunt manus.
 Iuxta recumbit Fama proximo loco,
 Et eruditam amplexa dexteram tenet.
 Te vultus acer, proditorque gaudii,
 Doctamque digna laurus incingens comam,
 Ardensque lena, coccinoque lucidum
 Ostentat ostrum, segregatque exteris
 Aeternitatis candidatum, & gloriae.

In Compendium Musices.

ERASMI SERTORII.

M. Felix autor, & arbiter jocorum,
 Invenire facetias disertus,
 Blandae vocis Erasmus architectus
 Artem, quam Polyhymnia magistra,
 Quos Phoebus didicit sonos magistro,
 Profert denique, posterisque reddit:
 Famam denique posteris reponent.

In obitum

IOACHIMI DAMMICHII
Theologi.

Dammichius magnis tandem languoribus impar
Exuvias tenues ponit, & astra petit.

Quod superest, anima cælo superisque recepta,
Nos tumulo sancti condimus ossa senis.

Addimus & lacrimas, & bustum spargimus istis,
Et ferimus cineri dona suprema pio.

Hei mihi, quo mores tam lenes fata relegant,
Queis nil candidius patria nostra tulit!

Hei mihi, cur blandæ mitis facundia vocis
Tam placide dudum desit ore loqui?

Et vocem, & mores Ecclesia mæsta requirit,
In luctus fuerat caussa vel una satis.

Funera privati deflent plebeja penates:
Nec patet in plures, egrediturve dolor.

Dammichii exequias lacrimis communibus imus,
Et minimum est luctus, quod domus intus habet.

Publica mæstities in vultu cernitur urbis,
Qui bonus est, partem vindicat inde sibi.

In descriptionem Regiarum Nuptiarum in Daniam.

CHRISTIANI CASSII.

Ad Lectorem.

Septentriones sumptuose lustrator,
Quocunque ab orbe sedibus tuis motum
Celebritatis fama Cimbrica traxit,
Regaliumque festa flamma tædarum;
Seu te voluptas, & libido spectandi
Inutilis, preciosa, pervicax, vana,
Sumptus pati coëgit, & moram suasse;
Seu te manendi tædiumque, damnumque
Domum remisit irrisum spei tantæ,

Dum

Dum diva virgo de parentis amplexu
 Aegre revulsa splendidae moras nequit,
 Differtque sati principis voluptatem:
 Vterque praestinate Cassii librum.
 Videbit alter diligentius cuncta,
 Et se requireret, nec satis sibi fidet,
 Semelque visa denuo recognoscet,
 Nec ante visa, dum vel impudens custos
 Excludit, aut rejecit irruens turba,
 Tumultuansque, nunc videre gaudebit:
 Alter dolores acinutiles sumptus
 Non panitendis nummulis redempturus
 Lucro reponet, quod retraxerat, tempus.

In obitum VLRICI PAULI.

Immite fatum, triste funus, ac crudum,
 Insignibus suspiriis frequentamus,
 Dum lacrimis, convitioque crudeli
 Afflicta mens vices doloris alternat.
 Puer venuste, te nec innocens aetas,
 Nec flos pudoris elegans, verecundus,
 Vigorve mentis, luminumque pulchrorum,
 Risusve mollis, & frequens, & argutus,
 Non os disertum, delicatius melle,
 Leporibus, facetiisque jucundum
 Magno parenti luctibus fatigato
 Ultra tuetur, aut reponit ereptum.
 Qualis tenello flosculus latens nodo,
 Quem vernus aer lenibus fovet ventis,
 Sparsum salubri rore, rivulum juxta
 Grato tremore garrulum, susurrantem,
 Gaudet videri, suavibusque stricturis
 Tenerum ruborem prodit, & tamen celat,
 Calycemque rumpit semibulcus obliquum;
 Mox languidus fiduciam colonorum,
 Opesque ruris invido trahit fato,
 Quoties maligni turbinem cient Cori,

Aut vastus imber, aut nives procellosæ,
 Gravisque campis pinguibus furit grando,
 Te vere primo molliter virescentem,
 Et vagientem pene, de sinu matris,
 Complexibusque patris abstrahens fatum,
 Superumque livor, blande, dulcis Vlricæ,
 Prostrernit ante debitam tibi pubem,
 Fidemque fallit, destinatque telluri
 Onus minutum, leniterque pressurum.
 Iam dignus heres indolisque, famæque
 Summi parentis enitebat, & primos
 Animus colores duxerat, venustumque
 Virtutis omen fecerat secuturæ.
 Iam vota, spesque casta junxerat mater;
 Cum vota, spesque luctuosa tempestas,
 Et immodesta Parca dissipat, tollit,
 Atrocibusque fletibus patrem lassat.
 Qui nunc reductus, abditusque crescentem
 Sentit dolorem, lacrimisque consumptis
 Turbam clientum submovet sera pulla,
 Non ille leges consulentibus promens,
 Non jura dictans, nec sibi magis dici
 Leges dolendi passus, aut modum poni,
 Includit ingens vulnus, & vacat curis.

AD BRODERVM PAULI, IC.

*Cum ipsi, filiolo unico paullo ante mortuo, statim alterum
 uxor peperisset.*

Vix tristis Libitina tam venustum,
 Tam charum abdidit sepulchro,
 Vix dum desierat pater vocari
 Plorans Pauliades, & orbitatis
 Ipso in limine constitutus, alto
 Testatus gemitu suum dolorem:
 Cum vagitibus, æmuloque fletu
 Fratrem poscere creditus, venustus.

In matris gremio parentis infans,
 Recens editus expetitus infans,
 Arridensque parentibus, reducit
 Pulsa tristitia serenitatem,
 Et suspiria, fervidosque luctus
 Mutat denique latiore vultu.
 Tanto numina gaudio querelas
 Compensant bene: non tamen vicissim
 Distinguunt bene gaudium querelis.

De eodem.

DUM moritur frater, subito bene nascitur alter.
 Non bene, dum frater nascitur, alter obit.

De eodem.

Occurrunt dubiæ luctus, & gaudia matri,
 Ante rogam gnatum dum parit illa sui.
 Dic mihi, dum peperit, quo curat funera vultu?
 Dic mihi, dum curat funera, quo peperit?

Ad ZACHARIAM LVNDIVM.

*Cum ipsi Grotii libellum de veritate Religionis Christianæ
 dono daret.*

Lvndi, Fabricii tui voluptas,
 Sectator pietatis eruditæ,
 Veræ religionis æstimator,
 Causam religionis adferentem
 Insignem lege Grotii libellum.
 Non heic, optime, quærere syllogismos
 Argentes male, languidos, solutos,
 Et quales pede prouuntur uno,
 Vel quales recitat rudi popello,
 Immani strepitu, rudis magister,
 Dum quassat cathedram manu furente,
 Post obsonia, fervidamque pulpam,
 Suffultus stomachum mero calente.
 Sacris Grotius utitur pudicis.
 Robustis agit ille rem lacertis.

Ille sensibus arduis, piisq̃ue
 Argumenta rotat, trahitq̃ue mentes
 Cordatis rationibus, rapitq̃ue,
 Et totum docet, ingeritq̃ue Christum.
 Lundi, Fabricii tui voluptas,
 Relinquo tibi Grotii libellum
 Causam religionis adserentem,
 Ut, quem capimus invicem fovere
 Blandis igniculis levis juventæ,
 Primis laudibus eruditionis,
 Post lectum tibi Grotii libellum
 Amor religiosius colatur.

Ad IOANNEM FRIDERICVM GRO-
 NOVIVM,

Civem suum:

Diatribas suas in Statii Silvas edentem.

HAstenus à vulgo, frater dilecte, remotum
 Adseruit studiis dulcibus alta quies.
 Blanda; Lugdunum cum pulchra dividit Haga
 Ingenii dotes, delitiasque tui.
 Post procerum plausus, monstres tria nomina mun-
 Area virtuti latior vnde patet. (do
 Magna secutura designans omnia landis
 Status, in famam nobilis autor adest.
 Posteritas tanti referens præconia vatis,
 Enumeret titulos, adjiciatque tuos.
 Si capit insignem virtutem; quicquid habebis.
 Nominis, apponat patria nostra tibi.
 Sin minus; & laudes in scitia despicit illas:
 Invidiam satis est promeruisse tibi.

IN REINHOLDI BLOMII
 disputationem publicam.

Venuste Blomi, corculum juventutis,
 Quem laudis ardor, morbus eruditorum,

Hone-

Honestæ labes mentis igneæ, magnæ,
Ultra profanæ plebis extulit sordes;
Qui sacra Phœbi, masculamque doctrinam,
Amantitates cum scientiis jungis;
Prodi venuste, dulcis, elegans Blomi,
Pulchræque veritatis acer adsertor
Nuda lacertos: nobilique conatu
Illustriores auspicare successus;
Parentibusque, patriæque communi
Miraculumque, gaudiumque promitte.

Manes

C O R N E L I A E
V O S S I A E.

Clarissimo Viro

MATTHÆO VOSSIO,

S.D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

I Gnosendum est amanti meo, mortalium
suavissime, si luctum tuum, quem omnino
longa dies mitigare debuit, novis iterum
lacrimis exulcero. Equidem dudum ali-
quid inaudiveram: sed quod rumor sine capite ma-
naret, meliori spe invisum timorem libenter excussi.
Donec tandem Cl. Gronovius noster sero, sed ferale
nuntio fluctuantem animum pene prosterneret. Nosti
illud Tragici:

Χρῆ τῶν ἀγαθῶν διακιναιμένων

Πεντεῖν, ὅς τις χρεῖός ἀπ' ἀρχῆς νοέμεται.

Meus autem dolor idcirco vehementior fuit, quod
non tam τῶν θυγατρῶν πημάτων αἰδνός, ut idem ali-
bi loquitur, sed fere domesticus esset. Effectum enim
est maximis familiæ vestræ beneficiis, ut nulla vobis
impendere tempestas possit, quam mihi funestam non
arbitrer. Accedit, quod aliquo saltem cultu placandi
manes erant sanctissima Cornelia, cuius summas vir-
tutes nemo hactenus mortalium intellexit. Non igno-
ro, occurrere jam tibi crudele spectaculum, cum ex
amplexu pene ablatam tuo sororem optimam, ante
oculos tuos, fatalis glacies mergeret. Cum singultu
saltem supremo, interclusa voce, ope omni desperata,
quam

Manes

C O R N E L I A E
V O S S I A E.

Clarissimo Viro

MATTHÆO VOSSIO,

S.D.

VINCENTIUS FABRICIUS.

Noscendum est amanti meo, mortalium
suavissime, si luctum tuum, quem omnino
longa dies mitigare debuit, novis iterum
lacrimis exulcero. Equidem dudum ali-
quid inaudiveram: sed quod rumor sine capite ma-
naret, meliori spe invisum timorem libenter excussi.
Donec tandem Cl. Gronovius noster sero, sed serali
nuntio fluctuantem animum pene prosterneret. Nosti
illud Tragici:

Ἡ τοῦ ἀγαθῶν διακλαίμενον

Πεντεῖν, ὅς τις χρεὶς ἀπ' ἀρχῆς νεόμισται.

Meus autem dolor idcirco vehementior fuit, quod
non tam τῶν θυγατρῶν πικρῶν αἰδοῦναι, ut idem ali-
bi loquitur, sed fere domesticus esset. Effectum enim
est maximis familiæ vestræ beneficiis, ut nulla vobis
impendere tempestas possit, quam mihi funestam non
arbitrer. Accedit, quod aliquo saltem cultu placandi
manes erant sanctissima Cornelia, cuius summas vir-
tutes nemo hactenus mortalium intellexit. Non igno-
ro, occurrere jam tibi crudele spectaculum, cum ex
amplexu pene ablatam tuo sororem optimam, ante
oculos tuos, fatalis glacies mergeret. Cum singulis
saltem supremo, interclusa voce, ope omni desperata,
quam

Postquam jam solidas nacta est Cornelia laudes,
 Impatiens spectare parem, tandem ægide mota
 Collegit rabiem, plenisque furoribus acta est,
 Talibus exardens virgo Tritonia dictis,
 Ut fuerat turbata comas: Mortalibus ergo
 Ambiguum decus esse meum: semperque Miner-
 væ

Instituunt aliquam concurrere fata puellam?
 Non impune tamen superis concurritur. Vltæ est
 Cynthia Mæoniam Nioben: Saturnia Iuno
 Cadmæam Semelen. Nec in una cæde peracta est
 Ira Deæ totum complevit stragibus orbem,
 Æmulus incessit quoties furor. Et mihi patrem
 Esse Iovem memini, Martis germana. nec hastam
 Nequicquam gestamus; & hoc à vulnere sanguis
 Manat, & infestus circum ægida sibilat anguis.
 Pendere Idmoniam jam Lydia vidit Arachnen.
 Illa tamen gracili contendere stamine tantum
 Ausa; puellari congressa est æmula fuso.
 Hanc quoque si palmam nobis rapuisset inulta,
 Egregiam vero laudem mortalis haberet
 Pectine percussio sub tegmen docta ferire
 Infertum, & facili radio percutrere telas:
 Qua captiva solet censerî laude necato.
 Sponsa viro, tenuis famularum gloria tela est.
 Vossia cōgreditur cunctis virtutibus, Illam
 Et mores æquant, & forma verenda Minervæ.
 Da capiti galeam, lavamque incinge Medusæ
 Anguibus, audaci dextra gravis hasta minetur:
 Pallada jurabis patrio descendere cælo,
 Sed placidam, sed ridentem, pacemque duello
 Miscentem, & blando moderatē dulce f. vero.
 Accessit mentis solertia. Quicquid, ubique
 Scire Deam fas est, quodque ignorare puellas
 Humanum est, una complectitur indole virgo.
 Quin nec nascendi jactat se sorte minorem,
 Quæ non ingenio cedit. Mihi Iuppiter, illi
 Vossius auctor adest. Sed postquam evuluit omnis

Gloria

Gloria divorum, pariter cum thure, molaque
 Priscus in exstructis refrixit Iuppiter aris.
 Vossius emeruit doctrinae laudibus astra.
 Hinc animos sumit Cornelia. Iunia mater
 Adjicit insignes proavos. Hac parte minorem
 Me videt, & nullos numerantem à matre parentes,
 Quo mihi Germani, si frater quilibet illi
 Mercurium praestat, & nostrum nomine Phœbum
 Exsuperat? Fortuna domus conjunxit Olympum,
 Et bifidum Parnassum, & testis Castalin. uno.
 Tot titulis subnixa, meâ Cornelia Leidâ
 Absistat; Pallasq; sua dominetur in arce
 Unica. Quin aliqua nos maiestate tuemur
 Deniq; & immani testamur strage dolorem,
 Per facinus saltem tollenda est æmula regni.

Dixit. at infelix, tantiq; ignara furoris,
 Vossia Lugdunum, charos visura propinquos,
 Supremum carpebat iter. Constrinxerat omnes
 Tempestas hiberna lacus. & puppibus ante
 Tentatam, admissis Boreas duraverat axi,
 Et volucris ferro, pedibusque audacibus undam.
 Terra rotis pariter rapidis, fluviiq; teruntur.
 O nimium non cauta! placet peregrina volup-
 tas,

Et lubricum praefertur iter. Fraterque, Sororque
 Adfistunt, currusq; citis infertur habenis.
 Discurrunt pubes glaciali ludicra campo,
 Innectuntq; manum, & pedibus talaria subdunt
 Ferrea, quaque venit Cornelia, mixta puellis
 Lata cohors juvenum cursu volitante vigorem,
 Ingeniumq; probat. Confusæ Najades istis
 Ingressæ, nivibus sparsis solennia ludunt.
 Nec iam Leida procul. Miratur Pallas euntem,
 Ut steterat summa spectascentillat in ore
 Mox odit, toto surgens ns insu gnis ab arce.
 Livor, & indomita coeunt in fronte furores:
 Ac modo concursu, modo plausu offenditur omni,
 Imperioq; timet. Quin fato intendimus, inquit,

Virgi-

Virginis invisa. Projectaque eminus hasta
 Disturbat glaciem. Subsidit pondere currus,
 Et misere excussam, nec tam crudele merentem
 Exitium, infestis abreptam fluctibus infert.
 Attonitus frater, & flens germana sororem
 Frustra voce cient. Comites involvere cladi
 Noluit, atque uno contenta est funere Pallas.

II.

Cornelia loquitur.

FRigore concreta quæcunq; vagaris in unda
 Impune, audacem siste puella pedem.
 Hic ubi diductam glaciem, velique relictæ
 Conspicis exuvias: illa ruina mea est.
 Quæ fuerim, Batavus tibi Rhenus, & Amstela dicent,
 Cætera cura piæ posteritatis erit.
 Si tamen est aliquid jactandum: Vossia dicor.
 Sufficit hoc nomen, ne sine laude cadam.
 Hoc quoque non solidum est, superi! mea gloria sal-
 tem
 Nequaquam patris debuit esse dolor.
 Tempore tranquillo felix transire senectus,
 Et meruit puros, & sine nube, dies.
 Hei nimis ingenti precio sum filia dicta,
 Si pariter mecum gaudia cuncta jacent.
 Tam laudata domus si nostro fulmine tacta est,
 Et patior fatum non ego sola meum.
 Latius hoc: nullo manes onerantur amore,
 Quique fleat, nostro funere sponus abest.
 Quiq; parum justis verba inclementia divis
 Dicat, & à tumulo nolit abire meo.
 Non memini sensisse faces. tantiq; triumphæ
 Parvis Amor laudem clamat abesse sibi.
 Si tamen est aliquis circa mea busta viator,
 Qui plenus lacrimis, & quid amavit, adest:
 Sive aliquis tacito petiit connubia voto:
 Illa, quia perii, spem quoq; mergat aqua.

At

At tu, cui juvenis placuit, nec amare rectifas,
 Fluminis hiberni disce timere fidem.
 Felix, quam lacrimæ, luctusq; domesticus urgent:
 Tu gemitus plures ad tua busta trahes.
 Funere componi se dicet amator eodem,
 Si pereas. Sponso vivis, & ille tibi.
 Si tibi non parcis: ne sis crudelis urrique,
 Quos uno fati federe junxit Amor.
 Denique, si qua voles, exemplis utere nostris.
 Prodigæ nec vitæ virgo sit ulla suæ.
 Tutius irriguo violas decerpis in horto,
 Aspera cum Zephyris pulsa recessit hiems.
 Illic & choreas, innexaque brachia junges
 Mixta viris festo virginibusque die.
 Nec tentare veto labentes lintribus amnes,
 Qui tenues undas, & sine face, trahunt.
 Dum porrecta quæat pendentem tangere ramum
 Dexteræ, & excludat proxima ripa metum.
 Me, quam fata volunt raptam fallacibus undis,
 Sufficiat damno vos docuisse meo.
 Hoc precor: recta ne parcat postmodo pinu,
 Quo perii, miserum nauta notare locum.
 Qua si quis juvenum, consumpto frigore, perges,
 Inque tuo recubans dulcis amica sinu;
 Commemorent nostrum saltem suspiria casum,
 Eveniat liquidus sic tibi semper amor.

III.

CVM de fluctibus aureum marinis
 Cypris candida verticem extulisset,
 Sparsis protenus expedit undis
 Fluxos pectine gemmeo capillos:
 Mox cum littoribus recepta primis.
 Toto se Dea balthæo videndam
 Ridens attonito dedisset orbi;
 Statim lumine puriore Phœbus
 Cinxit tempora, flammæque vultum.

Incessitque recens Deos voluptas,
Et toto æthere gaudium reluxit,
Dum Cornelia mergitur, videtur
Inviso Venus excidisse mundo:
Et tot gaudia, totque amantitates
Doris fluctibus omnibus resorbet.

I V.

Stabat in extincta defigens lumina gnata
Vultum verendis fletibus
Vossius, & gemitu diducens pectora grandi.
Iuxta pudica Iunia
Vt fuerant adstricta gelu, liventia membra,
Et ora morte pallida,
Fratribus ostentans, accurrentique sorori,
Et imbre largo perpluens,
Invisam glaciem detestabatur, & undas
Crudelis autores necis.
Sic Priamus scissos deturpans pulvere canos,
Querente juxta conjuge,
Troilon ante annos raptum, Phrygiæque sorores
Fratrem poposcerunt Deos.
Deflexit livor, cum tam crudelia vidit,
Innoxiusque transiit.
Scilicet invidiæ vacuum hoc modo tempus habebit,
Quod Vossius lacrimis dabit.

V I N D E M I A E
A N N I
c l o C X X X V I I I .

Clarissimo Viro

IOHANNI EREDERICO GRO-
NOVIO.

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

Mitto ad te fructum otii nuperrimi, quod
indulseram mihi post tantam studiorum
austeritatem. Nosti licentiam vindemia-
rum, quando inter rorantia pocula
cogitare quid vis, & loqui fas est. Pleraque autem,
quæ hic scripta sunt, dum vel inter racemos versor,
vel circa præla circumagor, provenerunt. Adjunxi
de amoribus meis aliqua. Drama enim Liberi patris
nauci non est sine hoc episodio.

εἰ δ' ἄλλος ἔλθοι

Κύπρις, ἐκ ἄλλων θεῶς

Εὐκαρὶς ἔτω,

Iuxta Euripidem. Habes itaq; ut ad solet, seria, jocos,
gaudia, querelas, multa amatoria, quadam non sine
stomacho, excitatoris spiritus aliqua, tenuia iterum
& abjecta plurima: deniq; univrsum Bachi chora-
gium. Ad te autem eundum ideo fuit, quod optime
noesses, quam ego illam quasi quãdam lasciviam, quæ
in versu conspicitur, ad mores nunquam, aut facta
transferam. Sepe enim mentior ipse mihi; & ille
mortalium omnium ad amandum ineptissimus, tan-
tisper dum carmen cantillo, in amoris quadam umbra
versor. Quo exacto, nec Veneris unquam, nec Lyco-
ridis

ridis in mentem venit: post profligatum poetices æ-
 stum, etiam Amore ejecto, εὐλα̃ λυπα̃δι, καὶ τό-
 ξοις. Itaque ad studia severa revertor fronte non
 minus contracta, & gravi, atque adeo haud paullo
 felicius, quam plerique, qui ad bonas artes tractan-
 das solum supercilium adferunt. Vale. Colonia ad
 Rhenum. Mense Octob. Anno cId Id CXXXVII.

VINDEMIÆ

Anni clj Io cxxxvii.

Sive Iambus familiaris,

Ad IOHANNEM FREDERICVM
GRONOVIVM.

Vm tu sodales inter, & dulces libros,
 Amice Iane, gloriosa tempora,
 Et orium tam liberale dividis;
 Quæ principalis Haga formosum nemus
 Teæis obumbrat, adjacentibusq; agris
 Tradit fluentem mille rivulis aquam:
 Me vinearum splendidis recessibus
 Vindemialis annus abdidi manu
 Thyrsos gerentem, & pervicaces Thyadas
 Hinc inde totis concitantem collibus.
 Ergo tumultum civitatis Vbiæ
 Mutamus agris; auriumque tadium,
 Quas personante sistro, & ære tinnulo
 Obsurduisse oportuit, silentibus,
 Nisi quatenus aves garriunt, silvis damus.
 Ergo solutus omnibus molestiis,
 Et expeditus, & meus, pedibus traho
 Quas litigator Proculus lites serit,
 Quas lubricus nodos Sabinus implicat,
 Tricas juventæ, legulejorum cruceas,
 Et inquieti triste pabulum fori,
 Lactantiumque rabularum nznias:
 Quæis immorati, immortuique sedimus
 Ætate tota. Vultus in nubem coit,
 Et larga summa fronte ruga ducitur:
 Illa explicanda est liberali ludicro,

Et qu
 Etian
 Sed q
 Quo
 Qua
 Dulci
 Audi
 Inger
 Hont
 Antic
 Et sp
 Conn
 Pene
 Super
 Ripa
 Iter e
 Vecto
 Quoc
 Et fle
 Naut
 Sin p
 Famo
 Sic m
 Color
 Septe
 Obter
 Iugun
 Nube
 Hoc i
 Late t
 Orbic
 Hoc f
 Videre
 Condi
 Mont
 Tribu
 Molit
 Fano

Et quando fervet omnibus Bacchus cadis,
 Etiam eluenda est liberali poculo.
 Sed quo loco, quibus vagemur montibus,
 Quo comite, quæris, quomodo exeant dies,
 Quæ studia pingui misceantur otio?
 Dulcis Gronovi, paululum amoris libris,
 Audire cuncta si vacat, cuncta audies.
 Ingens ruentem pagus ad Rhenum jacet,
 Honfam vocarunt. causa nominis laret.
 Antiquitatem saxa collapsa arguunt,
 Et sparsa longis tractibus gurgustia,
 Connexa quondam, junctaq; invicem sibi,
 Penes colonos si verustatis fidem
 Superesse censes. Cum relinquis Vbios,
 Ripam legendo, sextus hic jacet lapis.
 Iter est diei, sit licet contractior,
 Vesto quadrigis navibus bidui est opus.
 Quod concitatus fluvius obviam venit,
 Et flexuosum vorticem adversum trahit,
 Nautas fatigans, atque navales pedes.
 Sin pergis ultra, sextus est rursus lapis,
 Famosa quæ Mosella Rheno jungitur.
 Sic medio utrinque limite Honfa prospicit
 Coloniam illinc, inde Confluentiam.
 Septentrioni, Cæciæque flatibus
 Obtendit alta montium cacumina,
 Iugumque septicolle, toto vertice
 Nubes opacas provocans, & sidera.
 Hoc imperatrix Romæ debuit loco
 Late tremendum tollere in cælum caput,
 Orbique leges sede de tanta dare.
 Hoc fonte primo devolutus incipit
 Videre Rhenus, quaq; pergit, quas potest,
 Conducit undas, donec incitator
 Montes salutat ampliore flumine,
 Tribusq; fertur alveis, & insulas
 Molitur. Vnam virgines sacra colunt,
 Fano pusillo, sed venusto conditæ;

De nocte semper tinnientes, & die:
 Maresque crate submoventes ferreo.
 Nisi pseudothyro forte secreto venit,
 Qui dedicata victimam tentet mola,
 Mollis camillus, sacra facturus domi.
 Ego non vacabam singulis intendere, aut
 Examinare sanctitatem virginum
 Rimas per omnes. Prætuli discurrere
 Immissus altis montibus. Stat ardua
 Rupes Draconis. Illa Rheno proxima,
 Ostentat arcem semidirutam procul,
 Tergo, atque fronte saxeæ, & pede saxeæ.
 Hinc plurimus devolvitur templis lapis,
 Et atris sumptu struendis regio.
 Fuit voluptas latomorum fabulas,
 Dum pone montem rudia saxa levigant,
 Spumante cyatho provocare: Quam vides,
 Hospes, cavernam, montis in medio sitam,
 (Et est caverna montis in medio sita,
 Profunda, laxa, exasperata cautibus)
 Apud priora secula incoluit draco,
 Visu tremendus, arduum attollens caput.
 Olli prolixum sanguine, & flammis latus
 Arsisse fertur: squameum dorso nemus
 Totos trecentos patuit in longum pedes.
 Luminibus ignes abstinere, & igneum
 Manare visum est flumen atris faucibus.
 Quo late adustum, quicquid hic campi situm est,
 Nec Cereris olim, nec ferax Bachi fuit.
 Quin & colonos tristis adflavit lues.
 Ibat Menalcas pulsus antiquo lare,
 Et mæsta juxta Phidile, vaccam trahens
 Fortassis unam, sordidosque bajulans
 Sinu pueros. Qualis exhaustis venit
 Bello perenni solitudo gentibus.
 Sed navigantibus incubuit infestius
 Ferale monstrum. nulla transiit ratis
 Intacta, siue concitatis undique

Obrue.

Obrue.
 Quæ
 Quis
 Alio
 Tule
 Facin
 Laud
 Nom
 Sa
 Ne q
 Nov
 Divi
 Qui
 Leni
 In fr
 Ded
 Ultra
 Pulch
 Man
 Arcie
 Med
 Velu
 Quo
 Num
 Atqu
 Tibi
 Mult
 Satyr
 Verte
 Non
 Placu
 Nec
 Præli
 Rinc
 Adeo
 Nequ
 Inter
 Miti

Obruerit undis, siue flammis mergeret,
 Quæ dextra cladem tam nefandam avertet;
 Quis diminuerit ictus infandum caput:
 Aliquisne divûm rebus humanis opem
 Tulerit superne: siue mortali manu
 Facinus peractum est gloriosum: autor latet,
 Laudisque tantæ nobili fructu caret.
 Nomen relictum est: cætera involvit dies.

Saltem annui, leviterque diduxi genas,
 Ne quid viderer credidisse petperam:
 Novumque cyathum liberatori dedi,
 Divisique tutelaribus sacri loci.
 Qui deinde sequitur, est priore cultior,
 Lenique clivo surgit, editior tamen
 In fronte turris exstat, huic nubes suum
 Dedere nomen, quas adæquat vertice.
 Ultra intuenti mons Leonis se objicit;
 Pulchrum cacumen pene dicas circino
 Manum peritam levigasse verticem,
 Arcique destinasse, quæ toti jugo,
 Media inter omnes, omnibusque excelsior,
 Velut imperante præsidet fastigio.
 Quod præter illos montium circa situm est,
 Numerum arbitrare. inglorii cuncti jacent.
 Atque his, amice, collibus Bacchus tuum
 Tibi sodalem mille delitiis fover,
 Multo revinctum pampino mollem comam,
 Satyrisq; permixtum, & tenaces fraxinos
 Vertentibus manu potente Thyasin.
 Non aliud æquè Libero patri jugum
 Placuit decoris vestiendum vitibus.
 Nec aliud æque dulce nectar fortibus
 Prælis refudat, & quod incertam magis
 Rinckoviano gustui palmam facit.
 Adeo venustus oriaturum locus,
 Neque abstinentem, cum favet faventia,
 Inter sodales vinnulos, venustulos,
 Miti Lyæo sauciare tempora,

Sola illecebra dulcis allecetet meri:
 Me caussa gravior traxit, & magis intima
 Amanitas. Fateor, Gronovi, non queo
 Excutere toto pectore antiquum malum.
 Nondum puellas destiti sectarier.
 Hoc grande vitium est, quo carere me nego.
 Hic ille nimbus, qui pueritiam rudem,
 Mox & juventæ lubricum tempus meæ,
 Exercitatum, & inquietum, & mobile
 Versavit usque, ut turbinem pueri solent:
 Qui circumactus pertinaci verberare,
 Si paululum decreret extra semitam,
 Sæpe implicatur floribus, sæpe & luto.
 Sed quando manes quoque perpetitur suos,
 Recteque ludus aliquis ætati datur;
 Negotiosus dum fritillus plurimis
 Insaniente personatur alea:
 Puella me nec indiferta, nec loquax,
 Plorare jussis ante limen æmulis,
 Oblectet intus. Sed quid attinet tibi,
 Homini venusto, nec timenti, cum vacat,
 Aliquo lepore temperare seria,
 Probare causam comitatis mutuæ,
 Et osculorum, & innocentis Cypridos?
 Ergo resumo, quod prius reliqueram.
 Ut hunc recessum vinearum quærerem,
 Non æque odoros flosculus Bacchi patris,
 Quam blanda Cypris, atque præpotens Amor,
 Religansq; comptam more Najadum comam
 Leviter Lycoris innuendo perpulit.
 Illa Vbiarum de puellarum sinu
 Avulsa, silvas, montiumque optaverat,
 Vmbras opacas, obsecuta temporibus
 Felicis anni. Verum, ut est non invida,
 Vindemiari sola noluit sibi.
 Me vis amica non repugnantem abstulit.
 Quippe imparem, si lubricis amplexibus
 Minetur illa, & suavii intentet metum.

Habere

Habere sensum gaudii mei potes,
 Si basiorum mille sexcentas strues,
 Segetesq; totidem melleorum amplexuum
 Inter susurros delicatos cogites :
 Cum flore virgo pullulascens primulo,
 Inter pudorem, audaciamque fluctuans,
 Genis amorem spirat, & totis labris;
 Modiceq; flexo, & divagante lumine
 Quiddam protervum nictat, atq; flammeum :
 Patiturque, quantum lex, pudorq; siverint.
 Fuge suspicari: Non amamus nequiter.
 Et otiosi, & hac licentia loci,
 Hinc inde flammis utriusque mutuis,
 Custode nullo, quin & uidi mero,
 Lusus amānos innocentes ludimus.
 Hanc legem, amice, moribus dixi meis:
 Sponte abstinere, non coactum, turpibus;
 Nec, cum puellæ volvor in sinu meæ,
 Obscānitate gaudium corrumpere.
 Ergo inter altas vitium propagines,
 Pulchros corymbos ingerentes mutuo,
 Et, si qua forsā uva pendet, quam procul
 Vel involutam pampino, vel negligens
 Vindemiator amputare distulit,
 Prædam te relictam, amabilemq; invadimus.
 Mox rusticorum divagati per casas,
 Vel circumactas promovemus machinas
 Auxilio inani, debiliq; industria:
 Vel lene tortis dum fluit prælis merum,
 Sorbemus avidi, sæpe supposita manu:
 Vel liberalius æstuante de cado
 Trahimus Lyæum fædili ciborio.
 Donec Lycoris velitando suaviter
 Cyathis minutis, floridis sentit genis
 Ducens calores, & verecundo Deo
 Percussa modice, montibus se denuo,
 Nemorique reddit, & reclinatum caput
 Meo reponit in sinu, donec levis

Inter pudica basia obrepat sopor.

Tunc me relictum scilicet soli mihi,
 Et exputantem gaudii cumulum mei,
 Per otium millena rerum distrahunt,
 Animusq; fertur mille per species vagus.
 Illic refumo, quicquid ætatis retro est,
 Annos inertes, per silentium mihi,
 Ingloriosque sponte transactos mea.
 Illic, quod instat temporis, si instat modo,
 Præcipitur animo; quamq; nec sortem meam,
 Nec indolem fortuna magna consequi,
 Aut fama possit. Inde subducta satis
 Ratione tota, cogitandi hæc summa fit:
 Quando nec ardor ingens, nec impetus
 Hoc imperitæ segregat plebi caput,
 Atq; aliquod astrum me malignius premit;
 Præcone fama, & dignitatum præmiis
 Æqua carere mente, quod superest, queo.
 Et quantulum illud avi in orbe degitur?
 Quamq; incitatis passibus tempus fugit?
 Idne omne chartis involutus perperim,
 Propter minutæ gloriæ pauxillum,
 Misero labore indefinenter extraham?
 Vitæque fructus abdicem potissimos:
 Dulces amores, & sodalem Liberum,
 Amænitis architectum musteum,
 Illudq; pulchrum per vireta vallium,
 Per imminentes vineas vagarier?
 Nemo latentem laudat: at nemo invidet
 Inglorio. Facile resigno, si neque
 Immunis à livore fama provenit,
 Et omnium ludibrio statim patet.
 Me delibutum amplexibus Lycoridis
 Invidia transit, vel quod umbra abscondidit,
 Et ulmus illa: vel quod indignum abiecit.
 Neque inquietas pertimesco nundinas,
 Liceat trecenta prodeant volumina,
 Nunquam erudita vapulamus à manu.
 Aut ubi calentem, & prurientem dexteram

Semel

Semel experitur semidoctus pusio,
 Merasque satyras, & cavillos parturit;
 Nos nulla rabies, nullus admordet jocus.
 Nemo aut acumen languidum, aut sententiam
 Fractam, minutam, saltitantem excogitat,
 Ut me propinet simiis sodalibus,
 Sociisque asellis publicum ludibrium.
 At morionum nœnias tollet dies:
 Tollet, Gronovi. Verum ego auferar prius,
 Nullumq; mecum gloriæ sensum feram.
 Functi prolixis interim molestiis
 Tandem suprema vespera componimur:
 Idemq; pulvis clarum, & obscurum regit.
 Te summus ardor per scientias rapit,
 Tu mentem inundas literarum flumine,
 Quicquid sciendum prostat, in numerato habes.
 Atqui id labore constitit magno tibi,
 Ut nomen aliquod, atq; famam quæreres.
 Quam nugivendus Olus, & præcax Lycus
 Ineptiendo maximam multo auferunt.
 Qui cum volumen sive priscum, seu recens,
 Pluteo patente fastuosus decipit,
 Postquam revolvit paginas ægre duas,
 Limisq; rapuit lemmatum primordia,
 Mox cilium utrumq; ad usque ducens tempora,
 Multaque frontem exasperans prudentia,
 Simul pitissans dulce suaviter merum,
 Inter venustos, & comatos trosculos
 Heros disertus altum, & arduum sapit,
 Et insolentes dividit sententias.
 Ne jam struices, plaustra, carrucas tibi
 Memorem librorum, queis librariæ tument,
 Hiantis escam plebis atque fercula:
 Quales trecentos edolat noster Lycus,
 Et eruditus Olus unico die.
 Turgent tremendis vocibus procœmia:
 Cumque incipit, tonuisse sub terra putes,
 De cætero languet, beatus unice

Scopis solutis, atque Homericæ nive.
Cum literarum gloriam invadat stupor;
Fastusque, sola tutus impudentia,
Rapiat laborum præmia, & mentis bonæ;
Ignotus esse, mi Gronovi, mavelim;
Ne cogor Olym, & æmulum Lycum pati,
Tentare quidvis, & docere callidos,
Audaciamque præferentes indoli.
Abjicio famam, quando & immeritis datur.

Noster Gronovi, hæc inter exigitur dies.
Et jam Lycoris pressius tractans manum,
Victo sopore, longiores præmonet
Umbras propinquis projici de montibus.
Ergo receptis rustico gurgustio
Rugosa inemptas Baucis apponit dapes,
Deque intima affert, Tityrus cupa merum.

VINCENTII FABRICII
ELEGIARVM
IUVENILIVM
RELIQVIÆ.

Nobilissimo Iuveni

NICOLAO HEINSIO
DAN. FILIO,

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

Quam effuse me ames, mellitissime Nicolae, cum antea saepe coram, tum tot in absentem collatis beneficiis ostendisti. Puta jam esse ante oculos illa tempora, quibus gratissima consuetudine, ac pene contubernio tecum, & cum parente incomparabili conjunctus maximum vitae meae fructum cepi. Quam voluptatē quoniam factorum meorum malignitas aliquandiu eripuit mihi: id operam dedimus hactenus, mi frater, ut illa animorum nostrorum conjunctio mutuo affectu aleretur. Saltem existimationis meae interest, ut ab illa domo non deficiam, quam ingressus, primos impetus sensi honesta omnia, & praeclara cogitandi. Itaque ab illo fonte ad aliquam hominum famam hactenus profluxi. Quam facilius tueri potero, si ingenio tuo innixus, nominis celebritatem ex amicitia nostra petam. Nota est mihi indoles tua: notus animi vigor, ad clarissima quaeque iturus.

τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον.

Ἐξ ἧς ἐβλάσας.

Quae enim, Deus bone, carminum tuorum dulcedo? Quam molles, quam enodes elegi? Quam robustus
Iam

Iam bus, & delicatus? Fatebor tibi, frater dulcissime:
 mea me egestatis pudet. At vero quam tenera aetas?
 qui anni? Non inveniam fidem fortasse, si te primo
 flore pubescentem omnes optimorum Auctorum ele-
 gantias, omnia *μυροθήκια* invasisse dixerō. Tu vero,
 quæ tua est urbanitas, bellum me quidem præconem
 dices, sed suspectum. Sollicitasse enim benignitatem
 tuam videbor, quæ in me prædicando modum non
 habet. Elegias istas, quas vides, scripsi cum ejus ætatis
 essem, quæ tu jam senes provocas.

Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε,
 φίλον τε

Ἐρχομαι ἔχων.

Potui equidem facile vagientem partum in ipsis car-
 nis strangulare. Sed nosti parentes plerunque nugis
 infantium arridere. quorum garrula & balbutiens
 lingua ipsa etiam offensione fit dulcior. Quasdam ta-
 men refecui: ceteræ, ut erant, apparere passus sum. Eas
 autem idcirco tibi inscripsi, ut agnosceres, puero mihi
 conatum non defuisse quondam: tibi etiam superfuisse
 successum.

VINCENTII FABRICII
ELEGIARVM IVVE-
NILIVM RELIQVIÆ.

ELEGIA I.

Dulcissima Phyllidi sua parentat.

Exactis alter jam volvitur orbibus annus,
Et memini menses præterisse duos;
Cum tibi defunctæ struxi, pulcherrimæ
Phylli,
Absentis fictum, tristia dona, rogam,
Indomitus surdis quem nunc præterfluit undis;
Æquoreas præceps qua petit Albis aquas.
Quod potui, tumulum decoraui floribus omnem,
Et fudi in tenuem mollia vina pyram.
Et violas sparsi, & signavi carmine bustum:
HEIC. SVA. DEFLEBAT. GAUDIA. FABRICIUS.
Hæc diva, ô virgo, cælesti sede recepta,
Conscia tristitiæ sunt monumenta meæ.
Hæc vultum referant, moresque, piumq; pudorem,
Quæque mihi dotes, & placuere Deo.
Heic ego festivos oculos, mea vita, recordor,
Autores flammæ, delitiasque meæ.
Hæc referant illam, quæ Dis præsentibus olim
Suscepta est nobis, non violanda, fidem.
Cum tibi juravi, semper sine amore futurum,
Si raperent avida te tua fata manu.
Adfuit, ac præsens, ut erat, mea verba notavit
Ipsamet, & memori condidit aure Venus,

Quam

Quam brevis illa fuit misero, & non vera voluptas?
 Quot spes, me miserum, mors rapit ante Diem!
 Ante diem jacet ah mea vita, nec ante videnda,
 Quam premat immitis hoc quoque Parca caput.
 Nec mihi jam solitis collum tetigisse lacertis,
 Adspectuque licet, colloquioque frui.
 Nec mihi, sed quorsum nequicquā ingrata revolve?
 Nil licet, æternum flere, dolere licet.
 Heic ego nunc sedeo mæsta evinctus cypariss.
 Conveniens nostris luctibus arbor ea est.
 Heic ego collapsum studeo componere bustum,
 Dirutaq; in formam colligo quæque suam.
 Inde importuno dejectos turbine flores
 Sede sua moveo, substituoque novos.
 Arentes illos, & jam languescere iussos,
 Quatenus à pluvia destituuntur aqua,
 Irrigat à nostris qui depluit humor ocellis,
 Humor abundantis qui fluit instar aquæ.
 Quæq; datas tumulo, signum feralè, cupressos
 Murmura, quæ sparsas perstrepuere rosas,
 Nulli caussantur venti suspiria nostra
 Hos agitant motus, & leve murmur alunt.
 Denique, quæ bibulas vox personat undique ripas,
 Est restis luctus, indiciumque mei.
 Triste canit mecum viridi Philomela sub umbræ,
 Et lacrimas fienti commodat una suas.
 Ipse meo fletu, mæstos miseratus amores,
 Albis in indomitis fluctibus ingemuit.
 Ingemuit, sed mox; quo tandem pertinet, inquit,
 Tadia ad ingratum plurima ferre rogi?
 Semper eris sine amore miser, sed stultior ille est,
 Mortua qui infelix ad sua vota vocat.
 Decrepitos lugere juvet, florentior ætas,
 Dum licet, & fas est ludere, semper amet.
 Ipse ego si fluctus, quos perdo, petire dolerem,
 Causa foret lacrimis qualibet unda meis.
 Unda undam sequitur: si destitit illa, sequetur
 Altera, materies quælibet apta mihi est.

Non omnes eadem rapuerunt fata puellas.

Crede mihi, ad tantum non facit una gregem.

Crede mihi, in silvis quæcunque excinditur arbor,

Non, quod ubique vides, abstulit una nemus.

Iam quoque nescio quæ mentem formosula flexit,

Et potuit sensus sollicitare tuos.

Perge modo, hæc illa est, quam non contemnere pos-

Et tibi quæ placeat, quælibet hora dabit. (sis.

Non est quod Venerem, pueriq; Cupidinis iram,

Aut tristes metuas in tua fata Deos.

Divitiæ cupidis, & opes addantur avaris:

Et tamen iratas perge timere manus.

Non minuit sua regna Venus, nec amoribus ullis.

Invidet. hinc famam colligit illa sibi.

Dixerat. occuluit tremulum caput abditus undis.

Nec potuit curas ille movere meas.

Hoc juvet, & lacrimis, & questibus indulgisse.

Latitiæ tumulus meta sit iste meæ.

Heic me perpetuis confectum fletibus olim

Condite, & has nostras, ô focii, exuvias.

Tu, Lundi, carmen tristi superaddito busto

Aut hoc, aut liceat substituuisse tuum:

FABRICIVS. PHYLLIS. PIETAS. CONSTANTIA.
AMANTVM.

QVATVOR. HEIC. VNO. CLAVSA. IACENT.
TYMVLO.

ELEGIA II.

Ad BRODERVM PAVLI IC.

Post decennium in Holsatiam bellis multisque cladibus aff-
littissimam revertentem.

QValis mæsta parens natum inter spemq;, metum-
que,

Abiëntem lacrimis invocat usque suis.

Temporaque optati reditus, solesque propinquos

Anxia sollicitis dinumerat digitis.

Sæpe timet, totiesque sibi quem dixerat olim,
 Promissum queritur præterisse diem.
 Quiq; nocent casus, quæcunque pericula quondam,
 Præcluduntq; vias, injiciuntque moras,
 Hæc sibi fingit amans, & in omni pallida sorte
 Angitur, in luctus ingeniosa suos.
 Sive viæ valido obsessæ narrantur ab hoste:
 Creditur hostili procubuisse manu.
 Sive venenatos spargunt contagia morbos:
 Creditur infestæ præda fuisse neci.
 Omnia cum metuat, sperat tamen omnia demens,
 Fluctuat, ut dubiis acta carina Notis.
 Ipse donec adest, & præsens omnia tollit
 Filius adventu spemque metumque suo.
 Accurrit genitrix, natique infusa lacertis
 Oscula per longas dat repetita moras.
 Et trepidat misera, & media inter gaudia ploræ.
 Vix quoque tunc credit non sibi verba dari.
 Sic te, divinæ Themidis, Brodere, sacerdos,
 Accipiet dulci patria terra sinu.
 Gaudebitq; suis tandem retinere lacertis,
 Quem toties tanta flevit abesse mora.
 Scilicet undecimæ redierunt frigora brumæ,
 Fecit & autumnos Pleiæas orta decem:
 Postquam longinquas, vir magne, remotus in oras
 Liquisti patrii dulcia rura soli.
 Nunc demum patriosq; lares, Cimbrosq; revisens,
 Ingratæ recoles tadia longa viæ.
 Et velut Ægeis cum navita fessus ab undis
 Prospicit optatas non procul esse casas;
 Latatur, sociiq;, & dant caræ oscula terræ,
 Dulchius patriæ quæ dedit ante suæ;
 Sic quoque post visas per tot discrimina gentes,
 Mollia concipiens otia, latus eris.
 Cum tamen accipiet reducem te Cimbrica tellus,
 Turpis erit, scisso conspicienda sinu,
 Scilicet immunda est: ornatus abstulit hostis,
 Nunc regit albentes nixa lacerna pedes.

Forte tument oculi: signum est, flevisse suorum
 Direpta hostili pignora chara manu.
 Squallebuntq; comæ, & concretæ sanguine vestes;
 Vulnere perjuro plurima ab hoste tulit.
 Est tamen in vultu gravitas, & vivida virtus:
 Illaque vis animi, quæ fuit ante, manet.
 Vade age, natalisq; saluta rudera terræ:
 Vade age, candidior proximus annus erit.

E L E G I A III.

In Mopsulum,

Qui sibi adolescentiam objecerat.

Vidi, qui nostros in crimine poneret annos,
 Quodq; juventutis flos mihi primus eat.
 Qui, comæ quod rigido non subsit plurima mento,
 Culpet, & hoc vitii nomen habere putet.
 Di faciant, possit tantum illud carpere livor,
 Ultima delicti summa sit ista mei.
 Nil mihi præterea, quod dicat crimine dignum,
 Invidus objiciat: nec reperire queat.
 Scilicet hirsuta speciosus, Mopsule, barba,
 Nil præter fetas, quod videatur, habes.
 Cætera sat stupidus. nil tot reperitur in annis,
 Quod nequeat barbam dedecuisse tuam.
 Est aliquid primæ laudem quæsisse juventæ.
 Est aliquid plebi non placuisse tuæ.
 Nos ætas non magna, & vix dum proxima pubes
 Recta ad Pegaseas impulit ire Deas.
 Sive error, seu dulcis ea est persuasio mentis:
 Propitio videor ire per ista Deo.
 Iudicio placeam, nec cætera quæro, Vageti.
 Hoc mereant precium carmina teste suum.
 Is mihi, cum lepidus nostro blanditur amori,
 Extollit venam, versiculosque meos.
 Sive id iudicium est: sive, ut magis exciter, inde est:
 Egregios stimulos, nec leve calcar habet.

Ithæbe

Phœbe pater, faveas. potero crescentibus annis
 Cum reliquis cursu vatibus ire pari.
 Nil mihi vobiscum est, queis vulgi quærere laudem
 Exiguas tanti est: me meus ardor agit.
 Ardor, & erectam rapit ad sublimia mentem:
 Obveniat votis dum mora nulla meis.
 Scilicet hæc rata sunt: & sternuit omen Apollo:
 Signaque præmittunt ex Helicone Deæ.
 At tu, qui nostros attente inquiris in annos,
 Cui soli potui tardius esse senex.
 Crede mihi, hirsuto si qua est prudentia mento:
 Præcipuus poterit vel tuus esse capex.

ELEGIA IV.

Poetica valedicit.

Nil mihi vobiscum est: sat lusimus: ite Camanæ.
 Fabricius vester non erit: ite Deæ.
 Gloria non tanti est, aut vani munus honoris:
 Non tanti est vulgum posthabuisse sibi.
 Sustineant alii famam, titulumque poetæ,
 Et nesciant capiti laureaserta suo.
 Me mea fata, Deæ, retrahunt à laudibus istis:
 Et pudet in vestris nomen habere sacris.
 Vulcanum orabo, vel, quæ tenet æquora, Tethyn,
 Excipiat versus ille, vel illa meos.
 In cineres abeant teneri, mea carmina, lusus.
 Ardebunt medio rectius illa foco.
 Dicite, quid prodest, vestras, Musæ, ire per artes?
 Adjunctos studiis noctibus esse dies?
 Innocui vates si sunt ludibria vulgi;
 Et nihil his sacris vilius esse potest.
 Si de plebe aliquis, si mundi turpis agyrra,
 Possideat tantum plurima, major erit.
 Scilicet hanc faciem decuit præferre poetis?
 Et sacri vates non pia turba sumus?
 Vidimus è vulgo sordentes pluris haberi
 Quoslibet, & nostras nil valuisse Deas.

Scili-

Scilicet has Veneres formosa pecunia ducit.

Nemo volet vatem quærere, quæret opes.

Ascræus si forte senex, quas ante solebat,

Adducat patrias ex Helicone Deas;

Si zonam attulerit dives, nummosque, placebit:

Sin minus: ô alias quære poëta Deas.

Ah pereat, qui primus opes, & divitis auri

Pondera divino fecit honore coli:

Virtutem præferre aliis, postponere nummis:

Turpiaque invisâ ponere templa Deæ.

Is primus molli corruptit secula luxu;

Ex illo vates sordida turba sumus.

Phæbe vale, Clariæq; Deæ: nunc deniq; lucrum

Quærimus; à vestris exulat illud aquis.

Quæq; aliquo precio se possint vendere discam:

Venduntur minimo carmina: Phoebe vale.

E L E G I A V.

De formosâ virgine Holistata, deformi marito nubente.

Q Vis mihi nunc cæcum non affirmabit Amorem,

Aut oculos blandi tegmen habere Dei?

Non fuerit quondam: poterit nunc esse videri

Talis, & in multa cernere luce nihil.

Dicebam: Calle, sola es formosa, tuumque

Non dedignetur Iupiter ipse torum.

Oenonæ potuit forsân præferre Lacanæ

Priamides: posset non tamen ille tibi.

Et quam germanæ voluit præponere Theseus,

Débuerat formæ posthabuisse tuæ.

Aut tunc vixisses, aut nunc superaret uterque;

Perfidia fuëras causâ futura novæ.

Quam timeo, ne non te quisquam dignus haberet

Possit, & hanc formam demeruisse sibi.

Dicebam. Potuit Therfites. Numina testor;

Nil erat istius turpius ore viri.

Aspera frons: facie nil fædius: inspice vultum,

In vultu maculas, signa bibentis habet.

Cætera deformis. Tamen hic tuus, optima Calle,
Hic tuus, infelix virgo, maritus erit?
Hunc ulnis, formosa, tuis, nitidisq; lacertis,
Et potes in tepido blanda tenere sinu?
Iste tuos oculos, & candida collaprehendit?
Iungit & ad roseas sordida labra genas?
Iste (pudor) Calle, tua lactea pectora tangit?
O alia fuerant illa premenda manu!
Iamque toro junctus tecum, formosa, recumbet?
Quid facis? amplexus inquinat ille tuos.
Adstitit irato ridens Venus: utque locuta est,
Protenus in cælo nulla procella fuit.
Si turpe est, deformi, inquit, nupsisse marito.
Dedecus hoc primum debuit esse meum.
Muciber Ætnæ fuligine sordidus antri,
Quo magis est fædus, gravior usque venit.
Si nescis, dulce est, si quid maculamur amantes:
Et juvat in multa labe videre genas.
Immundus fuerat, fuerat deformis Ulysses:
Penelope charus non minus ille suæ.
Hujus in amplexu quæ non invita jacebat,
Et semper voluit, filia Solis erat.
Quæq; annos septem possedit, blanda Calypso
Non potuit jussu non retinere Iovis.
Fœmineum est vultus, & formæ nosse decorem.
Sit nævus pulchri multus in ore viri.
Quæq; marem monstrare queant, non dedecus esto,
In facie tumidas mille videre notas.
Priamides pastor solitus formosus haberi,
Sed tamen in reliquo corpore mollis erat.
Crede mihi, ex illa magna est fiducia fronte:
Et licet à facie non dubitare virum.
Horridus, & minime pulcher Titynthius heros
Densatas aluit cruda per ora comas.
His tamen à fæda maculatis cæde ferarum
Mæonis haud timuit oscula ferre genis.
Sape aderat crebra cum labe: decentior ibat.
Deformis multo sanguine: pulcher erat.

Addē,

Adde, quod obscura velantur talia nocte:
 Nec pudor est oculis opposuisse manum.
 Quicquid erit: tanti non sunt sine crimine vultus,
 Forma que, si chare venditur illa nimis.

ELEGIA VI.

Natalis XVIII.

Ad Amicos absentes.

FABRICII natalis adest: & abestis amici,
 Pectora præ nivibus candida Sithoniis.
 Nec licet ad positum præsentibus esse Lyzum:
 Nec licet ad partes vina vocare suas.
 Non fari bona verba, aut carmine ducere noctem;
 Non mutare suis seria mista jocis.
 Omnia fata negant: patriis ego sola in oris
 Annua natali sacra tuli Genio.
 Solus ego, focii, nostrum semotus ad Alhim,
 In patrios fudi mollia vina focos.
 Vos fatum huc illuc nostro subduxit amor.
 Et cogor magna parte carere mei.
 Leucoreas suavi veneratus carmine Nymphas,
 Demulcet blando Lundius obsequio,
 Non humilis vates. Petrus Norica in urbe
 Iurgia clamosi tractat, & arma fori.
 Iungius ad patrium Musas, sua numina, Storam
 Et silvas inter, & colit inter oves.
 Heic volvent, dulces, antiquæ volumina, curas
 Colligit æternas, & sibi servat, opes.
 Et tu Lunacriis pridem vicinus in oris,
 Maxi, pars animæ non moritura meæ,
 Tu nunc Lipsiades (hæc sunt tua fata) Camænas
 Eloquio poteris detinuisse tuo.
 Audite, ô superi, meq; ista sistite in Vrbe;
 Et coeant uno corcula bina loco.
 Int onuit lævum: quod posco, convenit omen.
 Vertice sternutat Phœbus ab Aonio.

Et mihi, nescio quid, mens non ignara futuri
 Speranti tacito suggerit indicio.
 Interea, dilectæ animæ, salvete subinde,
 Quo vos cunq; volet Phœbus abesse loco.
 Salvete absenti: cum fata, Deusque jubebunt,
 Quo nunc mente feror, corpore junctus ero.

E L E G I A VII:

Ad Poeticam redit.

Dicebam: valeat cum carmine carminis auctor.
 Aonides Divæ, non ego vester ero.
 Sperno leves hederas, puerilia munera vatum.
 Area non nostris illa teretur equis.
 Dicebam, & teneros, mea prima pericula, versus
 Ausus eram tristi velle abolere rogo.
 Et jam detuleram comburere. risit Apollo,
 Irritaq; infusis omnia fecit aquis.
 Vigant exigui lusus, si forte merebunt,
 Et superis visum est, qui vetuere mori.
 Scilicet in gnatos scelus est sævire parentem;
 Quæq; abolet fatum, non pia mater erit.
 Nunc quoq;, qua fratrem Colchis sævissima quondâ,
 Quaque tulit gnatos, est scelerata manus.
 Impia convertit turpe in sua viscera ferrum:
 Quæ peperit, prolem sustulit illa suam.
 Di prohibete nefas. soboles mea vivat in annos,
 Causaque sit famæ quantulacunque mea.
 Nec, si non magno mihi curritur orbita Circo,
 Spectabunt nostras nulla theatra rotas.
 Pro modulo mea navis eat. si magna negata est,
 Exiguus nobis per vada linter eat.
 Tantum opto summos leviter gustare liquores,
 Hoc satis est alii pocula plena bibant.

In Nuptias

HERMANNI LATERI, IC.

Holsati.

Vix sua post varios suspenderat arma tumultus
 Cimbrica, non tanto turbine digna premi.
 Vix tumidum excussit modo non oppressa Gradi-
 vum,
 Et rediit ridens in sua regna Venus.
 Cede meis Mayors, dixit Cytheræa, duellis.
 Tellus ista Deos non feret una duos.
 Cede age, sic nunquam nostros Vulcanus amores
 Impediat solitis, & mea furta, dolis.
 Expetis amplexus? amplectere, basia? fige.
 In gremio esse? veni concubuisse? cuba.
 Nec numerum quæras, mea lux, mille offero lusus.
 Tota sub imperio terra sit illa meo.
 Utque libens facias, succedent prælia bellis.
 Cætera conveniunt: sanguine nostra carent.
 Risit, & est tanti, dixit Mars, vendere terras.
 Et jam sola suo regnat in orbe Venus.
 Lascivusque novas nunc demum impune sagittas
 Spargit, & exultat restituendus Amor.
 Et jam non solitas agnoscit Cimbrica flammæ.
 Qui domibus fuerat, mentibus ignis adest.
 Et jam multorum quæ viderat ante cruorem:
 Multorum lacrimis ora madere videt.
 Et vix illæsos, qui sint sine vulnere, cernit:
 Inque animo pene quolibet hæret Amor.
 Ardent innumeri, sed non feliciter omnes.
 Nec simile in læso pectore vulnus alunt.
 In lacrimis multi tantum suspiria norunt;
 Quos Venus, & dubio turbine ludit Amor.
 Hei miseros! si nulla venit medicina dolori;
 Flammaque non ullum tanta levamen habet.

Nec

Nec tamen excutiant, qui primo insedit, Amorem.

Si nescis, ignes non movet ille suos.

Et poterit pennas forte amisisse videri:

Cum primum invaluit, non volat ille puer.

Te quoq; Diva Themis, nuper, Latere, videbat

Ad dominæ vultus erubuisse tuæ.

Nec nostri poterunt, inquit, subsistere alumni?

Et puer in populum jus habet ille meum?

Dixit; & ad teneram ridens conversa Dionem:

Tu quoque, si fas est, in mea regna veni.

Parce meos tantum crudeliter urere cives.

Sufficiat telis succubuisse tuis.

Et placidos ignes, incendia mitia præbe:

Et non ille puer tetricus esto Deus.

Annuit, atq; infusa Deæ pulcherrima Cypris,

Plurimaq; admiscens oscula, dixit, erit.

Inde tuas crevisse vides, vir maxime, flammæ:

Sed quas affuso nectare pascit Amor.

Augeriq; novos, & gliscere suaviter ignes,

Et non inviso pectus amore premi.

Quem tua nunc virgo teneris complexibus auget,

Accumulatque novis usque cupidinibus.

Cimbrica juravit: Neptunum testor utrumque,

Non est in regno pulchrior ulla meo.

Seu videas vultum? poterit Venus esse videri.

Seu mores: Pallas, vel tua, Phœbe, soror.

Hæc flexit formosa, & mitia vulnera fecit,

Qualia Leda suo fecerat ante Iovi.

Hæc eadem, Latere, tuis inclusa lacertis,

Persuasæ ad blandum Cypridos obsequium,

Nè prius effugiat jucundi vincula nexus,

Quam vulnus fecit quod tibi, tollat idem.

Somnium

AD IOACHIMVM PETRÆVM.

Altorphi viventem.

SI qua fides tenebris, & habet sua numina somnus:
 Esse peregrino captus amore potes.
 Nec nihil illud erat, quod nuper imagine somni
 Vidimus. heic verum si reperire licet.
 A superis erat ille sopor. ne credere nolis,
 Et qua prodierat, cornea porta fuit.
 Nox erat, & nullum metuebant sidera solem,
 Nostraq; erant solito membra levata toro.
 Cum mens interea (nam quo non somnia ducunt?)
 Acta est per varios, ceu aliena, locos.
 Forte velut rediens, multosq; vagata per orbes,
 Visa est à vestris non procul esse jugis.
 Norica sublimi qua surgunt mœnia fastu,
 Magnificæque urbis nobile fulget opus.
 Iamq; videt vestri prope dissita tecta Lycei:
 Parva quidem, sed quæ sic quoq; numen habent.
 A Musis locus ille calet. procul este profani.
 Non patet hæc quovis Vrbs adeunda pede.
 Si quis sensus inest somnis, vel inesse putatur:
 Heic ego Petræum quærere visus eram.
 Campus Apollineæ suberat cultissimus Vrbi:
 In medio campi fons salientis aquæ.
 Innocuas lauros passim, florumq; colores
 Cingebat Paphiæ myrtus amata Deæ.
 Heic mihi Petræus primis occurrit in herbis.
 Nec solus: lateri juncta puella fuit.
 Myrtea ferta aderant, & candida vestis utrique.
 Fallor, an hic Veneris dicitur esse color.
 Ille tamen leviter formosæ infusus amicæ
 Ibat, & hærebat totus ab ore Deæ.

Qualis

Qualis in amplexu dominæ Tirynthius hospes
 Lydia per campos dicitur isse tuos.
 Qualis & ad Xanthum, cum nondum Graja placeret,
 Iuncta ibat Paridi patria nympha suo
 Si licet in somno: testor, Petrae, fuisti
 Iræ materies, invidiæque mihi.
 Accessi: nec enim tu respondere parabas:
 Porrexi dextram, nec tua iuncta fuit.
 Ut qui Gorgoniæ modo viderat ora Medusæ,
 Protenus obriguit, & sine mente fuit:
 Sic tuus in dominæ stupuit sine voce labellis
 Vultus inalbescens, pallidiorque nive.
 Vix ubi Margaridos nomen, dominamq; pejorem,
 Instabili quondam federa pacta fide,
 Cum primos ignes, & vulnera prima referrem;
 Visus es offenso signa dedisse pede.
 Cætera seu saxum. Tantum non dextra papillas
 Pressisset, fueras hac quoque parte lapis.
 Iamque ego dum tanto convitia quæro stupori,
 Teque subirascor dememinisse mei:
 Cessat, & invitis decedit somnus ocellis.
 Sed tamen est animo pars bona fixa meo.
 Et jam non dubito (nec semper somnia fallunt)
 Quin ista tuleris vulnus in urbe novum.
 Quin tua dicatur nunc barbara Margaris illic,
 Et rudis, & verbis ingeniosa parum.
 Accedens formæ placuit solertia vocis.
 Quæque peregrino mollius ore sonat.
 Scilicet argutæ, Petrae, ignosco puellæ,
 Cui præter faciem vox quoque lena fuit.

ELEGIA X.

AD DAVIDEM CRAMERVM.

Natalis xxx.

ECCe meus Batavos visit, patriaque relicta
 Ad sua natalis tempora lætus adest.

Scilicet

Scilicet à nostro properans feliciter Albi,
Rhene pater ripis gaudet adesse tuis.
Et petit à domino consueti moris honorem;
Invitatque manus ad sua sacra meas.
Accedas, Cramere; dies tibi dicitur iste.
Fabricius Genio vina, tibi que parat.
Vina suo Genio, genitale notantia tempus:
Et nova quæ pariant gaudia, vina tibi.
Scilicet hac ex luce fluentes ordinat annos,
Qua lepidum posuit optima mater onus.
Qua mihi veridica, quas omnia fata sequuntur,
Neverunt vitæ stamina prima Dea.
Si qua fides, natum tremulis excepit in ulnis
Atropos, æternis de tribus una soror.
Et leviter digitis deducens vellera, dixit;
(Audierat, retulit quæ mihi dicta parens.)
Tu quoque, blande puer, non inficiande Camænis,
Facunda Aoniis ora rigabis aquis.
Vive modo dilecte puer, gratissime Musis,
Et patriæ quadam gloria cresce tuæ.
Dixerat. adfensere Deæ. perque aëra latum
Quæ plaga dextra fuit, tota serena fuit.
Atque ea si ve negavit iniquius, si ve benignus
Iupiter eventum jussit habere suum,
Securus, Cramere, age ter tria pocula amici
Sospitis, atque iterum ter tria sume tui.
Ite Deæ Aonides, cras vos revocabimus omnes.
Iste dies nobis festus agendus erit.
Huc cyathos. Cramere; & mollia vina corona.
Proposuit siccis omnia dura Deus.
Non aliter fugiunt curæ, tristesque labores:
Vt fugiant curæ, fortius adde merum.
Et bene me, bene te non unis adjice votis.
Cætera vicino trade ferenda mari.
Et neque, cur pereat bellis Germania, quære;
Quisve armet reges inde, vel inde furor.
Et neque, quid Sueci, quid magni Cæsaris arma
In clades tumidi Martis amore ferat.

Disponent Superi. nihil est, quod quærimus ista,
 Quæ tegit obducta condita nube Deus.
 Fata viam invenient. Vina huc, Cramere, rosasque.
 Nec tibi, nec sobrio nunc licet esse mihi.
 Dicamus bona verba: procul, procul horrida bella:
 Ter tibi sit Briareu: ter tibi sancte Geni:
 Ter Charitum trigæ: toties tibi candide Phoebe:
 Bis toties Musis: bis toties Veneri:
 Si qua animum, Cramere, tuum formosula flexit,
 Huic tacitè cyathos, si lubet adde duos.
 Vivamus dum fata sinunt, dum non perit ætas.
 Quis scit an hæc iterum sit reditura dies?
 Interea, Cramere, optes, ut semper amico
 Candidior redeat, candidiorque tibi.

Nobilissime Heinsi, dum in libellis illis excu-
 dendis prælaferrent, animum ibi occupatum
 Natalis tui celebritas alio avertit. Quoniam autem
 ad tua sacra etiam me conferre thusculum voluisti,
 habe Elegiam exilem, & tenuem, quales à me profi-
 cisci solent. Debebam in tam egregio argumento esse
 ingeniosior. sed ita meam indolem comparatam sen-
 tio, ut ne illustribus quidem facibus admotis excite-
 tur. Nisi fortassis in amico satis est, si affectum pro-
 ba verit. quem integrum, sincerumque, quicquid de
 ingenio fiat, præstare tibi possum. Vale.

ELEGIA.

In Natalem

NICOLAI HEINSII. D.F.

HEinriadæ genio libamus thura, merumque.
 Exeat à sacris turba profana meis.
 Qui malus est, lepidis qui vatibus invidet, illinc
 Sit procul, hanc lucem nec putet esse suam.

Læta verecundus nobiscum festa frequentet.

Bacchus, & innocuæ tresque, novemq; Deæ
Nec te, diva Venus, puero lve arcemus Amores.

Vos quoque cum Musis Heinſius ipſe vocat.
Quo valet, ingenium vobis debere faterur.

Peneque Pegæſea plus potuiſtis aqua.
Ingentis meriti lux conſcia prodidit Orbi
Heinſiaden. veſtri muneris ille fuiſ.

Eminus à Pindo cum ſternuit omen Apollo,
Omina narratur bina dediffe Paphos.

Creſcentem Cypris Phœbo diviſit alumnum,
Et juveni patrium diva prævit iter.

Illa domus teneris adſuevit amoribus olim.
Heinſiades patrias ventilat inde faces.

Nec negat ardenti genitor concedere gnato:
Indolis hæredem nec negat eſſe ſuæ.

Qualis, Phœbeus quoties deferbuit ales,
De mediis flammis altera prodit avis.

Illa pia volucris, pennasque, apicemq; reponit,
Auratumq; jubar, perpetuamque facit.

Heinſius in pulchro juveneſcit carmine gnatis
Quodq; amat, exemplo ſentit amare ſuo.

Sed ſacra natali Genio facienda ſuperſunt.

Pone puer cyathos, innocuumque merum.

Nil ſine lætitia Bacchi ſuccedere narrant.

Fundite thyſfigero pocula prima Deo.

Mox Veneri, Phæboq;, tribusque, novemq; Deabus.

Numinibus lepidis indiget iſta dies.

Tu quoq; cum Superis gnato tua gaudia confer,

Nec promptis, HEINſI maxime, parce cadis.

Quicquid habes vaſta complexum mente, remitte;

Et tua ſolenni ſeria tinge mero.

Quæ mihi formoſa patera eſt evincta corolla,

Hanc Genio gnati fundo, biboque tui.

Inde tibi Genioque domus. Inniteris ipſe,

Et domus Heinſiada, tantaque fama, tuo.

Quamlibet immenſum ſobolem dimitte per Orbem,

Ingenii ſatus, & monumenta, libros:

Hein-

Heinfiaden malles vel tota laude redemptum,
 Et tibi jam tanti gloria nulla foret.
 Iunge merum votis, quæ filius audiat ipse,
 Seque patris curam sentiat esse sui.
 Vivite felices: & tu, pater optime, cresce
 Ingenio gnati; laudibus ille tuis
 Zuerius extendens nobiscum vota, precesque,
 Lætitiæ partem vindicet inde sibi.
 Jamq; animi curas aliquo distinguere Bacho
 Quærat, & hanc festam gaudeat esse diem.
 Maeste Heinfi sacrisq; tuis, votisque tuorum
 Stamus, & ante aras solvimus ista tuas.
 Lysa comam spargit, cumulatque altaria donis,
 Et iuvat orantes, & præit ipsa preces.
 Illa mero modico lætatur pingere mensam,
 Nec, quod amet, posthac dissimulare potest.
 Nunc & amatorem centum complexibus urget:
 Nec timet invidiam: nec memor ipsa sui est.
 Illa suo Heinfiadæ proprios transcriberet annos,
 Si possent superos flectere vota Deos.
 Et flexit Superos, quæcunque puella Deorum
 Pro tam festivo vate poposcit opem.

CARMINVM AD-
OPTIVORVM
LIBER.

CARMINVM. AD-
OPTIVORVM
LIBER.

CONSTANTINVS HVGENIVS
VINC. FABRICIO S.

Vi me inter arma, Nordovix novenarum
Myſtes Dearum, non novelle, non priſce,
Sed ſic, utrumq; ut utrum ſies, parū con-
ſtet,
Puer diſerte, non puer, vir imberbis,
Qui me inter arma, non inermibus chartis,
Sed de pharetra maximi Deūm telo,
Telo Merillæ fulminum, gravi telo,
Ignotus ignotum feris, & inviſum,
Mox invidendum: Laureate Fabrici,
Sed inter ulnas educantium, ad cunas,
Et ante cunas Laureate Fabrici;
En dexteram, fidemque, ſi quid hoc tanti eſt,
En pectus imum, & intimum, en amicorum
Eſto meorum; per fidem hanc, per hanc dextram;
Per Heinſium commune nomen utrique,
Commune numen, creſcet ille creſcenti
Coævus ævo, fixus, acer, æternus,
Par ardor illi, quem foveris utrinque
Fabricius Merillæ, & illa Fabrici.
En arte Coā proſus & Galenorum
Cæco apparatus, quo magis meus ſias,
Nihil neceſſe eſt. Vixerit ſenex Couſ,
Fac totus in te vixerit (quod ut cano
Fiat mereris jam puer) quid exspectem
Niſi ut propinquis æger à manu tanta
Reddar, quod ipſa Clotho neverit vivam,
Et ſim diu, qui nil quidem reſert an ſim?

At qui sepulto cespitum gravi mole,
 Gravioribus negotiorum, & armorum
 Sin Patriæ, nec Principi, sibi extincto,
 Surdo, silenti, nescio Camænarum,
 Permessidos, Pindi, tui, sui, trunco.
 Vitam remittis, & procul jubes vivam,
 Iubes loquar, audiam jubes, jubes cantem,
 Permessidem credam facis, facis Pindum
 Colles cruentos, & sororibus divis
 Quasi interesse, qui sororibus diris
 Quacumq; vector, aut revector, intersum,
 Cujus Galeni, cuius è Deûm turba
 Potentiorum τῶν μὲν ἰατρῶν
 Manumq; opemq; magne tiro, non vincis?
 Me cæcus error, me profunda caligo
 Involvit, aut mortale non facis factum,
 Qui me inter arma, Nordovix novenarum
 Mystes Dearum, neminem, nihil nutu
 Novum creasti, nempe recreavisti.

C O N S T A N T E R

*Ad Rhénobergam, inter aula &
 armorum perpetuas incudes.*
 εἰς τὴν ῥηνόβεργον.

In Amores Nortvicensis,

Vincentii Fabricii sui.

Dousa pater vatum, patrii tutela Lycei,
Quo nil candidius terra Batava tulit,
Littora Nortvici, camposq; accendit, & amnes,
In gremio dominæ dum sua fata canit.
Ipsa Venus, Venerisq; puer, quos ludit amores,
Quæque Idæ fixit basia mille suæ,
Inscripsit foliis: flammæque, & carmina Nymphæ
Hauserunt patriæ, Nereidesque Dex.
Tota calet tellus, & adhuc locus uritur ipso:
Quem Phœbo junctus nunc quoque sacrat Amor.
Dignus utroque Deo vates meus ardet utroque,
Nec Paphiæ, Phœbi nec minus igne calet.
Incola Nortvici pariter Pindumque, Paphumque
Hausit. amatque simul, nec moritura canit.
Dousa meus doctos Nortvicum transtulit ignes.
Nunc afflat vates numine Dousa suo.

DANIEL HEINSIUS.

In Secessus Nortvicensis doctissimi Iuvenis

VINCENTII FABRICII

Epigramma.

FALLIMUR, an steriles inter Parnassus arenas
 Surgit, & æquoreis proximus exit aquis?
 Non Helicon, non Phocis abest. tellure Batava
 Fundunt Castalii pocula plena lacus.
 Nobile Nortvicum, florent in pulvere Musæ,
 Inque tuis scribunt carmina docta jugis.
 Nec tamen exuccos ferit levis ungula colles,
 Aut latices ictu Bellerophonis habes.
 Fabricius fontes aperit, novus incola vatis
 Officio totis luxuriatur agris.
 Hoc donat jam Saxo tibi, quod debuit Albi.
 Invenit in sylvis, quod canat, ille tuis.
 Quum magnos repetis, Patavûm miracula, Douſas,
 Post Douſas cupias hoc quoque teste loqui.
 Si pius est, quisquis Patriæ præconia solvit,
 Bis pius est vates, qui peregrina canit.

C. BARLEVS.

AD

AD MERILLAM.

In Amores Vincentii Fabricii.

IDA Cupidineis Douſæ cantata libellis
 Obyia Fabricio facta, Merilla, tuo.
 Protinus inſaſit collum, lentumque, tenaxque
 Baſiolum impreſſit. Quid levis Ida facis?
 Douſa tuus non eſt, non hic tuus, Ida, poëta.
 Non eſt: ſed Douſam credidit Ida ſuum.

P. SCRIVERIVS.

IANI BODECHERI BANNINGII

Elegia ad

VINCENTIVM FABRICIVM,

Nomine

FRANCISCI LEEVVII à Gouda.

TV licet in Batavis, patrio ſemotus ab Albi,
 Dulcia tranquillis otia rebus agis;
 Et modo Nordovica colis, tua gaudia, Tempe,
 Quæque latent iſtis montibus Oreades;
 Et modo, qui Leidam circumſtrepit undique, Rheni
 Threicio fragiles carmine ſiſtis aquas;
 Queis caput extollens pulcherrima Neptunine
 Murmura ſiccatis imbibit auriculis,
 Vicinamque ſerit ſublata voce per urbem,
 Vt ſtupeat lenes Heinſius ad numeros:
 Heinſius ille ſui Varro clariffimus ævi,
 Quem cælo ſimilem vis facit ingenii.
 Non tamen eſt laudanda tuæ petulantia Muſæ,
 Quæ narrat, quod me calcet Amor pedibus.

I 5.

Nec

Nec scio quid sit Amor, nec multum scire laboro.
 Dicitur armata spicula ferre manu.
 Est mihi mens Phœbo, studiisque dicata Minervæ,
 Qualia, nulla trucem cum tenet hasta, regit,
 Herculeo animo mallem tolerare labores,
 Stymphalicasq; sono vincere pelvis aves,
 Antæumq; gravi membrorum mole timendum
 Conari invalidis viribus opprimere.
 Iudice Fabricio. sed enim quia credor amare,
 Sapius inquiero pectoris in latebras.
 Et quia vix falli potis est in amore magister,
 Quem Veneris puer, & quem legit ipsa Venus;
 Proque suo statuunt Nasone incauta juvenus,
 Quo sub in his quæ sunt commoda proficiat:
 Rumino quid Seliæ faciam cum limina viso,
 Vnde meus certo cognitus esset amor.
 Nempe rubor malas turbat, rigor occupat artus,
 Verbaque, quæ veniunt, dimidiata loquor.
 Inde premo digitos & lactea colla lacertis
 Ambio, & humidulis oscula do labiis.
 E quibus, Idalius qualem nec pusio fundit
 Vnquam cælicolis, effluit ambrosia.
 Quin mea furta etiam nuper tibi visa fuisse
 Noctis, ais, longo tempore concubio.
 Stat Seliæ ante fores, ac me deducit euntem,
 Forte humeros Seliæ candida palla tegit.
 Tumq; ego, quæ indubium doceant sub pectore vul-
 Atq; vale abscedens exprimo post gemitus. (nus
 Ergone Fabricius nostra hæc secreta notavit?
 Credite Fabricio, Leeuvvius omnis amat.
 Ast amat à quovis quæ digna putatur amari:
 Dein ego jam partes ipse subibo tuas.
 Quod vero Seliæ vis postposuisse Merillam,
 Flagitium primus nunc ego dico tuum.
 Invidus est, quisquis de me male judicat, & me
 Invidia pectus dilacerare putat.
 Non mea vipereo suffusa est lingua veneno,
 Pallor ab alterius nec mihi sorte venit.

Diligo quos virtus, & quos solertia mentis
 Fortunæ donis luxuriare facit.
 Quiq; meis etiam votis contrarius obstat,
 Sæpius esse meo dignus amore potest.
 Trans mare vicinos petiit tua vita Britannos,
 Huc præbent celeres ventus, & unda vias.

HENDECASYLLABVM

In

Doctissimi Iuvenis,

VINCENTII FABRICII,

Disputationem de morbis capitis.

Lvisisti satis, & satis Merillæ
 Cantasti numeris leves amores,
 Venuisti numeris & eruditis,
 Fabrici, juvenam venustiorum
 Laus non infima: majus est agendum,
 Et Musæ veniunt severiores
 Colendæ tibi, quæque Bata vorum
 Refellant bene Martialis aurem.
 Annos innocuæ rudes juventæ,
 Ut decet, lepidis damus libellis:
 Sed postquam gravior nitescit ætas,
 Nos totos tetricæ damus Minervæ,
 Quæ mensas faciat focosque pingues.
 Teque Albis reducem videre gessit
 Non tantum facilem, puto, poëtam,
 Quamvis & facilem velit poëtam,
 Sed justum quoque flaminem Themistæ,
 Aut gnarum quoque flaminem Æsculapî,
 Qui servet vegetos probosve cives.
 Et nunc tale tibi vigere pectus
 Monstras omnibus, omniumque vultus

In te lætitia trahis stupentes,
 Dum quicquid chymicis boni paratur,
 Scrutatoribus optimi metali,
 Magni dogmata jungis ad Galeni,
 Et quid iudicio schola relinquis
 Quam nuper Paracelsus erigebat.
 Haud fungi penitus recentiores
 Habendi, licet id superba multum
 Coa natio, pertinaxque multum
 Credi postulet: agritudo cedit
 Non autoribus his, vel his, vel illis,
 Fideli ast opera, & manu perita.

Verum quandoquidem quid imminuta
 Menti subsidium sit argumentis
 Doces indubie hinc & hinc petitis,
 Sive insomnia spiritu meatus
 Infestent cerebri, sopore sive
 Sensus undique ferreo ligentur,
 Seu penuria, sive plenitudo
 Constrictos habeat prematque nervos,
 Seu deliria spissa & implicata
 Deturpent rationis officinam,
 Dic fodes mihi (præmio trecentos
 Vltro polliceor statim phalæcos)
 Ut sanes homines politiores,
 Qui solum bene disputant tacendo,
 Et mali nihil integram per horam
 Vel prima fere syllaba loquuntur.
 An Rhazes tuus id, vel Avicenna
 Non scripsere tibi genus medelæ?
 Huc ergo, mihi præmio trecentos
 Vltro polliceare tu phalæcos,
 Medelam tibi porrigam probatam.
 Sed prius peragas tuam (potesque,
 Qui facundus & eruditus audis)
 Felici omine disputationem.
 Ut dein Vorstius, ille flos medentum,
 Natus optimus optimi parentis,
 Exelamet, Bodechere patre, non est

Quod

Quod des Fabricio tuo meoque
 Quæ te pharimaca nosse gloriaris;
 Medelam teneas tibi probatam,
 Donec est magis usui futura.

IANVS BODECHERVS
 BANNINGIVS.

AD CLARISSIMVM

Ingenii & Eruditionis laude Iuvenem

VINCENTIVM FABRICIVM,

Cognatum eximium

*Cum ad virtutis ac scientiæ gratia institutam pri-
 dem, sed fortunæ varietate interruptam peregrin-
 nationem, rediturus Hamburgo discede-
 ret Anno 1637.*

SI, quod vulgari fertur sermone, meretur
 Fortè fidem verbum; adversam cuique atq; secun-
 dam

Fortunam fabricare suos & fingere mores,
 De te Fabricio non est dubitare necesse,
 Quin tibi contigerit fatis melioribus uti
 Te sortem moderante tuam, Vi Numinis almi
 Adjuto, teneris qui sis ingressus ab annis
 Præclarum virtutis iter, pulchrumque putaris
 Pæne puer doctis poliendum tradere Musis
 Pectus, & egregias vitam excoluisse per artes.
 Nec te panituit læta subeunte luventa
 Successus urgere tuos, quantum addidit ætas
 Annorum spatio, tantum provecta subinde
 Adjecit curis, indefessoque labori,
 Quo sine nil altum mens inchoat, illius alis
 Alius erectus Famæ contendis ad arcem

Egregio nifu. Iam pulchrum ostendere mundo
 Ingenii sublimis opes, aususque viriles
 Prodere vix prima Iuvenem lanugine tinctum,
 Palladiis clarum studiis, magniq; laboris
 Conscia victuris monumenta intexere chartis.
 Et quale & quantum decus innotescere magnis
 Et placuisse viris, quos & nunc suspicit Orbis
 Insignes meritis, & quorum postera doctas
 Agnoscet Curas, simul & mirabitur atas.
 His animum succincte bonis, his omnibus une
 Nominibus felix, Vincenti, concipe veram
 Et parilem sortiq; tur, votisq; faventum
 Lætitiâ, captumq; bonis, ad culmen Honoris
 Auspiciis iter ad nitidam decurrere Calcem.
 Pergo, tuo faveat DEVS & fortuna labori.
 Nec minus interea contra ludibria cæcæ
 Sortis, & instabiles casus, incertaq; rerum
 Quæ fert vita hominum, momenta, vicesq; superbas
 Disce tuum munire animum, pulchreq; memento
 Compositum adversis fidens opponere rebus.
 Et quanquam virtutis amor cultusq; meretur
 Præmia prima, tamen si tu virtutis egenos
 Virtutis videas nancisci insignia, contra
 Facta tua in minimo, quamvis laudata, reponi,
 Desine ad humanæ subtilius omnia normam
 Pendere mercedis, nec te damnosa lucelli
 Transversum rapiat spes, aut averfa fatiget
 Tristitiaq; gravet: placeat tibi candida virtus
 Illecebris formosa suis, nexuque fideli
 Alliget implicitum, dabit hæc tibi præmia victrix
 Et verum, dilecta, decus, meritumq; profano
 Secernet populo, & lucentibus inseret astris.

HENRICVS VAGETIVS.

IOHAN-

IOHANNIS FRIDERICI GRONOVII

Responsio ad

IAMBVM VINDEMIALEM

V. CL.

VINCENTII FABRICII.

Felix Dearum cultor, & Bœotia
 Rigatus usque & usque labra Castali,
 Nunc spes, Fabrici, Themidos, in cuius sacro
 Virtus Fidesque Numinum sociant chorum
 Et nil sinunt deesse magnum pectore:
 Dum sat beata pastus ingenii dape
 Vacare gaudes, dum Daphnes lata caput
 Coma revinctus, (non Daphnes qua Blovius
 Implet tabernas, & coronarum institor
 Ingenia cauponatur; haud qua Myrtilus
 Et turba congrex sublinunt os seculo:
 Sed qua verendus Mæonius natus stetit,
 Regum furores enthea canens lyra
 Et regna & urbes atque mores civium,
 Vitæ magister, summa lex prudentiæ;
 Qua Mantuanus Iulios cælo ferens
 Ortus; tuusque qua nitet Naso tener
 Festam marinæ Cypridis jactans facem.)
 Dum tactus hilari sarta thyrso tempora
 Frontem remittis inter ingenuos jocos,
 Hederisque laurum temperans sequacibus
 Lepidus satellites ebrii incedis Dei:
 Me qua Batavi coletur imperii caput,
 Et tot-potentum regna mittunt urbium
 Commune sceptrum, plena nobilibus viris,
 Urbs principalis, Haga privato lare

Inter-

Interque fastus milleque inter turbines
Et nuntiorum ex orbe toto nundinas
Amabili quiete secretum tenet.

Heic Vlpiani scita dicta servii,
Heic & Sabini & æmulas Proculi scholas
Mecum frequento, & quicquid ingentes viri,
Æqui bonique interpretes sanctissimi,
Legum tribunal, & sacerdotes Deæ,
Quæ jure gentes frenat, & fera civibus
Arbitria doctis abnegare virum
Iusta cuique lance dispensat suum,
Pulchris relictum condiderunt paginis,
Avidus retracto & patrias artes sequor.
Mox vellit aurem prisca sapientum cohors,
Seu quos professos devio normam juvat
Monstrasse mori, & acre robur pectori
Suggerere contra Fortis incertæ minas:
Seu qui prioris gesta famæ tempori
Servant futuro, veritatis buccinæ,
Et tot decora exempla virtutum vetant
Oblivionis nocte celari mala,
Pravisque nunquam desitura infamiae
Seros nepotes & penes longam diem
Pœnas severi iudices pronunciant:
Seu fabularum qui tegunt dulcedine
Præcepta vitæ, & serium ludis agunt,
Phœbi ministri, turba Parnassi pia,
Qui te, Fabrici, gloriæ hæredem suæ,
Qui te sodalem, qui domesticum vocant.
Sive his repertrix omnis elegantiae
Superbit Hellas, seu nepotes Romuli.
Non admonendo Statius deest tibi,
Atque expiari febris salubribus
Thebas reposcit, nec minus monstrat suum
Nobis Achillem. Qualis exuviis Dræco
Capite exsolutis inquires tendit cutem,
Urgetq; nodos aspero monti affricans
Nirensque, donec liber omni corpore

In alteram jam vernet ætatem novus.
 Tum forte si quid interim subnascitur
 Meminisse dignum, mensq; fecunda est sibi,
 Illudo chartis, temporis cautus mei
 Ratiocinator ac avarus unius.
 Sic condo soles, sic amoeno murmure
 Fraudata somno multa nox sæpe effluit.
 At si labore fessus, æger tædio,
 Vacationem retricæ Musæ imperet
 Desertor animi corporis folliculus,
 Est innocentium messis ampla lusuū
 Et multa blandimenta, me queis avocem.
 Leida profectis qua patet pedibus via,
 Et prima pandit Haga nobilis sinum
 Insigne portas exhibens pacis modo,
 Prædives umbris occupat campum nemus.
 Stat vasta quercus nubibus condens caput,
 Expansa silvæ more brachia implicans,
 Quinas ter ulnas exigit trunci modus:
 Alterius avi, grata Dianæ quies,
 Dryadum voluptas, nocte quæ circum choro
 Ducunt silenti, & metiuntur ambitum.
 Stat tilia pinguis, apta pennis fraxinus,
 Et recta fagus, mille corpora arborum
 Et fœdere uno fervidos ictus verant.
 Subtus vlrenti læta tellus gramine
 Crinitur, ipsum frangere invitant prope
 Et transeuntes ambiunt ultro tori.
 Mites per auras aeremque termitum
 Late comantum spiritum mollem vehens
 Zephyrus susurrat, grataque afflat frigora.
 Et undiquaque plumeum sonat genus
 Solenne carmen æmula concordia.
 Densentque virgæ ac vimina in medio specum,
 Fauni latebras, unde subseffor salax
 Tentat fugacis nuptias Alseïdos,
 Matura collis nec deest apricitas
 In parte quadam, & bibere soles invidet.

Delatus illo mente libera vagor
 Visus per omnes, atque deliciis fruor,
 Natura mater quas ministrat obvias,
 Largoque cornu dædalis tribuit locis.
 Non ob locatas, improbas, factas manu,
 Quales patavit luxur impatiens sui,
 Morum ruinas, illecebras turpium,
 Patrimonii Charýbdin & Syrtes meras,
 Pestes juventæ, & omnis ætatis probrum,
 Saginam inertię, officinas mortium.
 Venusinus addit forte se mihi comes
 Risus magister, aut Poeta Lejus,
 Quicum Bathyllum miror, Atticæ silens
 Respondeo cicadæ, Amorem somnio,
 Canto Lyæum siccus, & jungo rosas.
 Nec quid lucrentur Cæsi aut Aquilii,
 Famæ tyranni fragilis atque evanidæ;
 Nec quod frequenti scriptus in pittacio
 Perambulet librariarum scrinia
 Fontesque pingat nescio quis Olus tuus;
 Aut barbarorum quid mihi decreverint
 Comitia, quo me censeant in ordine,
 Ibi recordor, assis aut facio unius.
 Quod si libido garriendi accesserit
 Et liberales serere sermones juvet,
 Cohors amica est, quæ libenter commodat
 Aurem, & vicissim nec meam invitam rapit.
 Bosvvelle, te fas nominari principem,
 Cujus diserto loquitur ore Belgicæ
 Rex, qui Britannos triplices sceptro ligat,
 Viris & armis & mari toto timor.
 Nec te silebo, sera qui genti piæ
 Ruptis tenebris reddidisti stemmata,
 O vera soboles Amstelæ propaginis.
 Te, magne Scotte, lux serena Curix.
 Civilioris optimatis unica
 Imago, quem nunc vindicem expectant suum
 Sub nocte multa destituta tempora.

Te, mens manusq; Principis Celsissimi,
 Divine Hugeni. Teq; pars potior mei,
 O lingua Peithus, Pallados sacrarium,
 Et certi amoris symbolum, Grafsvinckeli,
 Cujus requirit consilii vires Gothus,
 Qua se tuetur Veneta Libertas manu,
 Quod tot procantur forte praesidium rei.
 Squallentibusque simile praesidium reis
 Te, docte Groti, cui renasci gestiunt
 Prisci magistri, principes artis tuae.
 Omitto numerum, versibus parcens malis
 Et invenustis, nausae parcens tuae,
 Haudquaquam amor, cui pares cuncti, meo.
 Est & leporum qui parentem Liberum
 Adhibeat, & me suaviter rorantibus
 Lacescere haud recuset udus poculis.

Hæc, mi Fabrici, pro tuo læti tamen
 Vindemiali computamus hæc die.
 Nec invidemus uberantioribus.
 Tantum Neæra non calet noster sinus,
 Inter tot ignes & faces & illices,
 Quando hæc patranti lumine advocat virum;
 Nudis papillis illa provocat manum,
 Strictis & arte fasciæ rumentibus,
 Sororiari pinnulum doctis quasi;
 Vultu pudoris dictat alia audaciam,
 Natura quem si deneget, miræ artifex
 Quocunque fuce pallidis linit genis;
 Defecta quadam dote pulchri corporis
 Procacitate res agit linguæ suas;
 (Volunt id ipsæ comitatem dicier)
 Tunc crebra schemata eruditulæ & tropi,
 Lasciviæ velamen, ut rivis fluunt;
 Aut oricilla gemma pendet imula,
 Tribacca gemma, vel papillis objacet,
 Solumq; pulchram clara dotem divitis
 Promittit arca, quæ procum sapientem emat.
 Tot inter ignes & faces & illices

Contudimus arcus telaque infani Dei,
 An ille potius ut rudem & durum fugit?
 Caloribusque non paratum dulcibus,
 Donec reversum accipiat expanso sinu
 Et veste tota blandiens Albis pater,
 Nymphisque patris offerat me fomitem,
 Flammisque singar apta materies novis.

Ad excellentissimum Iuvenem

VINCENTIVM FABRICIVM.

EEEGIA.

CORNELII GROTHII HVG. FILII,

OPtime Vincenti, cujus de voce perenne
 Fulmen inexhausti funditur eloquii.
 Non aliter, quam de flavis mella aurea ramis,
 Aut de distentis lac fluit uberibus.
Ofelix caput, o nostris charissime divis,
 Pieridum decus, & pignus Apollineum;
 Tu per arenosum prostratus molliter Albim,
 Qua sperat genitor brachia Nereidum,
 Hamburgumq; suum lassus admurmurat undis;
 Caruleam vultu Dorida prospiciens,
 Phyllida nunc ludis vario spiramine avenæ
 Demulcens patris flumina cornigeri;
 Nesciat ut retrone tuos vertatur ad ignes,
 An magis ille suum pergat ad Oceanum.
 Tum myrti folia adsurgunt tua tempora circum,
 Te tantum, & levibus digna Cupidinibus;
 Et vellent pectus, vellentque invadere totum
 Amplexa hinc atque hinc undique Fabricium,
 Si non adsperneretur amor velamina castus
 Qui sub flammiferis stat tibi visceribus.
 Me tenuis pater, & Phœbi vix nomine dignus
 Ducit sylvestres inter Hamadryades,

Semi-

Semicaprumque genus Satyrorum, atq; agmina mon-
strat

Hirta, puellarum non adeunda choris.
Quorum cum mea per sylvas vestigia vidit,
Aut suspirantes pertimuit Pholoë,
Respiciens iterumq; oculis, iterumque, iterumque,
Extemplo nostrum profugit in gremium.
Namque per arboreas ubi Lipsia cernitur umbras,
Gramineo felix est locus in nemore,
Qui solos rivos, solosque exspectat amores,
Et nescit gemitus, & refugit lacrimas,
(Illæ etenim quoties thalamos tetigere virentes,
Noxia de campis gramina proveniunt;
Tum rami que cadunt, & qua se proxima quercus
Explicat, è mediis tollitur ilicibus,)
Hic nos agresti luctamur arundine, donec
Ventus ab impressis exeat articulis.
Spiritus ille etiam nostros accendit amores,
Atque meas flatus ventilat ille faces.
Accendor, qualis fragiles ubi campus aristas
Quas hinc atque hinc jam Mulciber involvit,
Dum flammæ magis atque magis, urgunt crepitan-
tes,
Fratribus impelli sensit ab Æoliis.
Namque illi simulac antro emittuntur opaco,
Vnde tenent terras, unde agitant maria,
Immitis Notus, & Boreas Rhodopeius, & Euris,
Dissimilique solum turbine pervolitant,
Tunc incendia vasta feruntur in altius agmen,
Et velox teneros fax agitat calamos:
Sic & nunc mea me Pholoë, mea vita, meum mel
Sufflari levibus ridet arundinibus.

AD VINCENTIVM FABRICIVM

E L E G I A

NICOLAI HEINSII. D.F.

Silicet Arctōas Batavis accedere Musas,
 Heinſiadæ verſus deficientis habe.
 Ante tuas aras tutelareſque penates
 Viſtīma de feſſo, carmina, vate jacet.
 Cedite ſublimēs, heroica prælia, verſus;
 Cede cothurnatis Iambe ſuperbe modis.
 Imparibus veniat Elegeia laxa capillis;
 Exilio vātis convenit illa ſui.
 Parva decent tenues; modo dent mihi fata recurſum,
 Cum dabitur Leydam viſere, magna canam.
 Me tenet æquoreis Vvaſnaria cincta procellis,
 Vnde ſuas Batavus per mare mittit opes.
 Eul agor, patrioſq; lares urbemq; reliqui,
 Nec dantur ſtudiis commoda juſta meis.
 Me ſterilis tellus inarataque detinet ora,
 Solaq; nunc oculos paſcit arena meos:
 Aut impacati cerno violentia ponti
 Regna, vel in medio littore ſolus eo.
 Forſan & è cano venientia lintea Nereo
 Metior, aut vultus detinet unda meos,
 Pone jacet Batavi ſpecies miſeranda Lycei
 Fataq; quam prohibent viſere, cerno tamen.
 Orba ſedet medio natoq; in funere Pallas,
 Nec valet armatâ pellere fata manu.
 Leyda parens, miſeranda parens, tua numina teſtor,
 Invitus patriis abſtrahor à laribus.
 Non hic finitimos video, tua paſcua, ſaltus;
 Non hic Naiadum turba per arva canit.
 Cæruleæ veniunt gens invidioſa Poëtis,
 Nereides, gnata Dori canora tuz.

Sem-

Semper defessos renovat Thetis uda furores,
 Et nunquam lassi gurgitis unda filèt.
 Marsque pater Nereusque pater sua jura sequuntur,
 Militat in partes sævus uterque suas.
 Aprus & æquoribus Mavors & navita bellis,
 Si dubitas Batavo judice, Maurus erit.
 Dì maris, & Neptune parens, ignoscite fasso;
 Non facit ad Musas æquor & aura meas.
 Illa juvent nautas, mihi sunt Parnassia cùra
 Numina, Phœbeo spiritus igne calet:
 Molle mihi pectus, levibus violabile telis;
 Et quo, si sequerer bella, carere velim.
 Id quoq; jamdudum Veneri debemus, & armis
 Nostra quibus toties pectora fixit amor.
 Tempore quo primum Cythereia furta notavit
 Phœbus, & arcanum lumine vidit opus;
 Illa, licet facilis nec conjuge digna severo,
 In teneros vates miles iniqua fuit.
 Mars quoq; Phœbæo, si credimus omnia, vultu
 Proditus ex illo tempore læsus erat.
 Quis tibi, Phœbe pater, Gradivum lædere jussit?
 Hei mihi, vindicta non caret ille Deus.
 Et damnosa Venus, quamvis sine milite pugnet,
 Non dabit immunes criminis esse manus.
 Sed tibi nescio quid violentum fata minantur,
 Cum fugiet vultus Thessala Nympha tuos.
 Ah quoties cuperes non offendisse Dionen!
 Ah quoties oculos non habuisse tuos!
 Si nescis, solet esse, nocens offensa Dione:
 Conjuge, si nescis, sævior esse solet;
 Quamlibet hostili vastaverit Ilion igne.
 Perfidie pœnas jam dedit iste locus.
 Ah nimium pronus veniæ Gradive fuisti,
 Et tibi vindicta non satis una dedit.
 Insectatur adhuc miseros Cytherea Poëtas.
 Exitus hic magnis vatibus esse solet.
 Et nocet, & prodest; quoties sua spicula figit,
 Materiem docti carminis addit Amor.

Lesbia sic longum, sic Delia nomen habebit;
Vtraque non firmo juncta puella viro;
Docta que lascivi referetur pagina Calvi,
Atque alia, quarum fama perennis erit,
Si Venerem demas, tenerosq; Cupidinis arcus,
Da veniam fasso Cynthie, nullus eris.
Factus erat Naso tenerorum lusor amorum,
Tempore non longo nota Corinna fuit.
Te quoque, Vincenti, similis fortuna beavit,
Nomen & æternum blanda Merilla dedit.
Illa rudimentum tenero monstravit amori,
Illa dedit flammis semina prima tuis.
Hos tibi præbebat Nortvicum blanda calores,
Finitimo quamvis non bene juncta mari.
Sæpe illic niveas traxisti ad carmina vaccas,
Seu Veneres Dousæ, seu canis ipse tuas.
Talis Threicius Rodopes in vallibus Orpheus
Movit inassuetis saxa nemusque modis
Talis & Amphion, in Thebano Aracynto,
Condidit argutis mania carminibus.
Nunc quoq; post Dousam, tibi se debere fatetur,
Ingenio cum sit notior illa tuo.
Illa peregrino jam nunc versatur in orbe,
Et jam Sarmatico sustinet ore legi.
Illa pruinofam penetravit nota sub Arcton;
Atq; idem dominum fluctus & aura tulit.
Quaq; prius venit meritorum fama tuorum,
Nunc sibi præsentem Teutonis ora videt.
Adde quod & gremio Dominæ vultusq; carendū est;
In mediis patriæ fluctibus, exul agis.
Quam tamen & Batavis malle vicinior esses;
Me miserum, cur te Mænalis ursa tenet?
Te tua fata vocant, & tanta negotia rerum;
Me mea securum Bibliotheca tenet.
Sollicitor que tamen, curisq; ingentibus angor;
Altera Lugduni est, altera cura tui.
Quam bene regales docuisti spernere gazas,
Mobile quas vulgus numinis instar habet.

Adde

Adde quod & cupidas mollit sapientia mentes,
 Contentasque suis dotibus esse facit.
 Si mihi dent superi rigidam contemnere mortem,
 Et colere attriti rura beata soli,
 Lugdunis vicina meis, ubi gurgite fesso
 Rhenus honoratas sistere cogit aquas;
 Non ego plura velim: fugiam modo ferrea Martis
 Prælia, & ingrati iurgia sæva fori:
 Et mihi si qua favent, cælestis turba, camænæ,
 Effugiant rapidos nomina nostra rogos.
 Hac voti mensura mei est. tibi, maxime Vates,
 Tradidit optatæ pocula Phœbus aquæ:
 Et vixdum nato Deus adfuit, & tibi Pallas
 Vbera formosâ præbuit alma manu.
 Turbaque Musarum de Pegasea Hippocrene,
 Calliopen cunis præposuere tuis.
 Scilicet est aliquid Musas cum Pallade iunctas,
 Oraque Castalii cernere posse Dei;
 Et patriæ decus esse suæ, victuraque semper
 Nomina ab arsuris posse referre rogis.
 Nos tenues tantum spiramus pectore flammæ,
 Tibiaque atdori convenit ista meo.
 Si qua tamen magnos capiet mea pagina vates,
 Me tibi devotum postera turba leget.

Vvasenar. id. Novemb. clis. 13 cxxxv.

K

NICO.

dū est;

Adde

NICOLAI HEINSII. D.F.

In Natalem

VINCENTII FABRICII

ELEGIA.

Festa Dioneæ redeunt solennia matri:
 Cui sua cura Deæ est, ad mea sacra veni.
 Improba cum vano secedat inertia vulgo,
 Ista dies causam posteritatis agit.
 Fabricium terris ea contulit. ite profani.
 Diva caput fastis hanc jubet esse suis.
 Illa mihi viridi ter vestiat ora corymbo,
 Vittatamque sacro tingat odore comam.
 Liba litaturo mihi porrigat inde minister,
 Pluraque sacratis vina ferat pateris.
 Lisa preces addet modico suffusa rubore,
 Et dabit accensis thura. merumque focis.
 Interea blandi venient, mea turba, sodales,
 Quæis sua percussit pectora mollis Amor.
 Zuerius accurret gemino comitatus amante,
 Hofferoque meo, Vertiadeque meo.
 Quique suos reddit Latio Gronovius annos,
 Abditus Haganis dum latet in silvis.
 Hinc circumfuso Nortvices æquore cinctæ
 Ornatis properent ad mea sacra comis.
 Has etiam, hac patriis in littoribus currentes
 Heinsius à salvo se vocat Oceano;
 Qua meus ingrato vates contactus ab igne,
 Dura Merilla, tuis ingemuit foribus.
 Tu quoque vicinis quantumvis surdior undis,
 Ferrea quantumvis, ad mea sacra veni.
 Nec te nobilitas, nec te tua tardet euntem,
 Sit licet antiquo sanguine nota, domus.
 Quamvis Aneæ Trojani suspicis arma,
 Iliacoque refers à Ganymede genus.

Quam

Quamvis & veteres circumdant atria cæræ,
 Nequicquam tantis turgida nominibus.
 Felix victuros qui debes vatibus ignes,
 Mansurumque aliquo carmine nomen habes.
 Denique servorum cuicumque est cura nepotum,
 Natalis Genio credat adesse sui.
 Pone puer cyathos; & sacris rite peractis,
 Spumer fœcunda Iene merum patera.
 Fabricio novies, teneræ septena Merillæ
 Pocula libemus, bis tibi, Lisa, duo.
 Dein iterum, atque iterum repetemus pocula, donec
 Exæquent Charites nomina quæque suas.
 Albi pater, seu nunc generosus origine tanta
 Laberis umbrosæ saltibus Hercyniæ.
 Seu nunc diffusus spatioso latior amne
 Dividis antiquæ mænia Gambrii,ii,
 Quâ prius atrato percurrrens pectine chordas
 Fleverat attentis Phyllida Naiasini;
 Lux ea tota tua est: huc ô pulcherrime rerum
 Labere pacatis, & tibi plaude, vadis.
 Nec tu Tarpejo quicquam concede Tonanti,
 Albi pater, priscis æmule nominibus.
 Roma triumphato trabeata superbiat orbe,
 Et rerum dominis alta tumescat aquis;
 Tu quoq; tolle caput, Latiiisque oppone Poëtis
 Fabriciumq; tuum, Lotichiumque tuum.
 Fallor? an alma sacris Cytherea supervenit ipsis,
 Poculaque affundit nectare Diva suo.
 Illa Cupidinibus circumvolitantibus instat,
 Et desiderium provocat una meum.
 Lisa fave, vatisque tui moderare furores,
 Dum mea lymphatus pectora pulsat Amor.
 Si qua fidēs Veneri, mecum tua nomina crescent,
 Rivalemque meæ posteritatis ages.
 Tu quoque non invita mihi debere fateris,
 Iamdudum nostris cognita carminibus.
 Néc mea degeneres admittunt pectora flammæ,
 Pectora, Lisa, tuis saucia luminibus.

Luminibus, mea Lisa, tuis celebrabimur ambo,
 Tollemurque vagis Cypridos alitibus.
 Illa meo geminos vati concedet olores,
 Et formosa suis lora dabit manibus:
 Donet Castaliis admoti collibus una
 Ducamus blandos Pieridum latices.
 Et mihi nota via est, qua se pater extulit ante:
 Provocat exemplo me pater ipse suo.
 Illic Fabricii lepidos cantabimus ignes,
 Sive meos potius, seu, mea Lisa, tuos.
 Ut post tot tenerosque jocos, tenerosque susurros
 Ora columbatim jungat amica Venus.

Mense Septemb. clc lcc cxxxviii.

Ad Clariss. Juvenem

V I N C E N T I V M F A B R I C I V M

Joannis Mejeri, Cimbri

E L E G I A.

Quâ ipsius respondet, cujus initium est:

Et malè dissimulo, &c.

V I N C E N T I, dubiâ miserum quem versat arenâ
 Festivo forsân crimine læsus Amor.
 Quid malè celatas pergis mihi prodere flammæ;
 Et nostram lentus poscis amator opem?
 Nec dubitas aliquid Iano te posse magistro
 Discere, quî fiat mitis & æqua tibi,
 Quæ nimium argutis mentem externavit ocellis
 Hactenus, inque animum jus habet omne tuum:
 Quæ post tot lachrimas tandem concessit amari,
 Te quoque, si fas est credere, rursus amat.
 Da veniam fasso, non est ea copia nobis,
 Non vis ingenii, non animi illa mei.

Vix

Vix equidem primos memini sentire calores,
Telaque, quís toties pectora fixit Amor;
Quum mihi non durus concederet ordiá Phœbus,
Sufficeret molles & mea Musá jocos:
Adfuit & præsto ludenti Candida, & ecce
Objecit sese versibus illa meis.
Illa meæ rivos felices currere Musá,
Illa mei venam carminis ire dedit:
Illa mei balbum deterfit Apollinis: illam
Materiam nostri carminis esse tuli.
Nunc ea destituit; quid enim non perdimus annis,
Nec satis ingenii, nec satis oris adest.
Tempora vertuntur, certè vertuntur amantes,
Excidis, & regnas. hæc in amore rota est.
Nulla Merilla mihi sopitos suscitât ignes,
Et negat in partes Musá venire suas.
Scilicet hæc faciles aliis in vota vocantur,
Me mea diversas fors jubet ire vias:
Ex quo delitias procul omni è mente fugavit
Euphrosynes castus nec minus acer amor.
Scilicet Idalios fas est dediscere lusus,
Et tandem injusto colla levare jugo;
Ingeniique decus nativo ostendere cultu,
Et Sophiæ & menti velle litare bonâ.
Mortale est quicquid spondet peritura voluptas:
Virtus æterno gaudet honore frui.
Si Veneri, & Veneris nato sudavimus olim,
Dum calet in lusus ire juvenia suos;
Si potui teneris non dis, licuisse puellis,
Et visa est probitas digna favore mea;
Me quoque felicem cari dixere sodales,
Et placui vulgi suspicione mihi.
Sit meta hic: alio fervent jam pectora motu
Et magis angusto mens calet ista Deo.
At te, cujus apes quondam nascentis in ora
Dulcia Hymetrais mella tulere favis;
Quem faciles Musæ, teneræ cognata Dionæ:
Instituit sacris candida turba suis:

Te decet ingenuam blando retinere puellam
 Eloquio; & solum te vocat iste labor.
 Seu libeat veteres cantare decentius ignes,
 Totq; hilares noctes, tot sine nube dies;
 Et faciles curas, & gaudia prima juventæ,
 Indelibatis ebria deliciis:
 Mens abit, & vastum præpes super æthetha tendo;
 Me rapiunt numeri, cygne canore, tui.
 Seu miserè ante diem raptam tibi Phyllida iuges,
 Palleo, nec fletu lumina nostra carent.
 Sive novos doctæ suspiras mentis amores,
 Vrimur, ardentes sunt tua verba faces.
 Molliter obliquis Paphiæ subridet ocellis,
 Ad numeros tædas concutit ipse Puer;
 Cantantis facilis depender ab ore Merilla,
 Ingenio flammæ eliciente suas.
 Pallidulam tenui frontem redimire corollâ
 Contentum, & parvæ tendere vela rati,
 Me sine, quam sortem tribuit fortuna, tueri,
 Et steriles umbras & mea castra sequi:
 Interdum & gracili disperdere carmen avenâ,
 Quale meus Coridon vel Melibæus amet.
 Non quali primæ memini sub flore juventæ;
 Noctibus æstivos continuasse dies.
 Hei mihi quot pulchro riserunt lumine soles,
 Quam faciles hilari vidimus ore Deos!
 Tunc Cyrrhæa mihi patuerunt orgia, crebrò
 Tum mihi de viridi læta corona iugo est.
 Non ea nunc ætas, non mens; vena omnis in usu
 Aruit ingenii, si fuit ulla, mei.
 Nil mihi cum Cyrrha, nil cum Permesside Lymphâ,
 Nec facit ærati Pindus, ut antè, meæ:
 Sed cathedræ steriles, & quod nec dicere possum,
 Non subtile Sophos, non populare tamen.
 Hic mihi conteritur vitæ modus, hæc mea sors est,
 Hic meus exultat & sibi plaudit amor.
 At Te, quem Venus & Musæ fecere Poetam,
 Cui spirat missos trans mare lingua sales,

Formosas tantum fas sit laudare puellas,
Et Dominæ nomen dulce referre tuæ:
Quam mitem ut teneas, nec te querulere relictum,
Cum dare non possis munera, verba dabis.
Blanditias molles auresque juvantia dicta,
Crede mihi, quævis nosse puella voler.
Nec faciem, nec te pigeat laudare capillos,
Oraque, nam nulli non sua forma placet:
Et frontis decus, & multis optata labella,
Et quicquid melius te meminisse putem:
Omniaq; ingenuæ facies præconia formæ:
Dulcibus est verbis mollis alendus amor.
Illa licet foetam vincat feritate leonam,
Sit licet & ferro durior & chalibe:
Laudibus edomitum dabit in tua brachia collum,
Et sensum niveos pandet amica sinus,
Osculaq; adjiciet blandas imitata columbas,
Et si plura petas, non reor esse gravem.
Tantum perge aditus per carmina quarere planos
Ad Dominam, & quovis dulcius ore loqui.
Nec tibi turpe puta mollem componere versum,
Quem legat in medio Roma vetusta foro;
Quem nec damnet iners, qui detrahit omnia, livor,
Nec spernant nostri prætereantque senes.
Sin furit, & tetricas exæquat torva Sabinas,
Attonitum solis sentiat esse minis.
Nec maledicta pati, nec verbera sæva recusa,
Prona nec ad teneros oscula ferre pedes:
Aut quosvis constante animo perferre labores:
Omnis amor longo vincitur obsequio.
Scilicet est aliquid lepidis servire puellis,
Et tam festivo subdere colla iugo;
Inter & accentus, & læti munera Bacchi,
Ambrosiis animum pascere suaviolis.
Turpe senilis amor, juvenes caleamus oportet:
Hæc Paphiis ætas lusibus apta viget.
Hic tuus est Circus, hoc laus tibi pulvere furgit;
Hoc quoq; postgenitis nomine notus eris.

Quum tibi præfertim cytharam transcribat Apollo,
 Nec neget argutos Calliopæa modos:
 Attica nec desit jucundis gratia dictis;
 Omnia quæq; Venus, quæq; Minerva probant.
 Hæc tibi scribenti spatiosum pandit olympum,
 Templaque vulgari non adeunda pede.
 Illa docet raptos iterum conjungere amantes,
 Inque pio, Domina posse redire sinus.
 Macte animi juvenis, si præsens nauseat ætas,
 Ingenio prælium postuma grande dabit.
 Nos quoque amice, tibi, doctorum præmia vatum,
 Quos juvat à tota posteritate legi,
 Heroas inter statuam statuemus & Aram,
 Ad quam perpetuo thure litabit Honor.

*Lugduni Batavorum mense auspice
 Anni Dominici cl^o 1° cxxxiiij.*

Zacharia Lundii

AD VINCENTIVM FABRICIVM.

cum ipsi valediceret,

ELEGIA.

Magna tuæ matris Vincenti, magna sororis
 Cura: sed ô animæ maxima cura mea:
 Nec tantum Batavæ nuper dilectæ Merillæ,
 Pæne puer puero conciliate mihi:
 Aspice quam dubia miseri versemur arena,
 Nec mihi præsentis, nec licet esse tibi.
 Vix datur alterius spacium consumere messis,
 Vix hyemes saltem continuare duas;
 Protinus è nostris iterum divellimur ulnis.
 Me miserum! quantum heic Sors quoque juris hæ-
 bet!
 Plus oculis, res nota tibi, te semper amavi:
 Tu quoque plus oculis me, mea vita, tuis.

Nos

Nos pariter curæ, pariter nos languor habebat:
Nulla mihi soli gaudia, nulla tibi.
Sæpe soror nobis thalamos contravit eosdem,
Sæpe dapes hilari diluit illa mero.
Neuter in alterutro quod conquereretur habebat:
Labe mei mores, & caruere tui.
Carmina, si recolis, tua cum recitare solebas,
Res erat à votis non aliena meis.
Quos ego laudabam, versus placuisse putabas:
Hoc tulit à Musis & mea Musa tuis.
Non semel exhibui populo, te iudice, versus:
Non semel admonitu facta litura tuo est.
Plura quidém subeunt, sed nunc ut plura loquamur,
Infelix, quæ nos distrahit, hora vetat.
Omnia si confers, dici hoc aus amicus
Non meret: à nobis quod didicisset, habet.
Illud amicitiae blandum, at variabile nomen
Cum deerit, Nisus postmodo nullus erit.
Respice posteritas, veri, si quæris, amoris
Lundius exemplum Fabriciusque dabit.
Ah quoties dixi: seu mens præfaga ruina,
Talia seu fuerat sueta subinde loqui:
Dî facite, hæc longos præsentia durer in annos?
Heu mihi dicenti jam prope finis erat.
Dividimur, nec vota Deos habuere faventes:
Corpota dividimur, pectora juncta manent.
At cur diversis similes secernimur oris?
Iuncti animis, cur non corporibusq; sumus?
Aspice, Vincenti, volucres ratione carentes,
Hæ comites, quibus est par color, usque volant.
Ipsa sodalitii venerantur flumina leges;
Incurrunt unas Alstria & Albis aquas.
Et comites undas magno dat Lenza Visurgi:
Et sequitur Rhenum parva Mosella suum.
Si licet exemplis non immortalibus uti,
Flumina sunt nobis pæne beata magis.
Vna mihi tecum cum mens sit & vna voluntas,
Cur domus unanimes non alat una duos?

Vel tibi me comitem, vel te mihi sumere fas sit,
 Tam mihi magna tui, quam tibi cura mei est.
 De te non dubito: de me tibi spondeo certè:
 Ipse tamen melior tu tibi sponsor eris.
 Iam non sola tuos Germania novit amores:
 Omnibus ignotos nec reor esse meos.
 Sim sane ignotus: nihil est: nec valde laboro.
 Me tibi, me notum sufficit esse mihi.
 Ne tamen heic etiam fidei tu vincula rumpas,
 Ut pariter simus, me, quod es, esse facis.
 Quæ, dilecte, tuos investit laurea crines,
 Hæc eadem capiti dimidiata meo est.
 Deque tuis sumptos meritis mihi tradis honores,
 Deque tuis tradis ferta revulsa comis.
 Quæ tibi debentur, pars est mea facta librorum,
 Ne minor inde mihi, quàm tibi surgat honor.
 Noscitur externis ambo, qui noscitur intus,
 Et tu dum legeris, non minus ipse legor.
 Parcius ista tamen: quæ tu, charissime, gestas
 Illa meum nequeunt ferta decere caput.
 Tu magis ingenio es quàm nòs feliciter usus:
 Ingenio celebres cogimur esse tuo.
 Tu facis hoc libriq; tui, tuaque aurea scripta,
 Aurea jam famæ nuncia facta meæ.
 Hoc facit officium, facit hoc pietasque fidesque,
 Quique precor maneat non labefactus amor.
 Cetera res, & fas, & carmina conscia dicent,
 Famaque quæ sequitur publica testis erit.
 Sic Maro Nasonem decorat, sic Naso Tibullum,
 Sic Titan radiis astra minora suis.
 Cuncta satis sic salva mihi, versusque librique:
 Sed nihil heic salvum ah ista ruina finit.
 Quas mihi communes parient tua carmina laudes,
 Me nihil, ut cogar te caruisse, juvant.
 O pereant omnes potius cum Pallade versus:
 Tu mihi, tu Pallas, tu mihi Phœbus eris.
 Quod queror, ex animo est. scis me non velle videri:
 Et tua jam testis facta querela meæ est,

Tu lacrymans adstas, lacrymis dum cingor obortis:
Tuque valedicis, nec tamen ipse vales.
Vincenti! mi Vincenti! mora nulla viarum est:
Vota quidem retrahunt, non trahit hora moram.
Heic quoque, quæ superi voluere, velimus uterque:
Utque diu valeam, tu prior ipse Vale.

Ejusdem.

TEutonium ostendet cunctis, me iudice, terris
Fabricius, saluum si pia fata volunt.
Heinsius hæc de te, Qui dum fert Italia, nomen
Ostendit terris omnibus ille tuum.

Ejusdem

De Merilla Fabricii.

Rides, Vincenti, quod me præsentè Merilla
Lividus exhausto sanguine pallor habet.
Desine mirari, nequeo servare colorem,
Phœbus ubi radios perderet ipse suos.

VINCENTII FABRICII
SATYRA,
PRANSVS PARATVS,
In Poetas, & eorum Contemptores.

Nobilissimo & Incomparabili Viro,

CLAVDIO SAL-
MASIO,

Equiti, & Regio in Sacro Consistorio Consiliario

S. D.

VINCENTIVS FABRICIVS.

D*u est, Vir Nobilissime, cum nec vitia poetarum, nec eorum remedia pati potui. Arbitrabar non vulgaribus ingeniis contingere furorem illum; & tanta omnium seculorum auctoritati religiose, ut debui, consensi. Caterum, cum hoc tempore multa parum benigne de poetis vulgo jaclarentur, quæ à vero non longe abessent, ipse quidem ea studia per otium aliquantisper sectatus sum, ut tamen certo mecum nondum constituerem, quid de toto illo genere iudicandum foret. Sensi tandem omnem calumniandi tempestatem ab iis maxime concitari, qui inanes aliquot sensus picturatis verbis, tanquam cymbalis circumferunt, quodque ingenio & eruditioni deest, ambitione, & audacia compensant. Ad quem scopulum ipse quoque eo frequentius impegi, quo à summorum poetarum excellentia, qui hoc seculo antiquorum gloriam supergressi sunt, vel indolis, vel fortuna meæ malignitate absui remotius. Cum tamen adeo stupidus non essem, ut, quod perpera in à*

me fieret, sentire nequirem: vicit nihilominus inveteratum κακόν τις, ut à versiculis non abstinere, quoties otiosam horam nascerer. In quo genere nec placere mihi unquam, nec temperamētum etiam indicare potui. Sed vero, cum remedium omnino aliquod circumspiciendum esset, ad eam rem esse id visum est unicum, si dicaci libertate ipse me, & sodales aliquot meos, qui non multum, sed plane tantum, quantum ego, sapiunt, incessem. Nempe, ut vel convitio admoniti, ab ea gloria advocaremus animos, & studia inania, quæ summos, incomparabilesque viros Aeternitati consecravit. Atque idcirco ante biennium scripsi quiddam quasi Satyram: non tam ut ingenii laudem quærerem, sed ut meam, meique Cluvieni vanitatem sufflaminarem. Vides, Vir maxime, quam ista meditatione nihil actum sit. Neque enim retineri potui, quin denuo repente poeta prodirem, ne plane ludibrium publico non deberem, quem satis superque amici hactenus traduxerant. Qua in re aliquid simile est ei malo, quod multis solenne est

Εἰς τοὺς τὰς πρὸς κυνὸς, καὶ εἰς τοὺς τὰς μελέ-
πειλα.

Quamvis enim, cum in conspectu adumbrata quietis paulisper sunt, suæ mentis esse videantur; tandem tamen ferantur solito æstro. Sed, ut familiaribus meis constaret, non tam eam mei iudicii, quam mali moris, & seculi labem esse, totum hoc convitiarum plaustrum cum superioribus conjunxi. Id quaecunque scriptum, Vir illustris, ad Te mitto, ut saltem, quid iudicem, sentiamque, intelligas, qui morbi mei vehementiam non ignoras. Puto autem facilius
emem

emendari me posse, si voluntatem meam Tuis monitis
 iuveris, qui praeclara omnia videns, & optans, meo
 tamen remigto solus eluctari nequeo. Neque vero de
 affectu aut studio Tuo dubitare me pateris. Cum
 enim infinita illa eruditione admirationem, laudes-
 que omnium excefferis; candoris tamen, & amoris
 laudibus, quae humilium propriae sunt, etiam mihi
 Te aequasti.

PRAN-

PRANSVS PARATVS.
SATYRA.

DEliramenta cui audire non vacat, è mundo exeat oportet. Ea nunc humanarum rerum ratio est. Me quod attinet, memini sane temporum, quibus natus sum. Novi quendam, cum prudenter, multa monuisset, suæ tandem vernilitatis pænitentiam egisse. Non enim magis intelligebant homines quid diceret, quam si Mexicana lingua locutus esset, aut Punica. Qua tamen fide pleraque hodie negotia transiguntur. Nuper enim vernacula facta est, postquam possessione Veritas dejecta cum sua sibi sorore lectissima puella, Libertate vicatim mendicare capit. Mappam jam misit Prætor, doli, fallaciarum, deceptionum Megalesia sunt. Concurritur undique: alii que alios impellunt, impellunturque. Inter hæc tamen aliquot homunculi, cum, quod agant, non inveniunt, bona fide dormiunt. Hebetiores fortassis, quam ut versutiis, aut dolis animi mentem accommodent. Ineptus plane Ariston fuit, qui dimidium vitæ nostræ somno perire questus est. Mihi tunc demum beatus videor, cum alto compositus sopore, iisdem mecum stragulis quietum, & defæcatum animum involvo. Curæ autem omnes, & molestiæ diurnæ adductis cortiniis facessunt. Postridie somnia mea recordor; aut etiam quandoque inter amicos cantillo. Alios mores qui à me expectat, ab eo post annos mille proximos conveniendus sum. Quo tempore si fortassis peregre abero, imputet sibi, quod sine suffragio populi alienæ vitæ censuram egit. Porro ex Aristotele didici, quo quisque melior sit, eo meliora eum somnia videre. Admirabile est, per Morpheæ, quantum promoverint Philosophi. Equidem cum verecundas hætenus de
me

me sententias dixerim, parū jam à fastu absum, quod tanto autore somniorum qualitatibus virtutes metior. Nec enim profecto aut dormiendo cuiquam, aut somniando concedo. Sed & hic morbus hodie non paucos tenet. Tota Vrbe nuper audiui aut opes, aut genus, aut facta denique sua narrantes: id est *vitrea fracta. & somniorum interpretamenta*. Per omnes articulos populi hac mali gangrana permeavit. Neque templis parcitur. Vbi quandoque turbulenti soporis reliquias imperitæ plebi benigna manu Aristander aliquis, aut Tiresias dispertit. Vt de Stentore nihil dicam. Iam olim impune auribus nostris insanis clamoribus abutitur. Postquam enim ad lucernam ex pædagogo nescio quæ frustra ineptiarum sublegit, ea per noctem male digesta, si imprimis uxorcula latus pupugit, summo mane Stichos alicui, aut Mysidi, ex umbone, tanquam oracula jactat. Veluti

Gallinaceus cum victor se gallus honeste

Sustulit in digitos, primoresque erigit ungues.

Post quæ omnia mirifice sibi placet. Frontem hominis arrogantissimi sexcenties vidi. Crede mihi, tam fimbriata est, ut vel Hermaphrodito sufficiat. Sed quid somniaverim nuper, explicandum est. Nimis ambitiose evagatus sum, non tam meo vitio, quam seculi quo nemo ad ineptias, nisi magno molimine, & prolixo syrmate accedit.

Proximis Eidibus, cum, ut consuevi, ad dormiendum me composuissem, mirifica imago quieti meæ illuit. Nondum noctis meridies erat, & visus sum in Atlantico Oceano, debili & parva scapha navigare. Nemo quærat, unde ratem solverim; quæ causa viæ, quæ negotia fuerint. Ea somniorum ratio, ut non aliter constet, quam si nemini reddatur. Et præterea, cum dormio, mirum in modum obliuiosus sum. post somnum autem nescio quo pacto morosior. Statim odi, si quis invisus quæsiunculis molestus est. Haud paullo civilior Lucumonibus aliquot, qui annis superioribus itineraria scripserunt. tanto omnino appa-
ratu,

ratu, ut, cum vix bis mille passus promoverint, tibi sexaginta paginæ legendæ sint. adeo sollicite singula persequuntur. Alius aurigæ nomen, & portæ, qua egressus est, amplitudinem; alius arborum numerum & villarum fenestras otiose recenset. Expecto jam, qui quanti ocreas emerit, quis gladium fabricaverit, bigisne, an quadrigis vectus sit, qua sorbitiuncula stomachum fulserit, exponat nobis. Navigabam itaque sine sociis, sine magistro. Idque, per Nerea, ἀθαλάττωτος, ἀσалаμίνιος. Sed ad illam miseriam dormiendo perveneram. Quid de illis censes, qui publicorum momenta consiliorum imperitis committendo, salutem Reipublicæ, etiam cum vigilant, profanant. Perigessiam, urbem magnam, & celebrem nemo ignorat. Ego in ea bonam ætatis meæ partem exegi: sed ad postremum, cum quorundam insolentiæ tederet, discessi. Invenias illic homines aliquot stolidos, atque arrogantes, qui publica autoritate posthabita, magistratus patientiam jam olim tentarunt; nunc tentam traducunt. Itaque confertim, καὶ ἀπὸ πύτῃρος, ad diripiendam Rempublicam convolatur. Nemo est, qui se non optime tenere clavum posse confidat: cum plerisque vix in sentina sit locus. Neque nihil actum est, jam olim virum venerandum, Plutum, ad se transtulerunt. Mox, ut fit, audacia successu elata, ad subruendam dignitatem Patrum erupit. Quibus, proh pudor, velut insanis ac prodigis, bonis interdictum est. Ita viri graves, quique ingenium per varias scientiarum rationes direxerunt, suis rebus superesse non posse judicati sunt: postquam quorundam sapientia se ultra cinnamomum, & piper extulit. Sed, ut cape-ram dicere, primo quidem levibus auris impelli scapham sensi. E longinquo autem Atlantis vertex mari imminebat. Quem dum curiose speculor, quod infinitas ejus descriptiones olim legissem, ecce tibi nimbum, & grandinem, & tonitruum (nihil enim possum insanius dicere) bona fide poëticum. Ibi ego, quem fortuna inter rabiem maris, cælique deprehenderat,

nuga-

nugarum omnium oblitus, quo casu eo devenissem, à me requirere capi: mox etiam animo linguì. Atque ita in cymba porrectus aliquandiu jacui; donec incidens fluctus frigore aquarum deficientem spiritum recollegit. Mox in vastas profundì maris voragines delatus, alternantèq; fluctu ad astra revolutus, spem, opemque, quæ in arte nulla erat, à superis exposcebam. Subiit exinde cogitatio quanta miseria sit avaritiæ, quæ ad aurum, spemque lucri dubiam, etiam per tempestates, & fluctus vadit. Et, per Deum, quotusquisque est, qui saltem palleat, cum tam audacem professæ mortis viam ingreditur. Istam scilicet ferociam amor habendi miseris mortalibus persuasit. Curenim naviget, aut quid petat ex aliena terra, cui sua sufficit?

*Vsq; adeo est invisâ quies, angustaque tellus
Vt pereas? Mediis discrimina quarit in undis,
Damnaque sectatur, cumulatq; pericula damnis,
Argenti vesana fames, mox provocat ultro,
Et ruit in mortem, delectaturque priores
Iacturas mutare novis audacia preceps.
Et jam vile nimis placido decurrere ponto
Esse putat, zephyrosq; vocare in carbasa mites;
Sed glaciale vaga pelagus tentare carina,
Hibernam vastis emotam aquilonibus undam
Excipere, in mediis agnoscere Nerea transiris
Materiem laudis præsumit, amatque videri
Contempsisse Deos, ipsisque occurrere fati.*

Dum ita mecum stomachor, animæq; prodigus, quonda, ventusq; rapiebant, feror inconsultus, subito posuisse Notos, & in proximo tellurem esse animadverto. Mirificus histrio Morpheus est. Et jam excensionem feceram: jam nusquam fluctus, nusquâ tempestas erat. plane imago eadem, quam in quorundam orationibus agnoscimus. Qui cum insano hiatu periodos aliquot eluctati sunt, mox agno mansuetiores; tenuè quid, ac pullo nuper excluso simile gemunt. donec postremo in fumos abeant. Novi alios, qui ista
inter

inter se belle miscent, ut fiat cinnus. Caterum loco ipso nihil formosius. Portus vivo marmore cavatus, insigni recessu sinum formabat. Campi, qui circa erant, lauretis confiti, delicato nemori, miro ingenio prata viridantia, & porrecta in longum miscebant. Per quæ rivuli leni susurro trepidantes, soli virorem quasi virgulis quibusdam argenteis distinxerant. Quæ omnia dum sollicitè circumspicio, tantumque solitudinem in amantissimo loco miror, reflexis ad lavam oculis aurea columna, lucidis conscripta literis, qualis Adamantis fulgore est, objicitur. Vbi propius accessi, curiosoque oculo pressius singula noto. ita scriptum erat:

B. F. LIBERI. PATRIS. SACRAM. INSVLAM.
 POETARVM. PATRIMONIUM. SI. QVIS.
 INERVDITO. PEDE. PRESSERIT. NEPHE-
 LOCOCCYGIAM. FODERE. DAMNAS. E-
 STO. QVI. CVM. OPVS. ERIT. EXPEDITO.
 CARMINE. INTERROGATVS. NON. RE-
 SPONDERIT. BAVIL. FÆCES. QVOTIES.
 EI. EXCIDERIT. VERSICVLVS. LIGV-
 RIRE. DAMNAS. ESTO. ACCIO. IDEM.
 QVOD. TITIO. IVS. ESTO.

Obstupefacto novitate tam puridæ legis insolens videbatur, vites nullas cōspici in Bacchi insula. arde-
 bam autē ceterā audaci inquisitione cognoscere. Sed præcipuum carmen legis ad me pertinere arbitrabar, quod nec eruditionem in me ullam agnoscerem; & de Poëtica mihi, amicisque aliquot meis, præter vanitatem, & scribendi pruritum nihil superesset. Caterum quæ illa Nephelococcygia foret, non magis sciebam, quam Frilēgius bonos versus facere. Obfirmato tamen animo indagare tam horrible secretum præsumpsi. Excussi eadem opera sarcinulas, inventisque versiculis quibusdam, velut viatico instructus, etiam placere mihi, ut solent poëtæ inficeti, ingenioque favere cepi. Aliquantulum progressus in
 senem

senem quendam incido, pando asello vix harentem:
 ut ebriū agnosceres. Qui, simul ut me cōspexit, heus,
 inquit, adolescens, cave pergas, si versus non facis.
 Atque adeo e vestigio carmen prome; nisi maioris He-
 rois Baviī analestes esse. Fulminatus tam sevēra pro-
 nuntiatione; subitoque stupore defixus, cum nihil
 ipse excogitare possem, ut nunc mos est, de alieno
 sumpsi. Parce, inquam, pater, adolescenti, & peregri-
 no, quem ante hunc diem fortuna nunquam indul-
 genter habuit.

Πολλὰ δ' ἀν' ἀντα, καὶ πάντα, πᾶσαν τὰ τε δόχμια τ'
 ἤλθον.

Ille subridens: belle pufio, inquit, an nondum didici-
 sti calvo comato nihil turpius esse? Ecquid idcirco
 impune futurum te existimas, quod Homeri scrinia
 compilasti? Ad quæ ego, mi pater, inquam, da veniam,
 si nihil dolo malo feci. Nuper in hanc terram nescio
 quo 'ato eiectus sum. Caterum istis in locis, unde ve-
 ni, illiberale amplius non habetur, laudem ex alieno
 opere libare. Memorare multos possum, qui cum tes-
 ferulas quasi ac fragmina scriptorum molestissimo
 labore constiparunt, eruditionis typhum induunt.
 Novi, qui secure admodum totas pagellas in forulos
 suos, ac thecas averterent. Tam festivo artificio, ut
 nemo plagium non videret, nisi qui superiori seculo
 mortuus esset.

*Me dulcis amor multa sciendi
 Impulit ultra proferre pedem.
 Teneras Musas, -ersusque rudes
 Duco comites, sociosque via.
 Modica stirpis, nec conspicuus
 Vllis opibus: candore tamen,
 Et probitatis laude decorus.
 Si promeror jungere dextram,
 Per superos te, geniumque loci,
 Canosque tuos precor errantem,
 Misereque vagum, limite certo
 Dirige, monstraque viam, pater,
 Dubio, quo me se vi expulerit*

Fortuna

*Fortuna maris, rigidusque Auster,
Sic tibi suavius illa senectus
Inter citbaras, madidasque rosas,
Et dulce merum, viridi semper
Transeat ævo. Sic tuus ille
Ilia fero ducat asellus,
Lenique gradu mollius ambulet.*

Delectatus verecundia mea falsissimus senex, salve, inquit, optime, & ad te redi. Nihil est quod metuas, postquam à Poetica non abhorres. Scio in vestro mūdo aliquanto honestius esse fullonis nomē, aut scurræ, quam poetæ. Sed vos iis moribus vivitis, quibus aut ambitio, aut stultitia obscura ingenia insuevit. Itaque omnes festivi vobis, belli, saperda videmini, cum sitis σάτυροι. Multum superis debes, adolescens, si eruditio- nem contemptu ineptiarum auspicari didicisti. Sed de Poëtica postea videbimus. Hoc nunc scias, Aprosi- tum hanc insulam vocari, eamque unam ex Fortuna- tis esse. Reliquæ aliis Diis, hæc Bacho cessit. Quoties enim cæli, ambrosiæque cum satias cepit, commutat locum, atque huc rusticatum transit. Vbi cum Home- ro, & Archilocho, cæterisque genio indulget, & pernas lurcat. Eo enim cibi genere vehementer capitur. Sæpius audiui, cum diceret, suillis gladiis suffultum sto- machum majori cum delectatione vinum admittere. Itaque apud poetas, ut audio, ea re nihil jam vulgatus. Estne, ut ais? inquam. Sed de Homero, & Archilocho quod dicis, non bene percipio. Vtrumque; mox heic ti- bi sistam, inquit. Ducenti jam anni sunt, ex quo hujus insulæ cives poetæ facti sunt. Cum enim P. Ovidius Naso, homo ad libidinem abjectissimus, in optima Dearum Proserpina aliquot noctibus pervigilasset, Pluto, ut sit, subsefforem non ferens, omnem poetarū nationem tartaro eiecit. At vero Liber pater, qui, ut nosti, sodales festivos amat, lepidos mortales in hanc insulam, tanquam in coloniam deduxit. Ego Silenus vocor. Quod, ut opinor, ex habitu licuit scire. Civitati autem nostræ ab epistolis sum, quoties ad Deos, homi-

hominesque scribendum aliquid est. Nec pudet muneri illius, dum sit, rumen qui impleam. Nam & ipse apud superos turbavi aliquid. Cum enim alumnus meus Pudicitiam Deæ Palladis multis tandem precibus evicisset, post delicatissimos amplexus

Τόσσον ἐκύρησεν, ὅσ' ἔπεισεῖθε βέβηλοι.

Cæterum illa delectata tanta festivitate, cum abesset Bacchus, solatium frigoris sui à me petiit. Scires me nondum exaruisse plane ex amantitatibus. Itaque *à more cecidi, tanquam blatta in pelvim.* Porro quid egerim nescio. Illa saltem diu satis abusa peculio meo, cum uterus intumisset, celarique vitium nequireret, vim sibi à me factam quæsta est. Vbi itaque post tot domini mei delitias fabam in me cudi senti, prudenti absentia Bacho, atque amicæ consului. Atque huiusmodi calamitas apud vos multis, ut arbitror, mecum communis est. Neque enim novum est alienæ culpæ succidaneam victimam subdi. Commodissime autem advenisti nobis, ô hospes. Hodie enim ludi fient. Prisca consuetudine receptum est, ut quotannis S. P. Q. Poëtarum solennia insaniant. Sed ne enerventur otio generosæ mentes, id vero Liber pater unice curat. Festivitatem itaque annuam aliqua studiorum severitate condit, & temperat. Eoque mittit singulis annis pugnacem aliquem, & litigiosum, qui genti nostræ negotium faceffat. Nuper Dormitantium quendam Mercurius auricula arreptum, ex Germania vestra huc deduxit. Qui bellis conclusiunculis, & sexcentis syllogismis ostendat, poëtarum gentē nihil contemptius esse. Vides negotium dignum esse insigni acumine: Itaque communi opera, atque impensa defensionem parant. Iovianus Pontanus ei rei destinatus est. Qui nisi probe rem gerit, jam dudum pessime periit. Proximo superiore anno poëtarum causam Nonnus, loquacissimus Sophista, oravit. Quid quæris? Scopas solutas dixisses, & aquas bullientes. Toto itaque anno allium edit, & blitum, Singulis porro mensibus, in medio foro, per

unum

unum diem integrum, colaphis os turgidum depalmandum præbet. Hæc prisco more pæna invaluit, si quis à nostris partibus parum fortiter stetit. Præterea hoc anno census ageretur quoque, & lustrum conceditur: Heic exultans ego, festivissime Silene, inquam, ita & Venerem, & Cererem, & Iunonem post Palladâ inclines, ut ego ea, quæ narras, spectare audeo. Ille palmam meam lenta manu permulcens, sequere ergo, ait; non invideo eam voluptatem tibi. Et cum dicto animal suum tractim ardua fuste tangere capit. Non minori, per Bacchum, severitate, quam qua Cæcropidæ nostrates, cum hominem eruditum vident, supercilium corrugant. Verum Sileni nostri asellus, tot jam verberum impatiens, excussissimâ calcem in coxendicem mihi impegit. Non erat iræ meæ locus in alieno regno. Sed nec novi aliquid acciderat. Memineram apud nos idem multis sæpe licuisse, non tam fortibus, aut generosis; sed qui largiores fortassis aures haberent. Ne tamen sine fabulis iter fieret: Quæso te, inquam, pater, cum tam ferox illud jumentum sit, cur equo non uteris? Ille adducta frõte, paullo, ut videbatur asperior: Satis curiosus es, inquit, adolescens: ætatis forrasse vitio, ut sit. Sed scias, id nos dare operam, ut tam pigrum animal servire sentiat. Novi apud vos diversam vivendi rationem esse. Postquam enim ad equos adscendistis, jam asini hominibus inequant. Vltèrius provectis, tandem conspectæ vineæ loquacitati senecionis fidem fecere. Non credo quenquam Deorum prædium habere elegantius: tanta venustas ubique collium, tanta vitiû amplitudo erat. Cæterum uvæ uberrimo succo distentæ, paullatim ruptæ, liquidissimo fluxu argenteos illos fluviolos in campos sensim derivabant. Silenus, ubi me festivitate spectaculi attonitum circumspectare videt, in proximo aureum racemum ostendit insignibus uvis onustum. Quarum aliquot decerptas ad os mihi, quemadmodum pueris nuces solemus, objecit. Cum autem ego præ verecundia
gustare

gustare erubescerem, ut qui omnia divinitatis plena
arbitrarer, false ridere senex capit: Et. O, inquit, ado-
lescens, quam viriose, tibi opus non est, pudorem in-
duis! Idque, ut opinor, commune tuæ gentis malum
est, non nisi in rebus perditissimis frontem ponere.
Cum ad ea, quæ prodesse vobis possunt, timide, tan-
quam ad Scyllæum aliquod saxum, & religiosè acce-
datis. Sed quoniam magnis negotiis hodie interfu-
rurus es, multasque auditurus ineptias, paucis uvis
stomachum fulci, ne nauseet. Mirificæ sane virtutis
iste succus est. sentiesque eo gustato animum amani-
tate incredibili hilarescere. Sordes plane stuporemq;
mentis arcet, si abest, aut si adest, adjicit. Placuit con-
siliū, sumptisque aliquot baccis ingenti dulcedine
pertentari pectus sensi.

*Quales purpuream quoties fugientibus astris
Solvis, Phœbe, comam, nebulas discedere tristes,
Nocturnoque Noto, rigidumq; humentibus Austris
Aëra componi tranquillo sidere vidi.
Stat nitidis splendens radiis, & purus Olympus,
Indulgetque solo nascentia semina latis
Auctibus. Exultant animalia sole reducto.
Talius eram, cum me succus caelestis adegit
Ponere marorem, cum membris omnibus almus
Se liquor insinuans, ipso sub pectore blandam
Virtutem exsruat. Sensi fugisse pavorem,
Non animi morsus, non læsa vulnera mentis
Intus erant scelerum vestigia nulla. sed ingens
Ardor Pegaseas propius cognoscere Musas.
Et laudis generosus amor, li voris acerbis
Securus, solumque animo complexus honestum.*

Perrexi itaque alacriter, & quasi cæstro quodam per-
citus, tarditatemque senis mei identidem castigans.
Et jam aula in proximo, ampla sane, & speciosa, tan-
toque luxu conspicienda, ut Regum potius, quam
poetarum domicilium videretur. Vix portam ingres-
so, in angulo, qui ad lævam erat, elementa literarum
huc illuc discerpta, variisque gyris volitantia appa-
rebant. Iurasses apium examen esse. Inter ea juvenes
duo,

L

duo,

duo, & unus senecio obstipio capite sedebant, literas fugientes ore, quandoque manu captantes. Vnde cum vix infano labore, vocular aliquot inconcinne & incondite consuisissent, invicem alter alteri plauderant, quasi rei maximæ compotes. Delectabar admodum histrionia tam festiva. moratusque paululum: age vero, inquam, pater, ut lepidas occupationes habent mortales isti! Immo sane, ait Silenus, adeo felices sua sunt sententia, ut præ hac voluptate Salaminem nolint, aut Babylona cepisse. Sed, ne sis nesciēs, hic labor miseris non profecto propter Helenam, & Trojam, sed propter elumbes aliquot, & famelicas voces sumitur. Ipsi Anagrammata vocant. quoties elementa nominis alicujus fœdissime dilacerata in putidam, ac deplorandam sententiam cogunt. Interdum sarcinam insulsiſſimorum titulorum addunt, ut plenior sit nugandi materia. Novi, novi, inquam ego, optime & dulcissime Silene. Nunquam librarías impune ingredior. Continuo mille Anagrammatum scriptores & caput, & circum volitant latus. Et sane haud raro talibus lectis & auditis inflato ventre discessi, non aliter quam hi, qui musto poti sunt: ut opus haberem vomitu. Est, ut ais, fili, inquit Silenus. Sed faxo, hodie videas pædagogos istos omnibus exemplis, & modis infelices fieri. Et cum dicto in anteriorem aream manu pertraxit. Vbi inter cætera visu miranda amplum & operosum Amphitheatrum exstructum vidi. In quod eo tempore Poetæ magno agmine confluebant.

ἀντρός ὄχλος

Ὡς εἶπεν.

Facile mihi erat singulos cognoscere. Id beneficio gustati liquoris cōtingere aiebat Silenus. Intravimus una cum turba. Cumque convenissent omnes, singulis locus à Sannazario datus est. Is, cum superiori anno magister palatii fuisset, eo tempore designatoris munereungebatur. Silenus dimisso asello juxta sedebat. Satis opportune: quo certius omnia, quæ agebantur, discerem. Non puto quenquam exigere, ut
tam

tam celebrem confectum prolixè describam. Nemi-
nem vidi ibi, qui admodū magnæ rei esset: nisi quod
poetæ erant. Quod nomen cum pro indole cujusq;
ac sensu precium inueniat, vel contemptum, solum
posuisse sufficit. Aderant autem cuncti, qui apud
Græcos, Latinosque ad nostra usque tempora clarue-
re. Præsidebat omnibus Æschylus. Quæ dignitas illis
annua est, & in orbem it. Post aliquam moram, nihil
admodum vidi, quod tanto apparatu dignum esset.
Atque id satis quoque poeticum: quoties scilicet fu-
mus ex fulgore datur. Imaginem tantum homunculi
cujusdam gloriosi, & ut videbatur ex pictura, indolis
bona fide pædagogicæ, in arena media simiis aliquot
& cercopithecis discerpendam objecerāt. Quod cum
valde frigide risissent omnes, Silenus mihi in aurem:
Pogonille, inquit, cujus picturā perire vidisti in Ger-
mania vestra infinitas chartas concacavit. Cum enim
admirabili & stupenda industria portentosā eruditio-
nem collegisset, horrendis voluminibus in lucem e-
missis, documentum dedit, quam misere bonis lite-
ris cum putido judicio conveniat. Non puto vivere
quenquam, qui majorem eruditionem minus felici-
ter digesserit. Si inspicias scripta, delirium sæpe; ali-
quando manifesta phrenesis elucet. Omitto vitam,
& mores monstrosos: quandoquidem ii jam in ore
literatorum hominum, & communibus proverbiiis
versantur. Inter alia autē, quæ insano conatu in pub-
licū extruxit, una in re vanitatem omnem, seq; ipsum
superavit. Cum enim annotasset, si quando poetæ hu-
jus aut superioris seculi illustriores in syllabis, ac to-
no fuerant lapsi, eas hallucinationes, in capita ali-
quot inclusas, mundo prodidit. Pessimò sane exem-
plo, & quo S. P. Q. Poetarum, qui Aprofitum incolūt,
impune esse passi non sunt. Eoque quotannis festivi-
tatis nostræ auspiciū à tam lepido spectaculo peti-
mus. Vbi vero fata sua hominem huc adegerint, præ-
ludium illud in caput ipsius expetet. Nam & ipse ali-
quando carmen scripsit, paullo cultius, quam quæ
nunc vulgo fiunt. Nisi quod animi impotentiam, in

versibus quoque invenias. Luxuriant enim, & turgēt: pariterq; humiles sunt. ut ibi potissimum evanescāt ubi magna minantur, & præclara. Garriente adhuc Sileno, præconis voce, is Baptista Mantuanus tunc erat, poetarum natio in campum evocata est. Venerat enim hora certaminis, quo indiscrimen honos, atque existimatio Poeticæ vocabatur. Nec mora. Proruentibus omnibus, ipse quoque somniando eò pervenerā. Mira heic rerum facies, & vicissitudo. Nam & præsens pavor, & futuri exspectatio omnium animos repentino stupore defixerat. Iamque illi ipsi, qui paullo ante calamitati Pogonis faventes, crudele gaudium ex ludibrio picturæ hauserant, a sellis omnibus iniquiores, dimissis auriculis ambulabant. Deus bone, quæ ista levitas, quæ inconstantia! Quid enim? Annon, ubi animus in versu est, adeo incedunt fortiter, tanto impetu periodos torquent, ut ardere dictionem dicas, ut magnanimos, liberales, mentis arduæ, ac cælestis libenter credas? Sed eidem paullo post, quando elanguit stultitiæ fervor, spiritum tam generosum, tam altum, aut metu aliquo ridiculo, aut stolidissima invidia contrahunt: omnis jam divinitatis, omnis spei, & gloriosæ eloquentiæ obliti. Iam prodierat in medium Dormitantiū, incessu strenuo, ac forti contemptum præ se ferens. Nam & frontem tuberosam corrugaverat; qua tunc quidem censuram omnis Poeticæ sustinebat. Ibi Silenus: ecce, inquit, hominem militarem, qui hodie fluctus in simpulo dabit. Estne? inquā ego, & tam inficetus senex maximis viris audebit obloqui? Visne exclamem, pater,

ἀρν' ἀρνα μέλαιναν;

Sane, ut apparet, turgidis oculis, ac rugis istis ventos jam, & nimbos contrahit, quibus festivitatis hujus serenitas turbetur. Omitte metum, inquit Silenus: nihil periculi est. Videbis mox omnem illam tempestatem cavillis aliquot, & sannis, quasi pulveris jactu cōprimi, & quiescere. In media planitie tumuli duo, in modum tribunalium, elevati erant. Quorum alterum Dormitantiū, alterum Iovianus conscendit. Arre-

ctis

etis in maximam expectationem animis, postquam præco audientiam fecerat, Dormitantius igneū quid, & tyrannicum spirans, post violentos flatus, vix ægre turbato pectore evolutos, in has tandē voces erupit:

Si ambitiosus essem, Viri Poetæ, aut adulator commodus, loquendo blādus aculeum vestræ severitatis fortassis evellerem. Sed, cum vanissimi quiq; turpiter ferviant, famæque, & dignitatis præsidium in vestris versiculis quærant; ab istis mortalibus animum, mentemq; jam olim adolescens segregavi. Neq; itaq; hac die quicquā dicturus sum, quod vobis placeat, quos odi pessimè: neq; post hoc tempus à moribus istis, ac institutis discedā. Non enim me vehementer illa frōtis vestræ, & oculorum rabies percellit. Scio vos, viri poetæ, ferociā carminum nunquam ad facta, aut pugnas transferre. Fruamini itaq; per me illa fortitudinis imagine, ut, in quem, præter edētulos versus, nulla arma supersunt, eum asperitate vultus, & minacibus oculis juguletis. Ego tutus numine maximi Deorum Liberi Patris, audacter gladium stringendo ad ipsa viscera vanitatis vestræ perveniam. Securus omnino, quantum turbarum daturi sitis, ubi insanum calammum rapueritis.

Επιφυλίδες ταύτ' ὅτι καὶ σαρκώματα.

Principio itaque sic habete: constare jam omnibus, levissimi ac impudicissimi cujusq; nefarias libidines in illa vestra poemata, quasi in sentinam aliquā exonerari. Scio, quam vulgaris illa querela sit. Sed eo magis oportuit pessimam professionem ex orbe terrarū profligari, quod scelerum ac flagitiorum omnium ubiq; jam rea peragitur. Omitto eos, qui palam tabernam meritoriam, & lupanar exercent. Inter quos Catullus ille, & Naso, & Martialis sunt, quorum inverecundos oculos, & pene adhuc patrātes, libertatē meam ægre intueri sentio. Delicatos alios, & fluentes potissimum accuso, qui singularem nequitiam mollissima dulcedine carminum protegunt. Quibus dum insuescit juvenis, verborum illecebris delectata paulisper, mox ingentem messem segetemq; vitiorū non tam januā

recipit, quam per pseudothyrum intromittit. Quis unquam nostris temporibus repente prodiit poeta, qui non maximam carminum partē scurrilibus amoribus inquinaret? Nunquid, si quando pufio aliquis una nocte in Parnasso somniare sibi visus est, cōtinuo postridie apud columnas omnes, & peristylia, Phyllis, aut Thestylis prostat, aut si cui alii puella praequis libido inest. Adeo post primū statim versum Amor nec auditus, nec visus antea, in praeordia summi vatis incidit. Et tunc denique rubor genarum, labiorū purpura, oculorum argutia, & si quid praeterea in puella memorabile est, in omnibus poetæ paginis invenitur. Accedit deinde:

Ἰὼν τιτθίων ὡς σκληρα, καὶ κρυδώντα.

Vel ut alius:

Ω σέρνα, καὶ παρῆδε, καὶ ξανθαὶ κόμαι.

Post quæ aliquanto hilarior jam factus vates noster totos dies cantillat:

Properate vivere puera,

Quas finit atatula ludere,

Esse, amare, & Veneris tenere bigas.

Inter has nugas ineuntis ætatis tempus tenebricosissimum exigitur. Animus autem eviratus lascivia argumenti & prorervis lusibus, an ullam deinceps admittere sapientiam possit, interrogate quæso impudentiam vestram. Itaque tot ingeniorum spes, in ipsa herba, istis corruptelis studiorum hauriuntur, ac pereunt. Paullatim enim eo deveniunt, ut nihil cogitēt, nisi basiationes illas, & papillarū oppressiunculas, & festivas noctes, & cætera nugamenta, quibus otium vestrum occupatis. Antiphanes quondam dixit, regionem esse, ubi per hiemem voces cōgelentur, quæ demum æstate proxima, soluto frigore, exaudiantur. Ita sane poematum vestrorum obscæritas latens aliquā-tisper sub verborum suavi involucri in animum admissa, paullo post impuritatis, & libidinis manifesta, juvētutem iis, quos videmus, moribus imbuunt. Amat enim ubique. potatur affatim. Nec raro inter hujusmodi negotia fervet alea. Vbi post exhaustos locu-
los

los tandem bonæ spei decoquitur. Adstat misero, & favet infelici Lesbia, aut Dalia quædam,

Ἑτέρος ἑτέροις μεταμειβομένα:

honoremque, ac famam, quam in poematum libello habet, basiis compensat. Noster vero

μετ' ἡλώων ἐπέων ἰεὺς ἀοιδὸν.

Μισάων θεράπων.

amplexibus immoritur: eosque dies, quibus sapientia omnis, & liberales artes addisci poterant, in sinu tepido jucundissimæ dominæ perdit, & consumit. Donec tandem blanditiis victus, oblitusque sui,

ὃ θέλων τε καὶ θέλων, οἶκτ' ὁ κόρης,

cingulum solvit male pugnanti virgini, & ad consumptionem spei suæ pergit. Quidam, qui minus feliciter amant, noctes totas ante amicæ postes cantillant.

Exclusi fore, cum Longarenius foret intus.

Fit enim sæpe, ut libentius in bubulci, aut robusti agathonis amplexibus puella tam timida versetur, quoties nihil admodum præclari ex macie, & tremore poetæ nostri præsumit. Nimirum illi jam mores sunt publici. Quando enim de cujusque nervis quæritur, non ad haruspicem itur; sed ex vultu, atque adeo ipso naso conjectura fit. Ex his occupationibus poetæ nostri eam arrogantiam, illos spiritus lucrantur, quibus, tanquam re præclare gesta, ignobilitatem suam magnis nominibus inferunt. Itaque cum omnium modestissime loquuntur, & mediocriter se exuditionis principes, penes se literarum majestatem esse jactitant. Quemadmodum ille, qui fecerat

κυκλῖα τε ποτὶ καὶ καλὰ,

καὶ παρθενεία, καὶ κατὰ Σίμωνίδα.

Atque adeo nemo pati tam insolentes, ac gloriosos deinceps potest. Hunc fastum, hanc ferociam ego vero summæ soliditatis, & vanitatis plenissimum documentum interpretor. Nemo enim honestis artibus copiosus arrogantiam eo loco reponit, ubi scientiarum suppellex est. Quemadmodum vasis quoque, cum aquam recipiunt, aer inanis excluditur. Scimus agricolas eas spicas, quæ terram versus inclinantur, libentius

tius intueri. Quæ enim sursum feruntur, inanes sunt plane, & cassæ. Eodem modo, per Bachum, quo nemo vanitatem deponit, nisi qui fructu impletus est doctrinæ. Anaxagoras Formarum autor, ἡ ὕλη τον νδν adjecisse primus dicitur. Profecto explicari non potest, quam male consultum sit poetis, qui parte tam insigni destituti, vaniloquentia mortales omnes superant. Quod si fortassis adstat aliquis lingua blanda, mente subdola, qui nostrum laudibus ad cælum efferat, ita suaviter homini lepidò titillantur aures, ac si pennis perfrices. Mox abreptus amore sui, immani hiatu versus suos recitat. Quos si patienter audis, solus sapis, solus judicio vales, solus ingenio humanam sortem supergressus es. Aliquoties adfui recitâtibus; & visus sum mihi audire puellas textriculas, quæ insulsis plerunq; fabulis tædiosi operis moras circumferibunt. Memini adolescenti mihi consuetudinem fuisse cum quodam hujus farinæ homine. neque ullum unquam tempus periit molestius. Adeo cum tacerent alii, totum diem argutabatur solus, quasi cicada. plane

vocis suscitabulum.

Cantantiumque gallus gallinacens.

Qua in te illud maxime insuave est, quod cicadæ unum quidem mensem, aut duos in vicis canunt: vos, o viri poetæ, totam vitam ineptis cantilenis transigitis. Legi aliquando, Lacydi philosopho anserem ubique adhæsisse, in balneis, in foro, in cubiculo: fato prorsus non dispari. Quanquam malim sane sexcentos anseres audire gracitantes, quam poetam unum æstro suo percitum. Vidi qui correptus tali morbo stolidissima quæque, quæ proxima nocte excogitaverat, omnibus a furno, & lacu redeuntibus dictaret. Tanto impetu; dixisses carminum, ceu fluminum, scatebras sonare.

In ore fontes duodecim,

In gutture est Ilissus. quid dicam amplius?

Nisi quis illi propere os obturaverit,

Hic cuncta merget sub diluvia carminum.

Atque

Atque adeo deinceps id hominum genus pejus fugi,
 quam fullo ululam. Quanquam hoc tempore haud
 paullo facilius sit, quemadmodum Græci loquuntur,
 in navi cadentem lignum non tangere, quam, quocū-
 que intendas oculos, poetam non videre. Familiare
 omnino jam id malum est: credas maximam partem
 hominum vaticinari, insanire. Hac præsertim tempe-
 state, qua μέγας Ἄρης δαξιόσκιος tot poetas excitavit,
 quot fungi nascuntur una pluvia. Deus bone, quot
 triumphī, quot trophæa quotidie provolant! Quanto
 molimine, quā putide maximorum principum res ge-
 stas describunt! Quidā adeo operas suas locant Thra-
 sonibus, ut nulla unquā navis ita vulgata sit in fluvio
 publico, quam poetæ nomen. Novi, qui tribus obolis
 conducti sexcenta metra uno die evomerent: quem-
 admodum qui in balneis lavant, profundunt aquam.
 Quid, quod precio invitati ludum ac jocum ducunt
 alienam famam acerbis facetiis lancinare. Ostēde ci-
 bum, & calumniari jube; extemplo maledictum ex
 trivio, aut ex scurrarū aliquo convitio arripient. Huc
 enim recurrunt, quasi ad præsentem pastum mendici-
 tatis suæ. Itaque jam dudum procax libido nocendī
 futili poetarum lingua, tanquam flabello maledicen-
 tiæ, abutitur. Nec quicquā pudet homines & stulti-
 tia, & insania efferatos. Aut enim frontem amiserunt
 plane: aut tantum est inter linguam & frōtem inter-
 vallum (ut quidam loquitur) ut frōs comprimere lin-
 guam nō possit. Nemo dabit mihi mores tam niveos,
 qui poetarum calumniis non pateant. Adeo quotidie
 intra latera nostra hæc sica versatur. Non raro tamen
 seipso mutuis ictibus conficiunt: quoties quisque id
 sibi detrahi putat, quodcūq; famæ accessit aliene. De
 re itaque anili digladiantur, & tragædias excitant, li-
 vore ac odio invicem commissi. Vnde profecto salu-
 briter prudentissimus vir Plutarchus vetuit, ne in cō-
 vivio poetas conjungeremus. Quibus, tāquam bellos
 comites, mendicos, cantores, sophistas addit. Eamq;
 similitudinem singulorum inter sese μάχιμον appel-
 lat. Vtpote quos ingenii vanitas in æmulationes pri-

mo, mox in iurgia, & pugnas agat. Quanquam aliquando diversum quoque notaverim. Sæpe enim egregie concordēs sunt, quoties famam, quam singuli desperant, mutua ambitione captant. Itaque ille mihi hodie continuo fit Alcæus, ut ego ipsi postridie Mimnermus sim, aut Callimachus. Quibus sane technis improvidis hominibus, ipsique adeo posteritati festivissimè illuditur. Hunc tamen gloriæ γαργαλισμὸν plenius cyathis non raro diluunt. Ita scilicet ingenium excitatur, ut illustre aliquid, & divinum audeat.

Οὐκ ἔστι δὲ θύρα μὲν, ἀλλ' ὅδ' ὡς πῖνος.

Difficiles Deas esse sanè necesse est, quæ non prolici-

Flos veteris vini nisi naribus obiectus est. (untur,

Quod quò pertineat, norunt illi, qui sciunt maximorum vitiorum immanitates quibusdam elegantia, & leporum radicibus niti. Nempe, idcirco merum copiose hauriendum est, ut concinnū carmen fiat: ut suavius Melpomene lymphatico vati respōdeat: ut mens duplici numine extra se rapta ad spem æternitatis incalcescat. Scio, quam facunde quidam hanc causam orent. Sed plerique fucum quærunt, sub quo libido sua atque aliena per commestationes oblimandi deliteat. Itaque omnibus jam poetis modulus vitæ suæ amphora est. Nec pauci adolescentes, si quid ingenii, atque ardoris fuit, popinis, & helluationibus detri-verunt. Vnde illud secutum est, quod, qui poetice satis vixerant, ne quid summæ felicitati deesset,

ad porri, & ciceris, laganique catinum.

postremo reverterentur. At solutior est animus, & laxior indoles, & lingua expeditior inter pocula, & facundi munera Bachi. Eodè scilicet modo, quo loquaciores sunt psittaci, cum vinum bibunt. Quod & Aristoteles tradidit: ne quis mihi negotium facessat. Et profecto, tanti non est versiculos cantare, ut propterea oenopola rem faciat; tu post exhaustos loculos optimam podagram cum senecta comitem, ducas. Orzmitto heic, quod plerumque

— eget aris Cappadocum rex.

Notum est omnibus,

Qui

Qui quidem in mendicitatem se properet detrudere,
eum versus facere debere. Nam post acumina delica-
ta, post vibrantes sententiolas, si fortasse

τ' ἀλριτα ἐκ ἐκείνῃ ἐν τῷ βυλάκῳ.

Imputet sibi, quod disertos se esse, quam bonos ma-
luerunt, aut cantillare amicam potius, & esurire cum
intonso Deo, quam Vitæ rationes prudentibus con-
siliis formare. Cæterum magnanimitas, & fortitudo,
quam præ vobis fertis, ultra verba, hercules, nõ patet.
Vidi qui ritu canum, objecta ossa, sævitiam omnem
ponerent. Vidi qui odore vini prolecti, currendo talū
inverteret. Nuper etiā, cum vehementer flarent No-
ti, quidam hujus generis foras canaturus, dum in ve-
stibulo moratur paulisper, delapsa regula oppressus
est. Post quod tempus nullum amplius versum scrip-
sit. Atque ea quidem retineis, & blattis haud parum
nocitum est. Summa huc redit: ut animi robur quo-
dammodo in versu ostendent, nihil extra carmen au-
suri. Quoties ad prælium venit, ipsis quidem fidu-
cia manuum migrat ad pedes. Nostis opinor, quanta
facinora Flaccus iste ediderit, juxta Philippos

relicta non bene parmula.

Cui quidem nunc post tot lepidos versiculos nihil
superesse video, quam quod lippit, & dulce ridentem
Lalagen recordatur. Sed ignoscendū est amantissimis
mortalium, si vivere fortassis, quam mori malunt. Ti-
bi saltem quid in mentem, Homere, venerit, ignoro,
qui maxima certamina interdū lapidis jactu dirimis.
Nisi fortasse Græcos, Trojanosque omnes fungos ar-
bitraris, qui idcirco frameas immanes, clypeosque
ἐπὶ λαβοίης gestaret, ut saxo potius, velut pueri, quam
gladio prælia patrarent. Sed putiditatem omnem su-
perat nugacissimus Xanthus, Achillis equus. Quem
tu quidem, hinnitu longum vale jussu, & oratorem
omnino, & vatem facis. Nam quod prolixa, & mille
pene passuum colloquia fingis in mediis pugnis, in eo
videris majori venia hallucinatus, quod Paulus Io-
vius idem crimen non effugit. Parum memores uter-
que, in acie exiguas ingenii exercendi inducias dari.

Ea enim hora gladios, & ut tu loqui soles, ἔγχυθ' ὄν, μέγα σίβαρόν poscit. Atque istiusmodi sunt, à quibus sapientiam omnem, tanquam à fonte quodam profluxisse, quidam arguantur. Quod qui decies audit, & continuo strabus non fit, nã ille dignus est, qui omnes Ovidii istius fabulas pro ientaculo deozeret. Id saltem commodi feret, ut lubrica alvus si quid in studiis vagum adhuc, & ineptum superest, una cum Iasone, & Phaëtonte, & Icaro, postico egeratur. Hoc onere deposito, felicius ad scientias omnes, ad ipsam denique Sapientiam adfectabit viam. Nō inficior florētissima saepe ingenia vividum animum ad poeticas ineptias detorsisse. Quæ si ad meliora hunc impetum darent, profecto ad publicam utilitatem proficerent. Nunc in studiis imitantur puellas, quæ sarta texunt. Florida enim & odorata folia cōgerunt; jucundo quidem opere, sed ἐφημέριον καὶ ἀκαίρῳ. Indignamur cōpactos gladiatorum lacertos, & ad pugnas natum robur levitate jaculi, aut disci jactu vanescere. Nemo irascitur, cum inanibus versiculis indoles magna tota saepe vita inhærens hoc tantum proficit, ut, cum ad tesseram anni venerint, nec sibi nec aliis proffit. Ita evenit, ut, qui domi inter thecas ac foculos suos dulce carmen canebat, ubi ad publica munia transfertur, quasi in petra sedeat, & veluti pueri ore ficos captantes, hiet. Nam quod mellitula dicta fingit, ac tornat: alia conglutinat membratim, & anton omasiis incrustat; quod format sententias, & in modum rapi rotundas facit, satis quidem ipse ineptus est: cæterum

Οἷτε ποτ' πολέμῳ ἐναρίθμῳ, ἔτ' ἐνὶ βελῇ.

Adeo ne ipsa quidem dulcedo, qua magni sibi videntur, poetæ quicquam cōmodi affert. Quis enim curat magnopere, quam diserte Iason apud te loquatur, aut Agamemnon. Qua profecto in re equis strigosis similes estis: quorum ne pellis quidem, sicut ceterorum animantium, utilis est. Cibi quoddam genus esse norunt Medici, quod neque sanguini quicquam, neque spiritibus, neque medullæ, aut nervis apponit. Venerẽ tantum excitat, & pudenda attollit, nec raro ventrem sufflat,

sufflat, & carnem gignit putridam. Ego sane hæcenus
 neminem vidi, quem Poetica aut impudicum, aut va-
 num, saltē ad publica negotia, & res viro serio, & cor-
 dato dignas inutilem non reddiderit. Quanto itaque
 illustriores illi, qui omissis nugamētis id curant; *ὅς δ' ἔν
 ἐπέτῃς ἔσοιτ' ἀείψου*, ut loquitur Aristophanes. Quo
 sane viro nihil excogitari potest à vestris. ô viri poetæ,
 ineptiis alienius. Flagitiorum profecto vestrorum, &
 non tolerandæ vanitatis scenâ generosa libertate pri-
 mus detexit. Audivi aliquando cordatum hominem
 dicere: vigesimo ætatis anno grandē aliquem esse de-
 bere, trigesimo cautū. quadragesimo divitem Qui has
 metas trāsiret, cum alia omnia frustra conari. Videtis,
 viri poetæ, quantum à rectis & prudentibus consiliis
 aberretis. Nunquam divites, nunquam cauti, stultitiā
 cum ultima toga, vix tandem in ipsa morte exuitis.
 Tota itaque vita Hectores loquimini, aut Menelaos.
 nec raro Thaida aliquam, aut Demophilen. Tanto
 quandoq; molimine, ut qui ista è longinquo spectet,
 rem seriam geri arbitretur. Sed si quis aquam in mor-
 tario, ferreo pistillo, infano conatu tundat, seque rem
 præclaram agere existimet, quis nescit, etiam si hume-
 ros utrosq; & lacertos tundendo frangat, effecturum
 tamē non esse, ut aqua aqua non sit. Eodem omnino
 modo, viri poetæ, quo post tot sudores, tot ingenii
 jactationes, semper poetæ estis, id est, stulti, inanes, e-
 lati, nec precii alicujus, nec rei. Vultisne, ut à vobis-
 metipsis studiorum vestrorum imaginem petam? O-
 pinor recordari vos, quæ de Vlysse aliquando nugati
 estis. Descendisse scilicet ad inferos, manes omnes ac
 umbras mortuorum vidisse, & sermonem conservis-
 se. cum ipsam dominā ne vidēdi quidem copia esset.
 Nempe, quemadmodum vos quoq; cum nebulis fu-
 moq; ineptiarum vestrarū congressi, à dominæ Sapiē-
 tiæ cōspectu arcemini. Qui si fortassis quasi tēpestate
 aliqua ad seria studia delati, sapere tentatis, uno Poe-
 tices flatu in alia omnia abrepti, ad ingeniū reditis

ἔτε δὴ καὶ ἐν εἰδότες, ἔτε θύμισας.

Nondum retuli quantum impietatis inlexeritis, dum

facra, humanaque profanantes religionum quendam cinnum facitis. Pigni profecto, quos malva, & urticis casos Musæ de Parnasso furcillis præcipites dent. Nam cælum vobis adeo nullū est, qui Elysiōs campos beatorum sedem statuitis. Nec Deus forte aliquis: quibus Venus, aut crinitus Apollo mentem, & calamum avertit. A quibus nec ipsi Theologi abstinēt. An vero putatis ignotū esse, inveniri hodie quamplurimos, qui iisdem manibus, quibus sacra tractant, Deæ Veneri, & Priapo hymnos scribunt. Quosdam in suggesto ipso prurire dicas: & haustas domi ex poetis ineptias inter dicta religiosa populo dispertiri. Hæc tam nefanda cum patretis, viri poetæ, Liberum patrē jure convenio, qui hominibus levissimis tam splendidam aulam, tam delicatam insulam dederit habitandam.

Plura dicturus videbatur Dormitanti. Movebatur enim vehementer, ut ardere hominem aut furem diceret. Sed ingens è longinquo fragor, ac tumultus aures pariter, atque animos attonuit.

*Vt, cum vetusta molis, imminens tellus,
Trahit ruinam turris alta, vastumque
Insaniente verticem: quatiit Cauro
Rex Aeolus: prænuntius fragor cladis
Terret colonos, mox cadentis insanum
Audit tumultum pastor, inter armenta,
Secretus altis collibus, stupentemque
Dubio pavore se vocat gregem campo.*

Itaque fugam jam circumspicere Dormitanti. & in alieno regno omnia metuenda credere. Sed Silenus proiliens lacinia prehensum attinuit. Et: non ita fugies, inquit, mortalium omnium sacerrime, dimisso aculeo. Itane mores tuos huc transferre postulas, ut qui pessime multa dixeris, male iterum audire nolis? Scilicet iste nebulo, viri poetæ, ad suos reversus insanum de virtutibus vestris triumphū aget. Solus enim sibi sapere videtur, postquam post prolixam illam nēniam impune est. Efficite, ut tam atrox scelus, quoniā per iussu alumni mei aliter non licet, aurium saltem molestia luat. Nemo fere percepit, quid diceret Silenus,

nus, omnibus post tam immanem beatum obstupescitis. Atque adeo statim, quid mali esset, apparuit. Trahebatur in campum ingens globus otiosorum, ut apparebat, hominum. Inter eos ego plurimos noverā laurea apud nos insignes, stoliditatem suam vulgo vēditasse. Calamus omnibus in manibus adhuc erat, & tabellæ ingentibus metris conscriptę Quod autem quilibet sua Poëmata magnis clamoribus recitaret, inde ille tumultus, quem paullo ante metuebamus. Præibant agmini Myrtilus & Polyphilus, magni in his literis nominis viri, dum fata sinebāt. Vbi in medium campum ventum est, Polyphilus meditato sermone poetas est allocutus. periodis profecto ita involutis, &, uti ille loquitur, contortuplicatis, ut filo Ariadnes opus esset ad inveniendum exitum. Mirifice enim sensus inconditos luxuriantibus verbis cumulaverat. Plane flagitares viaticum, cola tam prolixa, & insana emensurus. Cæterum id enim à poetis petere hæriolabor, ut, quoniā bene, ac præclare de Republica poetarū tot feliciter cōfectis versiculis meriti essent, inter Aprofiti incolas censerentur. Eandem causam orabat Myrtilus oda aliqua tam dura, confragosa, & aspera, ut omnibus pene audientibus cerebrum excuteret. Nec passus melos tam insuave Silenus, nihil quidem se indignum fecit, sed post ructus duntaxat aliquot, ea parte corporis, unde de Sabæis messibus nihil spirat, aliquid emisit γὰρ ἄλλος δριμύτερον. Tam fætido odore nasum oppugnante, subridens Silenus: ne mitemini, inquit, si inciviliior sum insignium virorū exemplo. Mihi quidem meras merdas loqui visi sunt. Quod si salubria consilia pati possunt, Polyphilo quidem isti suadeam, ut succum in exhaustæ loquentiæ oucurbitulis evacuet. Nunc quidem nihil sanitatis habet: & putredinem minatur. Mirtylo odas faxeas illas, & inamanas fuisse tundendas censeo, uti mitigare affellos solemus. Frustra in hoc regno locū quærīt, qui se ad aures teretes, & religiosas nō accommodat. Missis in suffragia Patribus, ea sententia vicit, qua decernebatur, ut ante omnia calumniis Dormitanti responde-

ponderetur. Postea cēsus ageretur, & quod consul-
tum visum foret, de advenis statueretur. Cum itaque
secedere novitii juberentur, & denuo omnia miro si-
lentio tranquilla essent, Iovianus Pontanus ita orsus
est: Non equidē miror, Viri Poetæ, inveniri plurimos,
qui res optimas, & plane divinas sinistrè derorquent;
postquam eo devenimus, ut mortalium omnium cō-
temptissimus vobis obloqui audeat. Dormitantiū il-
le, quasi nitedula ex vepretulis extracta, in dedecus
scilicet vestrum, & opprobrium facundus fuit. Quod
cum intolerandum sit animis erectis, & quod caput
est, contumeliæ inexpertis: recte atq; ordine censui-
stis tam obscænum, & impudens os veris, justisq; con-
vitiis batuendum. Ad quam rem si quis alius vestrū
potius nervos, atq; industriam attulisset, faxo excute-
ret nebuloni istam verborum jactantiam. Sed fortas-
sis homini vili insignem adversarium opponere ē di-
gnitate vestra, Viri Poetæ, non fuit. Aut, ut benignius
interpreter, in hoc negotio integritatē meam potius,
quam eloquentiam probastis. Caterum æstimabitis
vos, ipseque Bachus, patronus noster, testis erit, quan-
tum differant boni cordatiq; ingenii homines à ne-
bulonibus imperitis, qui, ut noceant aliis, in frigidis-
simis, ac jejunis calumniis latebras quærunt. Miram
sane farraginem criminum congeffit Dormitantiū, ut
est turbulentus: quorum neq; pes, neque caput appa-
ret. Videbo tamen, an vestigia tam inconditi sermo-
nis sequi respondendo possim. Et primo quidem la-
sciviam ac Amorem objicit nobis. In quo ridicule fa-
cetus est, & argutias loquitur. Nempe senex elumbis,
& fracta ex Venere latera trahens, quam fortia jacti-
tat, quam roboris plena? En, qui post noctes totas
scortationibus vigilatas, post obtritā rem paternā,
innocuo & erudito Amori non aris, & focis, sed pe-
ctoribus, ac chartis nostris interdicit. Age vero, Dor-
mitanti jucundissime, virum te præsta. Rem ingētem
moliris. Sed tu obnitere, & pariter cum Amore illo
tibi tam inviso scientias omnes, cupiditatemque ho-
nesti ejice, ac proturba. Hoc enim agitis illa austerita-
te vestra,

Te vestra, ut noſtem nobis, & tempeſtatem literarum
 reducat. Video attolli rugas tuas, quaſi ad rem in-
 auditam. Sed tu fortassis ignoras Athenienſes olim
 adoleſcentibus ſuis deſiderium artium liberalium a-
 mando perſuaſiſſe. Ex iſdem porro Veneris, & Cupi-
 dinis igniculis prima fortitudinis ſemina exſtitiffe.
 Quod & Thebanorum ſacra cohors, & Cupidinis ſi-
 gnum in Gymnaſiis Herculi, Mercurioque adjeſtum
 docere te poterāt. Sed tu fumos eruditionis ſectatus,
 ſolida, ac recondita doctrinarum non capis. Scio, te
 ſupercilio illo inamāno Philoſophiam mentiri. Itaq;
 ſēper in ore tibi numeri Platonis, καὶ τὰ ὀρθογώνια καὶ
 τρίγωνα. Sed tu tam induſtrius cultor Platonis, obli-
 tus es, quæ de Amore noſtro divinitus ubique diſpu-
 tat. Hoc enim quaſi ſtimulo admoto, animam corpo-
 ri immerſam veterum excutere, & ad honeſta, & cē-
 leſtia excitari facundiſſime Socrates oſtendit. Atque
 inde prolixo ſermone demōſtrat, quicquid unquam
 præclari inventum, aut excogitatum ſit, id Amorem
 illum παντὸς ἐπιχειρητὴν conſeſſiſſe mortalibus. Non
 opinor tam inſolentem te, aut ſtupidum eſſe, ut divi-
 narum, humanarumque rerum ſcientiam Socrati de-
 trahas. At tamen idem ille nonne omnia præter ama-
 toria ignorare ſeſe adſerit? Nonne, ut pulcherrime i-
 pſe loquitur, ὅτι ὅτι θεράπων τῷ Εἵρωτι, καὶ λευκὴ σάβ-
 μιν πρὸς τὰς καλὰς, ubique adfirmat? Nonne in Repub-
 lica, ubi virtutibus ſua præmia decernit; non coronas
 aut ſtatuas proponit: ſed ut excellentiſſimo cuique
 pulchrum, quem ipſe voluerit, adoleſcentem amare
 liceat, ſcivit, ſancivit, pertulit? Quis autem tu es, ho-
 minum leviſſime, qui ob hilariorem Muſam levitatis
 reos poetas facis? Acerbior omnino, quam olim Any-
 tus, & Melitus. Quos cum ſapientiſſimo homini ne-
 ſcio quas ineptias objicerent, valde incurioſos rerum
 ſuarum fuiſſe oportet, ſi tam immane crimen non
 viderunt: prævaricatores, ſi neglexerunt. Et quaſo,
 annon publicus ille cavillator Ariſtophanes, potius,
 quam iſta reprehēderet, neſcio quos pulicum ſaltus,
 & ineptiſſimas ἀεροβάσεις comminiſci voluit? Sed
 ſtupor

stupor tuus ad tam elegantia, & abstrusa non penetrat Itaq; frustra ero, si te, quid amatoris versibus sibi poetæ velint, docuero. Nam quod tu adeo contemptim Lesbiam, & Lalagen appellas, in eo inscitiam tuâ profiteris. Quippe cincinnatus ganeo, ex impuritatis, conflatus, cum Venerem, & amicam nominari audis, lustra tua, & prostibula cogitas. Adeo corruptus libidine animus omnia pro obscænitatibus suis interpretatur. Nos vero, qui non ignoramus *sapientem amare, ceteros cupere*, aliquid illustrius mente complexi, dominas quærimus, non ad usum infamem, sed ut cõplexibus elegantis amicæ permulsi cælestia omnia cogitare; te vero, & tui similes despiciere discamus. Ea autem diva Sophia est, bellissima Dearum: quæ nõ nisi faciles amatores, & rectæ indolis admittit. Nec mirum, si pulchritudinis tam consummatæ Ideam in animo gestantes, ejus effigiem, in puellis nostris expressam, per otia quandoque amamus. Quam sane impura libidine profanare nefas ducimus. Nempe ut sacraria numinis reverenter adimus: quibus sola recordatio cælestis majestatis patrocinator. Vos, qui omnia polluitis, lentigo vestra in lasciviam primo, mox in vecordiam agit. Porro nostrorum hominum jactantiam ferre non potes: quorum erectas sententias, dictaq; magnifica potius, quam vana acerbe detorques. Sed tu, qui nullum rectæ laudis sensum habes, maximorum ingeniorum conditionem ignoras, qua famæ consensus ad justam fiduciam sui extulit. Etenim tui similibus, postquam ad exactam ætatem per silentium venistis, quid quæro superest, præter scelerum memoriam, & quod famæ invidetis aliene? Cum nostri illi, igne suo calentes, contemptu, & livore omni majores, secum alia etiam nomina educant, & adsignent famæ. Nosti gratiam felicitum ultra fortunam non extendi: *ingenii gratia perpetua est, & quicquid ab eo celebratur*. Sed esto sane, ut vis, res exilis versus facere, saltem si bonus es, pati debes bene natam indolem & juvenilem levium quoque rerum gloria sublatam; accedente ætate ad spem majorem surgere. Multo

re. Multo enim ad sublimia proniores sunt, si in his, ut ais, ludicris existimationi suæ præluferint. Scilicet ut frugales matronæ solent, quæ cum vasculum recēs explorant, non oleum infundunt, aut vinum: ne magno constet experientia. At vero magni non refert, quam abjecte tu de Poetica judices. Nos scimus, orbis terrarum principes, cum tantam jam essent famam, consecuti, quantā vix cogitare licet, ne ab hujus quidem usura gloriæ animum temperasse. Inter quos non pauci tacerentur hodie, nisi eos Apollo suus, Dæq; novēfiles applicuissent. Sed tu mordacitatem quoque objicis nobis. Nempe, optime Dormitanti, quam vim poetæ habeant offensi, ei credere debueras, quam in laudando habent. An solus ignorabas, difficile esse inimicitias cum eo exercere, cui stilus domi est, & vivida Musa, omnis contemptus impatiens? Sed videte quæso, mortalium omnium impudentissimus ut sua nobis vitia impingit! Ipse in lustris canos istos inter scorta, ac libidines inquinat: in nobis amantitatem non patitur. Ipse omnis sapientiæ tyrannidem adfectat: cui nos gloriosi videmur. Ipse perversis litigatoribus iracūdiam suam, & vocem ob-scenam locat: & nos criminatur, qui generose à nostris sacris impuros milvius, & scarabæos arcemus. Ipse inter patinas, ac culullos assiduus, post insanas perpotationes exprobrat nobis, quod à vino non abstinemus. Pudeat te, Dormitanti, quod ne calumniando quidem crimen majus adumbrare potuisti. Tunc, homo impure, scyphos, & Liberi patris jucunda munera abjicere nos cogis, cui festivitatem hanc, & insulam beatissimam debemus? Procul absint à nobis præfracti ingenii homines, quorum acerbitas morū, immanitasq; naturæ ne vino quidem permista temperatur. Nec profecto calumniæ locus in eo est, quod poetæ meliori in omnia ingenio, quam fortuna utimur. Misera est, ais, in senibus paupertas: miserior quippe illiteratis. Nos omnino supra humanas sordes indole, ac robore eruditionis elati, inter titulos laudesq; nostras jactamus, quod invicti animi adversus pecu-

pecunias sumus: quibus ignavissimus quisque maxime conspicuus est. Vides Aurunculanum illum, *is vero Publicanus ut Asia fiat pro Lucillio, id ipse velit, & uno hoc non mutet omnia.* Cætera crimina arguētis vanitas subvertit. Adeo nullo negotio dilabuntur voces in invidiam confictæ, ut *levis typpula lymson frigidus transit lacus.* Id saltem odiosum est, & ferri non debet, quod poetas à Republica, à scientiis omnibus amotos, tanquam infames in exilium ablegas. Quid enim ais bone Dormitanti? Scilicet scabie poetica infectas mentes ad res arduas ineptas fieri. Atque in hoc serio triumphas. Agnoscitis, Viri Poetæ, vocem insulsiſſimorum mortalium, qui cum nulla re, nisi impudentia, vobis superiores sint, ingeniorum vestrorum excellentiam, quam oderunt, ridiculis suspitionibus traducunt. Nempe quoniam ad Album sedent, quoniam tribunalia lambunt, quoniam improbissima lucra haud timide liguriunt, idcirco legulejos, & famelicos canes magnis, atque erectis animis præferre oportet? Antu ideo tibi magnus videris, Dormitanti, quod legum frustra ex obscurissimorum scriptorum mendicabulo collecta, miseroque labore constipata, inficetæ plebi jactas? quod supercilium, & rugas habes? quod omni elegantia, & urbanitate cares? Sed ajunt: Quid cogitent, aut moliatur præclari, qui inter versiculos suos, tanquam in nidulo quodam perpetuo delitescunt? Nimirum homines stupidæ, obtusæq; mentis, alienæ indolis & industriæ conrumeliosi testes existunt, ut scelerum suorum patrocinium habeant. Imò quid agant illi aut cogitent præclari, qui post turpem adolescentiam scortationibus eviratam, alea perditam, luxu corruptam, vernacula vitia foris continuant majoribus? qui Academias aliquot petasati perequitant? qui eo loco, ubi libelli locari debuerant, scyphos, aleam, scorta habent? qui post lancinata patrimonia, raptim per biduum alicujus pædagogi Epitomen miserrime ediscunt; & post tantam sapientiam, titulis, honoribus, palliis, vestibus, capillo auctiores, inscitiam & insolentiam in patriam referunt? Homines nasci ex
terra

terra Empedocles olim dicebat, ut blitum. Hodie eruditi nascuntur è luto. Nam dignitatum tituli, qui quondam non nisi merentibus dabantur nunc falsugine vulgatiores sunt. Ex illis tamen, qui non tam doctrina ceteros, quam loquacitate antecellunt in forum provolant. Vbi post binas chartulas illiteratissimis literis oppletas, mirifico statim fastu eruditos contemnere discunt.

*Vt cum primitiis ficos propola recentes
Protulit.*

Itaque scire aliquid, interdum, cum otium est, versus scribere in convitio est. Neque agnoscunt infelicitatem suam, qui ea studia, quibus animus excitatur, stilus perficitur, eruditio impletur, sponte & contemptim abjiciunt. Sed obscuras, & sordidas mentes, solaque convitiandi libidine memorabiles animi sui morbo, ludibrioque posteritatis relinquimus. Id saltem constare omnibus debet: nostros homines in optimarum rerum scientiis semper versari, nec votorum suorum spem solis versiculis includere, stuporè autem, & malevolorum gannitus pedibus trahere. Itaque si ad rem veniatur, scripta sua non inanibus fabulis, & molestis syllogismis fadant: sed solidis & pulcherrimis sensibus, sed dictione mascula, & robusta, tanquam igne quodam incendunt. Iurisprudentiam autem, ceterasq; quas vocant, Facultates, tanta divinarum, humanarumq; rerum cognitione instructi, non ex interpretum colluvie, sed ex ipsis fontibus hauriunt. Interea dum rabulæ, legulei, Stentores nostri extremos cortices, ut capri, rodentes, duas tantum res ex studiis suis lucrantur, ut frontem perfricent, & stolide dicaces sint. Ne tamen omnia adversus Dormitantium dicantur, Viri Poetæ, quorundam è nobis stultitia impedit. Audite doloris mei liberam vocem. Vilescit honos nobilissimæ artis, quoniam promiscuis commissionibus vulgatur. Sacerrimum est genus hominum, qui stoliditate pariter, & fastu instructi, nulla præterea re conspicui, ad sacra vestra impuras manus porrigunt. Qui venales versus quasi in macello, aut

lo, aut foro proponunt. Qui post tria quatuorve emendicata acumina insolentes facti, ad levitatem tantum, & ambitionem incumbunt. Hos cum vident Dormitanti sodales, ineptias paucorum commune crimen interpretantur. Atque inde ea invidia est, qua nos hirudines illæ forenses pene opprimunt. Quis jam ignorat, quot plaustra poematum singulis annis prodeant. Totas sarcinas excussi: & peream male, si foetorem ferre potui. Nec contingere aliter potest, quando quilibet de trivio arreptus Parnassum statim & Castalin cogitat: quando trosculi semidocti se contubernio vestrarum Dearum dignos putant. Itaque cum re opus est, male saltitantes argutiolas, febres ineras, deniq; Anagrammata scribunt. Nemo ad forte ac robustum epos vel cogitando accedit. Nemo elegos sensibus delicatis, verbisque fluentibus mollit. Nemo sani coloris Iambum aut facetiis instruit, aut generosa iracundia incendit. Inter sortes tantum, & stupores versati, subito æstu stultitiæ suæ calentes, trita, vulgaria, ut moribus, ita versu exprimunt. Quemadmodum qui ex vili homine repente dives factus est, nec preciosis vestibus satis commodè se aptat; nec appositis lautitiis uti novit. Neglectis enim perdici- bus, & rhombis, in pulstem, ac salsamenta irruit, & oppletur ad rupturam. Quæ autem ingenii tui perversitas est, Dormitanti, ista excremēta cum aliis ingenio florentibus malitiose confundis. An tu ignorabas in omni studiorum genere vomicas aliquot, ac carcinomata inveniri. Quorū opprobria si ad cordatos & eruditos viros pertinere putas, palā iniquus es. Etenim quos tinctura sufficiens justis coloribus imbuat, boni omnino sunt, & precium inveniunt. Qui succum minus alte imbiberunt, ut semialbi, & compuncti, & varii, uti pardales apparent. Alii summo digito foris lebetem contingentes, ubi nonnihil fuliginis sibi illerint, sua duntaxat sententia eleganter tincti sunt. In his hominibus discernendis tam gravis censor circumspectior esse debueras. Sed utamur beneficio nugivendi istius, viri poetæ, & tam stolidæ loquentiæ
n.orda-

mordacitatem ad salubritatem consilii conferamus. Iasonem Thessalum qui occidere volebat, gladio vomericam aperiens sanavit. Nos sane, quamvis inani dicacitate perstricti resumamus pristinam sententiam, qua totam illam vanissimorum poetarum nauteam exhauriendam esse censuimus. Vidistis paullo ante, quo tumultu Polyphili & Myrtili cohortes hanc insulam invaserint. Et jam olim inter nos versantur insulsi vates in opprobrium & dedecus nostrum nati. Non nisi eruditae mentes hoc regnum tolerat. Si admisceri sordes patimur, perimus illico. uti in asperam arteriam si quid incidat, molestum est: quandoque etiam strangulat. Si salvam volumus Rempublicam, avellenda est illa pars, quae nugis suis, & inscitia infamis in caput nostrum invidiam, ut Cacias nubes, contrahit. *In grege opilio oves minus idoneas amovere solet, quas reiculas appellant.* Nos in lateribus existimationis nostrae vibices, & vulnera sentimus: & manum Chirurgi reformidamus. Agite, viri poetae, proturbate pestilentem hanc turbam à consortio vestro, atque ita vos institute, ut recto iudicio honestos cordatosque juvenes, ad hanc gloriam selectos tanquam foribus accipiatis: ceteri arceantur. Ineptum sane sit, janitores curam januarum habere; hoc autem decus vestrum, illum poetici nominis splendorem vulgo patere omnibus.

Cum desisset dicere Iovianus, revocatis novitiis, acerbissimae sententiae dictae sunt. Stabat Myrtilus, & tot epigrammatum, tot odarum oblitus tandem sensit de capite suo agi. Itaque ingens ille animi vigor totus repente concidit,

velut prati

Ultimi flos, praterente postquam

Tactus aratro est.

Donec tandem horribile carmen Horatius recitavit, quod diceretur ceteris esse clamorior: BONVM FACTVM, NE POST HUNC DIEM QUISQVAM POETA APPELLARI VELIT, NISI QVI INGENIO VALEAT, ET HONESTIS ARTIBVS INSTRUCTVS SIT. DEQVE EA RE DECEM CELEBRIVM POETARVM IVDICIUM ESTO. DE NOVITIIS PATRES SIC STATVNT, BAVI FACIBVS PROBE DELIBVTOS, ET SVIS VOLVMINIBVS IMPOSITOS FORTVNAE MARIS, ET VENTORVM EXPONI. QVO.

CYN.

CUNQUE TERRARVM APPVLERINT PRO MORIONIBVS
HABERI, AVT CVM GALLIS GALLINACEIS COMMITTI.

Summo studio ea lex perlata est. Nisi quod novitiorum quidam iniquè se circumventos clamarent: cæteri toto corpore exhorrescerent. Polyphilus tamen, quod alloqui satis inverecondus esset, eo etiam tempore parum caute vinum hausisset, circumire singulos; querelis, minis, aliis quando blanditiis animos patrum tenere; Nullo nunc quidem se viatico instructum, ut perire possit. Nuper admodum appulisse,

κνετὰς σὺν χεῖρας ἔχοντα.

Eamque communem poëtarum sortem esse. Iniquissimo exemplo tot sibi Schediasmatum gloriam auferri. Ignorare fortasse patres quo in precio apud Saxones sit. Et tamen publice notum esse, Oenoplitem quendam dictionum formulas ex versiculis suis, ad usum poetices, adolescentibus collegisse. Qua quidem re ad comparationem veterum ingeniorum sibi evectum videri. Nec minori flagitio Myrtilum expelli. Quem tot laureis per universam Germaniam distributis satis nobilem à celeberrimo viro Magni etiam Vatis nomen retulisse. Denique præter animi sententiam, ac votum, præter meritum quoque in Bachi insula sibi ærunas creari. Testari se Deos, hominesque, nullum unquam versum sobrium scripsisse: ne nunc quidem, si ad cyathos veniatur, detrectaturum certamen. Differri per universam Germaniam facetias suas. Eas omnes inter spumantes pateras, & epulas liberalius structas excidisse. Velle itaque diem dissidi, & Libero patri litem illam decidendam relinqui. Sed cum Æschylus duci, tamen Polyphilum, cæterosque jussisset, Silenus, vultu ad hilaritatem composito; si non adspernamini, inquit, veterem sodalem, Viri Poetæ, quædam fortassis satis salubriter moniturus sum. Non arbitror ex re vestra esse tantam hominum multitudinem hinc abigi. Si enim tempestatibus rapti pereant, vestræ quidem innocentie summa labe imponetur. Et alioqui usui esse vobis possunt. Polyphilum, Myrtilumque & si qui illis similes apud imperitos ingenii famam habent, ad piltrinum, ubi cunc cum Mevio Bavius fulloniam exercet, amandandos censeo. Unde post ducentos annos tandem excussa ambitione, tabellionum munere fungantur. Cætera turba

Lignum cædat, pensum faciat, ades verrat, vapulet.

Nisi quod Anagrammatum scriptores cuminum secare debere arbitrer, aut quandoque per otium ex muscarum alis fiabella contexere, & æstuantibus ventulum facere. Et quando puteum frigidum nondum habemus, huic quidem tantum carminum proventum conjiciamus. Dormitantium quoque faciundie præmium ferre oportet. Is si ita vobis videbitur, domi meæ inter simias lustrabit: aut si otio non delectatur, aſino meo à strigili, & clunibus erit. Post quam vocem, tam vehementer, & atrociter subito conclamatum est, ut ego quidem somno excussus sim.

FINIS.

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525

re-
a-
r-
i-
no
a-

